

کۆمەڵە جیروۆک

زنده خهون

چيخوف

زنده خهون

دهزگای چاپ و بئاوکردنهوهی موکریانی
کوردستان ت. «۲۲۹۹۹۲»

e.mail:mukriani@yahoo.com

- کتیبی ژماره: «۶۳»
- کتیب: زنده خهون: کۆمهله چيروک
- نوسینی: چيخوف
- گۆرینی له فارسییهوه: همه کهريم عارف
- هونهرکاری ناوهوه: قاسم قادر
- بهرگ: محمهد قادر
- چاپی يهکههه: ههولیر - ۲۰۰۱
- ژمارهی سپاردن «۲۵۶» ی سالی ۲۰۰۱ دراوهتی.
- چاپخانهی وهزارهتی پهروهده/ ههولیر

گۆرینی له فارسییهوه
همه کهريم عارف

ههولیر - چاپی يهکههه

2001

پېرست

- وتەيەك 7
- دژمان 11
- رېكەوتېكى ھېچ 25
- زىندە خەون 31
- زىك زىكە 41
- ماچ 69
- ھەلاتن 89
- فانكا 97
- گرانەتى 103
- رەبەنى رەشپۆش 111
- ھاملىتى مۆسكۆبى 147
- جۆزىف 157
- لەدەفتەرى بېرەوۋى كىزىكەوۋە 173

وتیهک

چیخوف

۱۸۶۰-۱۹۰۴

چیخوف یه کییکه له چیرۆکنوسه هه ره دیاره کانی روسیا و شورته و نیویانگی جیهانی هه به، بۆ خۆی له بواری چیرۆکی کورتدا خاوهنی ریبازی تاییه تی بووه و به دامه زڕینه ریکی هه ره گه وهری ژانری چیرۆکی کورت ده ژمیردری و پاشان بوو به قوتایخانه یه کی ئه ده بی ئه و تو که له سه رانسهری دنیا دا په پیره وانی خۆی هه بوو.

ئهم پیاوه هه رگیز تووشی غرور و خۆپه سندی نه بوو، و پیرای ئه وه ی پتر له ۴۰۰ به ره ه می هه مه جوړی و هک: چیرۆک، چیرۆکی دریترو نو قلیت. شانۆنامه و یادداشت و گوتار و نووسینی دی بلا و کردۆته ره و پایه یه کی ئه ده بی یه کجارگه وهری هه بووه، هه رگیز چه زی به خۆنواندن نه کردوه، چه زی نه کردوه باسبکری و پیتیدا هه لبگوتری، ئهم نامه یه چیخوف به لگه ی ئه و قسه یه ی سه ریمان، نامه که وه لای نامه ی دۆستیکی خۆپه تی به ناوی دکتور روسولیموف. که ها و ده وهری زانستگه ی پزیشکی بوون. چیخوف له و نامه یه دا ده لیت: «.. داوات لیکرد بووم ژینامه ی خۆم بنووسم. من له مه نه خۆشی ژینامه نووسینه زۆر بیتارم. هیچم له وه لا ناخۆشتر نیه که هه ندی شت ده رباره ی خۆم ده خۆنیمه وه. خۆ له وه ناخۆشتر ئه وه یه که هه ستم ده رباره ی خۆم بنووسم و چاپی بکه م. به هه رحال و هه ندی شتی که م، بری چه قیقته تی بی رتووش و بی په رده م ده رباره ی خۆم له پارچه کاغه زتیکی جیادا بۆ نووسیوی و له وه ش پترم له ده ست نایه ت. .»

خۆپه نهری به ریز به نده ش و ده قی ئه و شته که مه ی سه ر کاغه زه جیاکه ده خه مه

به رده سستی ئیه ی هیترا: «.. من، ئانتوان چیخوف له ۱۸۶۰/۱/۱۷ دا، له تاگانرک ها توومه دنیا وه. سه ره تا چومه قوتابخانه ی یۆنانی (کلئیسای ئیمبراتور قه سته نتین) پاشان له قوتابخانه ی تاگانرک دریتروم به خۆپندن دا. له سالی ۱۸۷۹ دا چومه زانستگه ی مۆسکو، خۆم له کۆلیجی پزیشکی ناو نووس کرد. له و ته مه نه دا هیتده سه رم له کۆلیجه کان ده رنه ده کرد بیرم نییه بۆچی کۆلیجی پزیشکیم هه لبارد. به لام پاشان له م کاره م ژپوان نه بوومه وه له یه که م سالی زانستگه مه وه ده ستم به نووسین کرد. نووسینه کانم له گو قاره هه فتانه کان و له روژنامه کاندای بلا و ده کرده وه. که زانستگه م ته واو کرد، نووسین بوو بوو به پیشه م. له سالی ۱۸۸۸ دا خه لاتی پۆشکینم و ه رگرت. له سالی ۱۸۹۰ دا چوم بۆ تارا و گه ی ساخالین تا کتیبیک له مه ر نه فیکرا و مه حکومانی رژیمی تزاری بنووسم. له ماوه ی بیست سالی ژپانی ئه ده بیم دا جگه له ریپۆتاژ، یادداشت و ئه و گوتارانه ی که روژانه له روژنامه کاندای بلا و م کردونه وه ته وه و ئیستا په یادا کرنه وه و کۆکردنه و یان یه کجار زه حمه ته، پتر له ۳۰۰ چیرۆک و ئه فسانه م نووسیوه و چاپم کردوون. هه ره ها نما یشنامه شم ئاماده کردوه.

بیتگومان خۆپندنی من له کولیک پزیشکیدا کاریگه ریه کی گه وهری له سه ر به ره مه ئه ده بییه کانم هه بووه. زانیاری و شاره زایی پزیشکی زه مینه ی بۆ خۆشکرم که ووردتر سه رنجی شته کان بده م و زانیاری سه باره ت به جیهان و خه لکی ده و له مه ندر کردووم. پایه خی راسته قینه ی ئهم زانسته و کاریگه ری و ره نگدانه وه ی له کاره ئه ده بییه کانمدا ته نیا پزیشک په ی پیده بات. کاریگه ری راسته و خۆی زانستی پزیشکی و ره نگدانه وه ی له به ره مه کانمدا هیتده گه وهره بووه که له زۆر هه له ی پاراستووم. ئاشنایه تیم ده گه ل زانسته سروشتیه کان و ریبازی زانستیدا وای لیکردم هه رگیز له مه نتیق لانه دم.

هیتده ی بۆم کرابی و ده سه لاتم پیدای شکابی هه و لمداره ده ستور و بنه مای زانستی ره چاو بکه م. هه ر کاتیک پی چه سیابم ده ره قه تی په پیره و کردنی ریبازی زانستی نه ها تووم، خۆم له و بابه ته نووسینه بواردووه.

پتویسته ئه مه ش بلیم که دا هیتانی هونه ری هه میسه یان هه موو کاتیک له گه ل ریبازی ده ستوری زانستیدا ناگونجیت. بۆ وینه مه حاله له سه ر شانۆ. مردنی که سیکه ژه هر خواردوو و هکو چۆن له واقیعدا روو ده دات، نیشانبدری. به لام ده کری به زه بری ره چاو کردنی ریبازی زانستی، ئه و دیمه نه له واقیع نزیک بخرتیه وه؛ به

جوړی خوینه ریان بینه ر له و کاته دا که سوور ده زانئ ته و دیمه نه واقعی نیییه و ده سترکه، نه وهی بو در بکه وئ که مامه له له گه ل نووسه ریکي شاره زادا ده کات. من بابایه کی نه فسانه نووسی خه یال پلا و خه یال باز نیم که له به رده م زانسسته کاندای ریبازیکي سه لپی بگر مه به رو نکولی له زانسسته کان بکه م. هه روه ها له و نووسه رانه ش نیم که به پئ خاوسی به ناوده که ون و له مه نجه لی هه موو بابه تیکا نه سکوتین».

خوینه ری هیژا نه وه چیخوف بوو، ئیستاش با له وهی پتر له سه ری نه روین و با چیرو که کانی نه م کومه له یه به خویان بینه قسان و بو خوتان یه کتر بخویننه وه و یه کتر که شفبکه ن.

حده که ریم عارف

سه رچاوه :

دشمنان

انتون چیخوف

تر جمه سیمین دانشور

چاپ ششم: ۱۳۶۱

كهوت، حالى خراپه. عه‌ره‌بان‌ه‌شم له‌گه‌ل خۆ هيناو...»

كابرآي ميوان به قسه و ره‌فتاريا ديار بوو په‌ريشان و خه‌مباره. ده‌تگوت له ناگريكي بي ئامان يا سه‌گيكي هار ترساوه و به‌ئاسته‌م رۆحي بي ماوه. ته‌نانه‌ت نه‌يده‌تواني جله‌وى هه‌ناسه برگي يه‌كه‌شى بگري. به‌ده‌نگي له‌رزوك و ليكدا ليكدا قسه‌ى ده‌كرد. راستگويي و ترسيكي مندا‌لانه له‌قسه‌كانيا ديار بوو، وه‌كو يه‌كيك زاره‌ته‌ره‌ك بووي، به‌پچر پچري و تيكه‌ل و پيكه‌لي قسه‌ى ده‌كرد و گه‌لي قسه‌ى بي سه‌رو به‌رو نابه‌جئ له‌ زاري ده‌رده‌په‌رين. له‌سه‌ري رويي: «هه‌رخه‌مي ئه‌وه‌م بوو كه‌خوا نه‌خواست هه‌مال نه‌بي. به‌دريژايي ريگا دل‌م له‌مستما‌بوو، هه‌يزه‌خيتراكه، فريام كه‌وه جله‌كانت له‌به‌ر كه‌و با‌برؤين. ئيواره «پا‌پچينسكي» هاته‌ ميوانيم، پاشان ئه‌لكساند زي‌يوفچيش هات، هه‌لبه‌ته‌ ده‌ياناسيت.

دانيشتوبين بو‌ خو‌ قسا‌مان ده‌كرد، پاشان هه‌ستايين بو‌ چا خوار‌دنه‌وه، ژنه‌كه‌م هاواري لي هه‌ستا، ده‌ستي به‌ دلي يه‌وه‌ گرت و كه‌وت به‌سه‌ر كورسي يه‌كه‌دا، هه‌لمان گرت و بر‌دما‌نه‌ سه‌ر جي‌گا‌كه‌ى، ني‌وچه‌وانيم به‌ده‌رمان چه‌ور‌كرد، ئاوى سارد‌م به‌ده‌مو چا‌ويا پرژاند، ئيدي بوو به‌جه‌نازه‌وه له‌وه‌گوره‌ كه‌وت. ده‌ترسم دلي وه‌ستايي، خيتراكه با‌برؤين، با‌بيشي به‌نه‌خوشي دل‌م مرد.» كريلوف مات و بي‌ده‌نگ گوي ي كرتبوو. هه‌ند بي‌ ده‌نگ بوو ده‌تگوت تا‌قه ووشه‌يه‌كي روسي نه‌ده‌زاني. وه‌ختي ئه‌بوگين جاريكي دي نيوي پا‌پچينسكي هينا و با‌سي خه‌زوري كرد و جاريكي دي كه‌وته گه‌ران به‌دووي ده‌ستي دكتورا. دكتور سه‌ري با‌داو هاته‌ قسان، زور به‌بي نارامي و بي‌ قه‌راري قسه‌ى ده‌كرد: «بم بوره. ناتوانم له‌گه‌لت بي‌م، چونكه هه‌مووي پي‌نج دقيقه نا بي‌ كه‌كوره‌كه‌م مرد.»

ئه‌بوگين تو‌زي كشايه‌وه وگوتي: «به‌راست؟ خوايه‌له‌م به‌خته! چ رۆژيكي شوومه! چ ري‌كه و تيكه! به‌لي ئه‌مه‌ئيراده‌ى خوايه و گه‌رانه‌وه‌ى نيه!» ئه‌بوگين ده‌ستي به‌كي‌لوني ده‌رگا‌كه‌وه‌ گرت. سه‌ري داخست و له‌فكران را‌چوو. دياربوو نه‌يده‌تواني به‌ده‌ستي به‌تال بگه‌ريته‌وه. دوو دل بوو كه‌بروا يا هه‌وليكي دي‌كه‌ش له‌گه‌ل دكتورا بدات. كه‌وته سه‌ر ده‌ست و بي‌ ي كريلوف و به‌خه‌مباري يه‌وه‌ گوتي: «دكتور من هه‌ست به‌وه‌زعي تو‌ ده‌كه‌م. خواتا‌گاداره‌ خو‌م به‌شه‌رمه‌زار ده‌زانم له‌م كاته‌دا ته‌كليفت لي‌ بكه‌م. به‌لام چ بكه‌م؟ من نالي‌م، تو‌ بلتي روو له‌كوئى بكه‌م؟ جگه‌له‌تو‌ چ دكتوريكي دي له‌م ناوه‌ نى يه. بي‌كه به‌خاتري خوا له‌گه‌لم وه‌ره. خو‌ت ده‌زاني شته‌كه بو‌ خو‌م نى يه، من نه‌خو‌ش ني‌م...»

دژمان

دكتور كريلوف، پزيشكي ده‌وله‌تى بوو، تا‌قه كوربيكي شه‌ش سالاني هه‌بوو نيوي ئاندرئ بوو، نزي‌كه‌ى سه‌عات ده‌ى تاريكه شه‌ويكي مانگي نو‌ئه‌م تا‌قانه‌يه‌ى به نه‌خوشي مله‌ خپه‌ مرد. ري‌ك له‌وه‌ ده‌مه‌دا كه‌ ژنه‌كه‌ى دكتور له‌ به‌رده‌م قه‌ره‌ويله‌ى كورپه‌ مردوه‌كه‌ يا به‌ چوكا هات و يه‌كه مهن شالاوى نا ئوميدي پرستي لي‌ بري، له‌زه‌نگي ده‌رگا‌كه‌يان درا، ده‌نگي زه‌نگه‌كه‌ له‌ هۆله‌كه‌دا ده‌نگي دايه‌وه.

مالي دكتور هه‌ر كه‌زانيان مله‌خپه‌ له‌ مالياندا په‌يدا بوو، بو‌ به‌ياني هه‌موو نو‌كه‌ره‌كانيان ئيزن دا. كريلوف خوي چووه به‌ر ده‌رگا. له‌ ماله‌وه‌ چۆن بوو واهي چووه به‌ر ده‌رگا. كراسي‌ك و ئيله‌كيكي له‌ به‌ر بوو، نه‌ دو‌گه‌ى ئيله‌كه‌كه‌ى داخست و نه‌ ده‌ست و ده‌موچاوى ووشك كرده‌وه. ئه‌سفه‌نيك ده‌ستي سوتاندبوو. دالانه‌كه‌ تاريك بوو. كابرآ هاته‌ ژووره‌وه، نه‌ده‌ ناسرايه‌وه، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ دياربوو كه‌ ميانه‌ بالا، مل پي‌چيكي سپي له‌ مل و ره‌نگي په‌ري بوو. هه‌ند ره‌نگي سپي بسوو كه‌ وه‌ ژوور كه‌وت له‌ تو‌ وايه‌ دالانه‌كه‌ى روناك كرده‌وه. كابرآ ميوان زماني تيك تالا بوو، به هه‌زار حال تا پرسى: «جه‌نابي دكتور له‌ مالي يه؟»

كريلوف گوتي: «به‌لي له‌ مال‌م، چيت گه‌ره‌كه؟»

كابرآ ميوان گه‌شايه‌وه وگوتي: «تو‌ جه‌نابي دكتورى؟ زور خو‌ش‌حالم.» له‌تاريكي يه‌كه‌دا ده‌ستي بو‌ ده‌ستي دكتور گي‌را، هه‌ر كه‌ ده‌ستي دكتورى به‌رده‌ستان كه‌وت به‌توندى گوشي وگوتي: «زور زور خو‌ش‌حالم، جاريكي دي‌كه‌ش به‌خزمه‌تت گه‌بي‌يوم، ئه‌گه‌ر بي‌رت ما بي‌ من «ئه‌بوگين» م ناوه. ئه‌م هاوينه‌ له‌ مالي «گنوشيف» به‌خزمه‌تت گه‌يشتم. زور خو‌ش‌حالم كه‌واى له‌مال. مه‌عز بو‌ ره‌زاي خوا، ده‌ست نه‌نه‌ى به‌روومه‌وه و بلتي ي به‌م دره‌نگه شه‌وه له‌ گه‌لت نايه‌م. ژنه‌كه‌م له‌ پر له‌زري‌كه‌ى داو

ههردوو بیدهنگ بوون. کريلوف پشتی کرده نه بوگین. تۆزیک ویتستاو نه و جا به نه سپایی له دالانه که وه خۆی به ژووری میوانا کرد. وه زعی نااسایی و رفتاری نامیر ئاسابوو. گلتییکی کوزاوهی میزان کرد، ته مه شایه کی کتیبیکی نه ستوری وازی سهر میزیک کرد.

دکتۆر خۆشی نه یه ده زانی بو ته م کارانه ده کا، چونکه له وه ده مه دا نه مه به ستیکی تایبه تی هه بوو نه بیرری له شتییک ده کرده وه. ههر بیریشی نه مابوو که کابرایه کی غه رب له بهر دالانه که ویتستاو وه چاوهر وانی نه وه. کپی و تاریکی ژووره که هیندهی دی خه مبارو بئ تاقه تیان کرد. که له ژووری میوانه وه چوو ژووری کارکردنه کهی خۆی، لاقی راستی له راهه به دهر قورس بوو. که وه له په کوتی به دووی کیلونی ده رگا که دا، نازای له شی سست و خاوبوو. وه کو په کییک به پیکه وت رتی که وتیته مالتیکی بیگانه یا بو په که مجار له ژیانیا مه ست بوو بئ، گیترو سهر سام که وتبووه بهر شه پۆلی کۆمه لئ هه ست و سۆزی تازه وه. هیلله روناکی یه که وتبووه سهر کتیبه کانی نیو تاقیکی ژووری نووستنه کهی، ته م روناکی یه له گه ل بۆنی نه سفه نیک و سپرتوی ژووری نووستنه که، تیکه ل ببوو... دکتۆر شه که ت و خه مبار خۆی دا به کۆلی کورسییه کی پشت میزه که یا. بو ساتی چوانی گیترو ویتزی برینه کتیبه کان که له بهر روناکی یه که دا ده ره وشانه وه. نه و جا هه ستاو چوو بو ژووری نوستن، لیته دا، له ژووری نووستندا مه رگ بالی به سهر هه موو شتییکا کیتشا بوو. هه موو شتییک؛ بچوو کترین شتی نیو ژوو که باسی لافاو و توفانیکیان ده گیترایه وه که تی پهری بوو. مؤمیک له نیوان کۆمه لئ شووشه و قوتو و گۆزه دا له سهر ته پله کی دانرا بوو و ده سوتا. چرایه کی گه ورهش له سهر دۆلابی دانرا بوو. مؤم و چراکه تاقه روناکی ژووره که بوون.

کوره که یان له سهر قه ره ویله یه کی نزیکي په نجه ره که ره ق راکشا بوو.

چوانی ته بله ق ببوون و ماکی سهر سامی یه که به چاره یه وه دیار بوو. جولهی نه ده کرد، پئ ده چوو چاو نه بله فکانی سات به سات تاریک و تا ریکتر بئ و زیاتر به قولا بچن. دایکی دهستی خستبووه سهر له شی کوره کهی و ده مو و چاوی له چه رچه فه کانا نقوم کردبوو و به رانه بهر قه ره ویله کهی چۆکی دادابوو. نه ویش وه کو کوره کهی بئ جۆله بوو. به لام نازای به ده نی وه کو بئ نیو ناو ده له رزی! به هه موو هیزو توانای باوه شی به قه ره ویله که دا کرد، ده تگوت له وه ده ترسیت نه و نارامی یه ی بالی به سهر خۆی و هه موو شتییکا کیتشاوه بشیوی و سهر له نوی بوروژیتته وه.

په تۆکان، چه رچه فه کان، قاپ و ئامانه کان، نه و دلۆپه ئاوانه ی سهر عارده که، نه و فلچه و مراکانه ی لیته وه له وی که وتبوون، شووشه یه که ده رمانی سپی، هه وای ناخۆشی ژووره که ههر هه موو بئ گیان و مات و مردوو ده هاتنه بهر چاو. دکتۆر که چاوی به ژنه کهی که وت هه لوه ستیه کهی کرد. ده سته کانی له نیو گیرفانی پانتۆله که یدا گرمۆله کردن. سهری دانه واند و سه بیریکی کوره کهی کرد. چ شتییک له سیمایدا به دی نه ده کرا، ته نیا نه و فرمیسکانه ی سهر رپینی نه بئ که نه و دیان نیشان ده دا که تازه گریاوه.

نه و ترسه ی که له کاتی باسکردنی مه رگا به خه یالماندا دی له و ژووری نووستنه دا نه بوو. بیدهنگی و کپی ژووره که، وه زعی دایکه که، سیمای باوکه که، ههر هه موو سامیکی تایبه تیان ده خسته دل. ناسکی و حساسی غه میکی مرۆفانه ی له وه سف نه هاتوو نه وتۆ له ئارادا بوو که مه گه ر ته نیا موسیقا ده ره قه تی وه سف کردنی بئ. کپی و بیدهنگی یه کی یه کجار ناسک و سه یر هه ست پیده کرا. کريلوف و ژنه کهی هیدی و ئارام بوون، نه ده گریان، وه ک بلتی ی نه وانیش ئیاعرافیان به وه زع و حالئ شاعیرانه ی خۆ ده کرد. چونکه هه ردوو کیان چوو بوونه ساله وه، ئومیدی نه و دیان نه مابوو مندالی دیکه یان بئ.

دکتۆر چل و چوار ساله، موی سپی بووه و له ته مه نی راستی خۆی پتر ده نویتی. ژنه جه رگ سوتاوه که شی هه رچه نده ته مه نی سی و پینچ ساله، به لام ته و او ژاکاوه و تیک چوو. ئاندرئ نه ک ههر تاقانه یان بوو به لکو دوا مندالیشیان بوو.

دکتۆر، به پینچه وانه ی ژنه که یه وه له و بابه ته مرۆفانه بوو که له کاتی په ستی و غه مباری و سه غله تی دا حه ز به جولان ده که ن. ۵ ده ققه یه که به دیار ژنه که یه وه ویتستاو نه و جا له ژووری نووستن وه ده رکه وت. لاقی راستی ته و او به رز کرده وه، خۆی به ژوو رپیکی چکۆله دا کرد که تاکه قه نه فه یه که ی گه وره نیوه ی پر کردبووه. له ویته خۆی به مویه قه که دا کرد. به ده وری وه جاخه که دا سوپرایه وه. دانه وی یه وه له ده رکه یه کی بچوو که وه هاته بهر دالانه که دیسان زه لامیکی مل پیچ له مل و رهنگ په ربوی لی به دیار که وت. نه بوگین هه ناسه یه کی هه لکیتشا و گوتی: «هاتیت» کیلونی ده رگا که ی گرت و گوتی! «فه موو با برۆین.» دکتۆر که وه ته له رزین، لیبی راما و گوتی.

- نه دی پیم نه گوتی ناتوانم بیم؟ چ کابرایه کی سه یری!

- دکتۆر، ئاخه منیش به شه رم. وه نه بئ به وه زعی تۆ نه زانم، باوریکه پر به دل

هاوبه‌شی خه‌متم.» ئه‌بوگین ده‌ستی خستبووه سهر مل پیچه‌که‌ی و به‌دهم تکاو رجاوه ده‌یگوت: «خۆ من بۆ خۆم ناوی ی. رجات لیده‌که‌م ژنه‌که‌م خه‌ریکه‌ ده‌مری. ئه‌گه‌ر گویت له‌ ناڵه‌ و هاواری ده‌بوو، ئه‌گه‌ر رهنگو رویت ده‌بینی ئه‌وسا نه‌هه‌قت نه‌ ده‌گرتم! سه‌یری من که، وامزانی چوویت خۆت بگۆری! دکتور رجات لیده‌که‌م، مه‌عز بۆ ره‌زای خوا، پیاوی چا به‌ تا دره‌نگ نه‌بووه باپۆین.»

کریلوف ماوه‌یه‌ک بیده‌نگ بوو، ئه‌وجا گوتی: «ناتوانم له‌گه‌لت بێم» و خۆی به‌ژووری میواندا کرد. ئه‌بوگین دووی که‌وت، قۆلی گرت و گوتی:

- ده‌زانم تۆش خه‌مباری و نه‌هه‌قت نی یه. به‌لام من بۆ کارتیکی سوکه‌له‌ به‌دووتدا نه‌هاتووم، بۆ ئه‌وه‌ نه‌هاتووم ددانێ چاره‌سه‌ریکه‌ی یا گه‌وا هیتامه‌یه‌کی پزیشک‌گه‌ریم بۆ بنوسیت. هاتووم که‌ ژبانی مرۆقییک زگار بکه‌ی.» عه‌ینی گه‌دایان ده‌پارێمه‌وه: «ژبانی مرۆقییک که‌م نی یه، له‌ هه‌موو غه‌میکی شه‌خسی گه‌وره‌تره. تکات لیده‌که‌م هیمه‌تی بکه، به‌ناوی مرۆقیایه‌تی یه‌وه‌ تکات لیده‌که‌م.

کریلوف به‌ دلته‌نگی یه‌وه‌ گوتی: «ئاخر مرۆقیایه‌تی دوو سه‌ره‌یه، به‌ ناوی هه‌مان مرۆقیایه‌تی یه‌وه‌ تکات لیده‌که‌م که‌ له‌گه‌ل خۆتم مه‌به. خوايه، تووشی چ بووم! من به‌ تووژی خۆ به‌پتوه‌ ده‌گرم و تۆش مرۆقیایه‌تیم به‌گژا ده‌که‌ی. باوه‌ر بکه‌ بێشم هه‌یچم پێ ناکرێ. به‌که‌لکی چ نایه‌م. ئاخر چۆن ژنه‌که‌م به‌ته‌نی به‌جێ بیلیم؟ نا، نا...»

کریلوف ده‌ستی هه‌لته‌کاند. پشتی کرده‌وه‌ ئه‌بوگین، له‌سه‌ری رۆی: «... له‌ من گه‌ره‌ک نی یه، به‌داخه‌وه‌م. .. به‌پیتی قانونی مه‌ده‌نی، به‌رگی سیازده‌ مه‌جبورم بێم و تۆش هه‌قی خۆته‌ پشتی مله‌م بگری و به‌زۆر له‌گه‌ل خۆتم به‌ری، قه‌یدی نی یه‌ به‌م کوژه‌، به‌لام منناتوانم. ته‌نانه‌ت ناتوانم قسان بکه‌م، بمبوره.» ئه‌بوگین دیسان ده‌سته‌وه‌ دامیینی که‌وته‌وه‌ و گوتی: «خوا هه‌لناگرێ به‌م جوژه‌ وه‌لامم بده‌یه‌وه‌ دواي قانونی مه‌ده‌نی و به‌رگی سیازده‌ ببریته‌وه‌. من هه‌قیته‌وه‌م نی یه‌ که‌به‌تووی له‌گه‌ خۆم به‌رم. ئه‌گه‌ر دبی وهره، نایه‌ی هه‌واله‌ به‌خوا بی. به‌لام من چ زۆریکم نی یه. رجات لیده‌که‌م. ژنیکی گه‌نج خه‌ریکه‌ ده‌مری. تۆخوت ده‌لی ی تازه‌کوهره‌که‌ت مردووه، جا توێه‌ک به‌وه‌ هه‌موو خه‌مه‌وه‌ له‌خه‌م و ترسی من نه‌گه‌ی کێ لیم تی بگا؟

ده‌نگی ئه‌بوگین له‌داخا و له‌خه‌فه‌تا ده‌له‌رزی. ئاوازی قسه‌کانی گه‌لی له‌ خودی قسه‌کان کاریگه‌رتر بوو. ئه‌بوگین یه‌گجار به‌خه‌مه‌وه‌بوو.

به‌لام ووشه‌کانی قه‌به‌وقه‌له‌وو بی گیانو ده‌ستکرد ده‌هاتنه‌ به‌رچاو. به‌خۆشی هه‌ستی به‌مه‌ده‌کرد جا بۆ ئه‌وه‌ی دلی دکتور نه‌ره‌نجی هه‌ولێ ده‌دا ئه‌گه‌ر به‌ووشه‌

دکتوری بۆ نه‌یه‌ته‌ ره‌دا ئه‌وا به‌ ره‌فتارو کروزانه‌وه‌ له‌وه‌ته‌ری سۆزی بداو قه‌ناعه‌تی پی بکا. به‌شێوه‌یه‌کی گشتی ووشه‌ هه‌رچه‌ند جوان و ناسک بی ته‌نیا کار له‌که‌سانی بی خه‌م ده‌کن. ووشه‌ هه‌میشه‌ ئه‌وتوانا ده‌سه‌لاته‌ی نی یه‌ که‌خه‌لکانی زۆر شاد یا زۆر خه‌مبار رازی بکا، چونکه‌ باشترین ده‌ریی خۆشحالی زۆر و غه‌می زۆر بیده‌نگی یه. ئاشقان له‌بیده‌نگی دا باشتر له‌زمانی یه‌کدی حالی ده‌بن. وه‌عزدا نیکی گه‌رم و گوپی سه‌رکوپی مردوویه‌ک ته‌نیا کار له‌بیگانان ده‌کا. ژن ومندالی ئه‌ومردووه، ئه‌و وه‌عه‌زه‌ گه‌رم و گوپیانه‌لاوه‌ سادرو هه‌یچه، کریلوف مات و بیده‌نگ و یستابوو که‌ ئه‌بوگین پتر له‌سه‌ر پیروزی و فیداکاری پیشه‌ی دکتوران رۆی. دکتور گوتی: زۆر دووره‌؟

- هه‌رسه‌عاته‌ ری یه‌که‌. ئه‌سه‌په‌کانم ئه‌سپی چاکن، دکتور وه‌عه‌دی شه‌رفت ده‌ده‌می که‌به‌سه‌عاتی بت به‌م و بت هه‌ینمه‌وه.

ئه‌م قسانه‌ی دواي گه‌لی زیاتر له‌ چه‌مکی «مرۆقیایه‌تی» و «پیشه‌ی پیروزی دکتوران» کاری له‌ دکتور کرد. تووژی راماو ئاهیتی هه‌لکیتشا: «چاکه، پرۆ با برۆین!»

به‌په‌له‌ رۆی. به‌دوودلی یه‌وه‌ خۆی به‌ژووری کاره‌که‌ید کردو خه‌را به‌پالته‌یه‌کی ده‌لبه‌وه‌ گه‌رایه‌وه. ئه‌بوگین گه‌شایه‌وه، که‌وته‌ مه‌رایی دکتور، یارمه‌تی داتا پالته‌وه‌ی له‌به‌رکردو ئه‌وچا به‌ دووقۆلی له‌مال و ده‌ره‌وتن. دنیا تاریک بوو. به‌لام هه‌شتاش له‌دالانه‌که‌ی مالی دکتور روناکتر بوو. له‌تاریکی یه‌که‌دا بالای به‌رزو که‌می کوری دکتور، ردینه‌ته‌نک و دپێه‌که‌ی، که‌پوه‌ به‌رانی یه‌که‌ی به‌ئاشکرا دیاربوو. له‌ته‌نیشته‌ دکتوره‌وه، ده‌مو چاوی پان و بی ره‌نگی ئه‌بوگین کلاوه‌ بچوکه‌که‌ی که‌به‌ هه‌زار حال که‌لله‌ی داپۆشی بوو ده‌بینرا. ملپێچه‌که‌یه‌هه‌ر له‌پیشه‌وه‌ سپی ده‌چۆوه، له‌پشته‌وه‌ وه‌بن قژه‌ درپێه‌که‌ی که‌وتبوو. ئه‌بوگین له‌وه‌مه‌دا که‌یارمه‌تی دکتوری ده‌دا تاسه‌رکه‌وی و له‌نیو عه‌ره‌بانه‌که‌دا جیگیر بی. به‌ئه‌سپای گوتی: «باوه‌ر بکه‌ هه‌ست به‌خه‌می تو ده‌که‌م.» و به‌عه‌ره‌بانچی یه‌که‌ی گوت: «باژۆ لیوک ی نازیز باژۆ، تاده‌توانی خه‌را باژۆ.»

عه‌ره‌بانچی که‌ به‌په‌له‌ وه‌ری که‌وت، یه‌که‌مجار گه‌شته‌ ئاستی ریزه‌ خانووی یه‌کی روت. ئه‌م خانووانه‌ له‌ ده‌وری حه‌وشه‌ی خه‌سته‌خانه‌یه‌ک گیرسابوونه‌وه. هه‌موو لایه‌ک هه‌رتاریک بوو، ته‌نیا له‌و سه‌ری حه‌وشه‌که‌ نه‌بی که‌ روناکی یه‌ک له‌ په‌نجه‌ره‌ی ژووری که‌ وه‌ ده‌بریسکایه‌وه‌ په‌رژینی باخیکی روناک کرد بووه‌سی

په نجه رهي نهومي سهري ي خانويه كي ته نيا له تاريخي يه كه دا بي ره ونه قتر ده يانواند، نه و جا عه ره بانه كه كه و ته نيو تاريخي يه كي نه نگوسته چاوه وه. ته نيا خسه خشي گه لاي دره ختان و بوني كارگ ده هات. دهنكي پيچكه ي عه ره بانه كه. ته يرو توي خه بهر كرده وه و له نيولق و پويي دره خته كانه وه جم و جول و فريادي خه مناك. وهك بلتي ي ده يانواني كوره كه ي دكتور مردوه وه ژنه كه ي نه بوگين زور نه خو شه. له چره دارستانه كه رت بوون، تاك و ته را ليرو له وي دره ختان ده كه و تنه بهر چاو، پاشان تا قه ده ونه نيك پيدا بوو. هه و زه ناويك به حال ددره وشا يه وه سي بهري گه و ره له باوه شي دا مت بيوون. ئيستا عه ره بانه كه به پي ده شتيكي ته خت و هه موارد داده كشا. دهنكي ته يرو تو زور له دور ده هات. به لام هه زو هه موو شتيك كپ و خاموش بوو. كريلوف و نه بوگين به دريژاي ريگه بيده ننگ بوون. تا قه جاريك نه بوگين ناهيكي قولي هه لكيشاو له بن ليوه وه گوتي: «كه دهرديكي گرانه، بنيادهم هيچكاتي كه سو كاري به قه دكاتي خه ته ري له ده ست دانيان خوش ناوي.»

كاتي عه ره بانه كه به هيو اش ي له چوميك ده په ري يه وه. كريلوف له پر راپه ري وترسي لي نيشت. وهك بلتي ي له داكشاني ناوه كه ترسا. به خه م و كه سه ره وه گوتي: «ئا ريم بكنه با بچم يه كتيك بنيرمه كن ژنه كه م، فه قيره به ته نيا يه. پاشان ديمه وه خزمه تان.»

نه بوگين بيده ننگ بوو. عه ره بانه كه به له قه له ق به سه ر به رده كاندا رت ده بوو، له كه نارتيكي قومه لان رت بوو و كه و ته ري. كريلوف نالكاوي كول و كه سه ري خو ي بوو، به دهم خه م و خه فه ته وه ده يرواني يه دور و بهر كو تايي جاده كه له بهر تيشكي كزي ستيره كاندا نه ده بينرا. دره ختي بي له كه نار كه دا ريزبان به ستبوو و غه رقي تاريخي بوون. پي ده شته كه ي ده ستي روزه هلات. بي هه وراز ونشيو، ته خت و ساف وه كو ناسمان بي كو تايي بوو. جار جاري ليرو له وي له دور و رپا روناكي يه ك به رز ده بووه. پي ده چوو له كيلگو و په ريزه كاندا ناگر بكه نه وه. به ده ستي روزه نا واداو شان به شاني جاده كه گر دژلكه يه كي بچووك قوت ببوه و بچك و ده وه ن به سه ري يه وه مت بيوون. مانگ سوورو گه و ره وي جو له له ناستي گر دژلكه كه به ناسمانه وه ويستا بوو. له تو وايه ئيشكي ده گرن تا نه وهك له پر ناوايي و له ده ست بچي! سروشت و هه موو ديمه نه كاني ساردو سي و خالي له نوميد ده هاته بهر چاو. زه وي وه كو چون ژنيكي زيز له ژوورتيكي تاريخ و نوته كدا به ته ني داده نيشيت و هه ول دده ا يادي

را بردو نه كاته وه، غه مبارو كه سه رداريوو. ده ستي له به هارو هاوين شور دبوو به نا چاري چاوه نو ري زستان بوو. تا چاو هه ته ريده كرد سروشت تاريخ و سارد سپو پر كه ندوكلو ده هاته بهر چاو. كريلوف و نه بوگين مانگي سور هه لگه را و نه م هه موو شته يان نه ده بيني و نه يان ده تواني خو ي لي بيوون.

تا عه ره بانه كه نزيكتر ده بووه، نه بوگين بي قه رار تر ده بوو. هه لده ستايه سه ر پيان، له پشت عه ره بانچي يه كه وه ده يرواني يه پيشي. نه نجام عه ره بانه كه گه يبه بهر قالد رمه يه ك كه كه پر يكي به سه ره وه قوت كرابووه. نه بوگين رواني يه په نجه ره روناكه كاني نهومي ژيره وه. به ناشكرا دهنكي هه ناسه داني ده بيسترا.

له گه ل دكتورا وه ژوور كه و تن، به غه مبار يه وه ده سته كاني پي كدا مالن و گوتي: «نه گه ر شتي روو بدا ده مرم. .» گوي ي بو كي وي بيده نكي ماله كه هه لخت و نه و جا له سه ري رو ي: «چ دهنكي نازنه وم، يه عني ساغ و سه ليمه؟! .» نه ده نكي نه سرتيه له دالانه كه وه نه ده هات. هه رچه ند چراكان روناك بوون به لام پي ده چوو هه موو ماله كه له غورا بي خه ودا بي. ئيستا دكتور و نه بوگين له بهر روناكي يه كه يه كديان به جواني ده بيني. دكتور زه لام يكي بالا به رزي نه ختي كوم بوو. به خو ي ساده وجل و بهر گه كه ي ساده تر بوو. ليو نه ستور، قولنگه كه پو، ده موچاو ژاكاو، نيگا سارد، به گشتي پياويكي بيتاك وي منه ت بوو. قزي ته نكي، چرچي ولوچي ده موچاوي، ردينه ته نكه زوو سپي بووه كه ي، رووي گرژو موئي، ساردو سپي له گه ل خه لكي دا سه ر سه ختي يه كه ي و هه ر هه موو نه مانه روژاني تالي رابردو، چاره نووسي پر جه و روجه فاو مه شه قه تي ژيان وره نج بيوه ري مروقي بي ري بنياده م ده خسته وه. گه ر ته ماشا يه كي هه يكل و كه له شيت كرديا باوه رت نه ده كرد كه نه م پياوه ژني هه بي و تواني بيتي به ديار جه نازه ي مناله كه يه وه گر يابي. به لام نه بوگين جياواز بوو، توندو تول و توكمه بوو، قزي زهردو، كه له لزل بوو، ده موچاوي هه رچه ند پان و گه و ره بوو به لام ناسكي يه كي تايبه تي هه بوو. جله كاني هه لبرارده وه له سه ر دوا مو د بوو. به جل و بهر گه كه يدا ديار بوو كه دارا و ده وله مه نده. كه ري ي ده كرد سه ري قيت ده گرت و سينگي ده رده په راند. دم وله بزي شيرين بوو. كه مل پيچه كه ي دا ده كه ند ياقزي ريك ده خست ناسكي يه كي ژنانه له ره فتاريدا به دي ده كرا. هه رچه نده به دهم دا كه ندني پالته و كه يه وه به ترسيكي مندالانه وه ده يرواني يه قالد رمه كه. به لام نه م ترسه ش نه يده تواني بيگوري. يا خو په سه ندي يه كه ي وه شيري وله شه وق و زه وق ي بخا. له وده مه دا كه به قالد رمه كه دا سه ر كه و ت گوتي: «كه س

ديار نى يه، چ دنه گيڭى نايڭ. خوايه خۆت رهحم بكهى.»

دكتورى له راره وه كه وه برد بۆ هۆلتيكى گه وره. پيانونيه كى گه وره له سوچيكي هۆله كه دانرابوو، چرايه ك هه لواسر اربوو. له ويته چوونه ژوورتيكى بچكولهى جوان؛ ژوورى دانيشتن بوو، زۆر خوش و دلگير بوو. روناكى يه كى خوشى نامال سوور روښنى كردبووه. ئه بوگين گوتى: «جه نابت ليره دانيشه با خه به ريان بدهمى وهه ر ئيستا ديمه وه خزمه ت.» كريلوف به تهنى مايه وه. نه جوانى وراز او هيبى هۆله كه ونه ئه م ماله غه ريب و بيگاننه يه شتاقيان كاربان تى نه كرد. له سه ر كورسييه ك روښشت وروانى يه دهسته به سپيرتو سوتا وه كانى. نيو نيگايه كى گلوپه سوربا وه كه ي جانتاي چه لۆكه ي كرد، وئه و جا كه وته هه لپروانين به ديواره كانى ژووره كه دا تابزانتى سه عاته كه له كوئى يه، له پر نيگاي له سه ر گورگيكي به كااخراو گيرسايه وه كه وه كو ئه بوگين له خورازى و خو په سه ند بوو.

هه موو شتيك كپ و ئارام بوو... له شوپنيكى يه كجار دووره وه، له يه كيتك له ژووره كانه وه كه سيك به دنه گى به رز تاهيكي هه لكيشا.

دهرگايه كى شووشه چركه يه كى ليوه هات و ئيدى هه موو شتيك كپ و بيدنه گ بوو. 5 دهققه رت بوو. كريلوف ئيدى نه يدروانى يه دهستى خۆى، چاوى برى يه ئه و دهركه يه ي كه ئه بوگين ليوه رويى بوو.

ئه بوگين له بهر ده رگا ويستا بوو. ئه بوگينه كه ي جارن نه بوو. وه كو كه و چوو بوو و خو په سه ندييه كه ي نه ما بوو ده موچا و دهستى، وه زع و حالى ته واو گوڤا بوون، ئيدى يا له ترسا بوو يا له تاو تازارتيكى به ده نى بوو. كه پوى، ليوى، سميلتى و سيماي ده له رزين، به لام چاوه كانى بريسكه ي تازارتيكى سه ريان ده دا.

ئه بوگين به ههنگاوى قورس و ههراوه وه خۆى گه يانده ناوه ندى ژووره كه! كوور بووه، نالاندى و دهستى هه لته كاند.

هاوارى كرد: «فريبودرام!» ئه و تا هيزى تيدا بوو و دانى به ووشه ي ئه ودا نا: «ئه و ديته فريبوى داوم، روښشتوه، به درۆ خۆى نه خوش خست و دهستى به منه وه نا تا رده ووى ئه م كه ر پياوه «پاچينسكى» بكه وئى! ئه ي هاوار! هاوار له خۆم!»

به سستى به ره و لاي دكتور چوو. دهسته سپى و نه رمه كانى گرت به ده موچاوى يه وه. به دم داخ و خه فته وه له سه رى روښنى: «روښتوه، فريبوى داوم، ئاخىر ئه م درۆ گه وره يه بۆ؟ ئه ي خواى گه وره، ئاخىر من چم ليكردوه؟ رده ووه كه وتوه!» فرميسك وه كو بارن له چاوانى ده بارى. گه رايه وه، كه وته هاتووچۆ به ژووه كه دا. ئه بوگين به

چاكه ته كوئى و پانتۆله ته سكه كه يه وه كه موڊى روژ بوو، لاقى له چاو به ده نيا يه كجار باريك ده هاته به رچاو، به و قه دو قه لافاته وه له شير ده چوو. دكتور له پر په له په لى پى كه وت، هه ستايه سه ر پى، روو به رووى ئه بوگين ويستا و گوتى: «باشه نه خوشه كه كوا؟» ئه بوگين هاوارى كرد، قاقا پيكنه نى، هون هون گريا، دهستى هه لته كاند: «نه خوشه كه؟ نه خوشه كه؟ نه خوشى چى! مه لعونه، ناچيزه يه، نا ئينسانه، شه يتانيش په ي به م فه نده نه ده برد: دهستى به منه وه نا تا بۆ خۆى رده ووى كه ر پياويك بكه وئى رده ووى قه شه مرئى، لوتى يه، چه كليك بكه وئى! خوايه چم به سه ر هات، خۆزى مرديا، قه ت ئه م م پى قبول ناكري، نه به خوا قبول ناكري.»

دكتور رهق راوه ستا. چاوى پر بوو له ئه شك. ردينه تنك و چه ناگه باريكه كه ي كه وتنه له رزين. به سه ر نجه وه روانى يه ده ورو به رى خۆى و گوتى: «ئه م گالته بازاره چى يه؟ مناله كه م مردووه، ژنه كه م به و هه موو كوئى و كه سه ره وه به تهنى له ماله وه به جى هيشتووه، خۆم له سه ر پييان ناگرم، سى دانه شه وه خه و نه چۆته چاوانم... و له وينده ره وه منى هيتاوه تا له م كو ميديا بازارى يه دا ده ورم پى بيئى... من له مه تى ناگم، نه خپى سه ر له مه ده رنا كه م!» ئه بوگين يه كيتك له كوئله مسته كانى كرده وه، كاغه زيتيكي چرچ و لۆچ كه وته سه ر زوى، تا توانى پى ي پيدانا، ده تگوت پى به ژه نغه سوربه كدا دهنى، به رقه وه گوتى: «سه يرى منى نه فام بكه، چاوم كوئر ببوايه» دهستى گرت به سه ر بيه وه. ده تگوت فه لاحتيكه و ته باره گه نمه كه يان پى شيل كرده وه، له سه رى روښنى: «نه مده زانى بۆ هه موو روژى سه رمان ده دا، نه مزانى بۆ ئه مرۆ به گاليسكه هاتبوو؟

تۆ سه يرى گيلى منكه! به سته زمانى دلپاك!»

دكتور كه وته پرته وبۆله: «من تى ناگم، سه رم له م شته ده رناچيت، ئه م فيل و ته له كه بازى يه يانى چى؛ يانى ده ست خه رۆ كردنى خه لكى، يانى گالته كردن به ده رده و تازارى خه لكى.

مه حاله... من له ژيانما شتى وام نه ديوه!»

دكتور گيژو وپوژو سه رسام. سه رسام وه كو يه كيتك له پر هه ست بكا كه زالمانه پييان رابواردووه. شاننه كانى هه لته كاند، دهستى به يه كدا مالىن. نه يدده زانى چ بلتى و چ بكا. نيوه گيان خۆى دا به كوئى كورسييه كدا.

ئه بوگين به چاوانى پر فرميسكه وه قسه ي ده كرد: «ئيستا باشه، باش، ئه وا منى خوش نه ده ويست. دلى به پياويكى ديكه وه بوو. هه موو ئه مانه به جى ي خۆى، به لام

ئەم فرۆفیلە بو؟ ئەم ریسواییە بو؟ ئاخر بو؟ لە پای چی؟ ئاخر من چ خراپە یەکم لە گەل کردبووی؟» لە کريلوف نزیك بوو و بە گەرمی گوتی:

«جەنابی دکتۆر گویت لە برای خۆت بێ، تۆ بێ ئەو ی بتەوئ تازە بوویت بە شایەتی ئەم کۆستە ی من، منیش نامەوئ چ شتیکت لێ وەشێرم. باوەر بکە ئەم پڕ چ براوەم خۆش دەویست، بەدڵ و بەگیان ئاشقی بووم. هەموو شتیکم کرد بە قوربانی ئەو.

لە گەل کە سوکارم دا تیک چووم، دەست بەرداری کارەکم بووم و وازم لە موسیقا هینا. لەشتی وادا چاوپۆشیم لیکردوووە کە لە دایک و خوشکی خۆم نەکردوووە. هەرگیز لێ ی تۆرە نەبووم، قەت لە گول کالترم پێ نەگوتوو، ئاخر ئەم فیله بو؟ ئاخر ئەگەر دلت بەمنەووە نەماوە دلت لە جێ یەکی دی یە، ئەو رێک و رەوان بیلێ و تەواو. بەتایبەتی بەخۆت دەتزانێ کە من لیت تێ دەگەم...»

ئەبوگین بە دەم فرمیسک هەلپشتنەووە هەموو نەهینی یەکی خۆی بو دکتۆر هەلپشت. بە گەرمی قسە ی دەکردو بە هەردووک دەستان دلی دەگوشی. بێ سل کردنەووە هەموو نەهینی یەکی خیزانندی خۆی هەلپشت. پێ دەچوو خۆشحال بێ بەمە ی کە ئەم رازانە لە دلی و دەدرنێ. ئەگەر سەعاتی- دووان بەو شتێوە یە قسە ی کردبا و داخی دلی خۆی هەلپشتبا بێگومان دلی هیتورتر دەبوو.

کێ دەلێ گەر دکتۆر گویتی بو گرتباو دلی داباوە، ئەبوگین شیتگی نە دەبوو و کاریکی گەوجانە ی نە دەکرد؟ بەلام بە پێچەوانە وەختی ئەبوگین قسە ی دەکرد دکتۆر تەواو گۆرا، تۆرە ی نیشته سەر سیمای، چارە ی غەبارتر و تۆرە تر بوو. کە ئەبوگین وینە ی ژنە کە ی خستە بەر دەستی دکتۆر و- ژنە کە ی جوان و ئیسک سووک بوو، بەلام عەینی دنیا تەرک کردووان ووشک و بێ دەماغ بوو- لێ ی پارایەووە کە سەیری ئەو وینە یە بکاو بلێ کە ئایا دەشیت خاوەنی دەموچاویکی ئاوا درۆبەکی ئاوارتیک بخا، دکتۆر لە پڕ وەکو یەکیکی حالی لێ بێ، ناگر لە چاوانی بیتەووە، هەستایە سەر پێ و گوتی: «لە گەل منته؟ من نامەوئ گوئی بگرم! نا!» هاواری بە سەریا کردو بە توندی دەستی بە سەر میتزە کە دا کیشا: «من نامەوئ بە نەهینی هیچ و بێ مەعنا ی ئیو بەزانم. نەفرەت لە خۆتان و نەهینیتان.. ئاخر تۆ بە چ روویە کەووە ئەم قسە قۆرانە بو من دەکە ی! یا لات وایە هیشتا تەواو پیت رانە بواردووم؟ چما من گالته چی جەنابتم ها؟»

ئەبوگین، پاشەو پاش کشایەووە و بە سەر سامی روانی یە کريلوف. دکتۆر بە دەم

ریشە لەرزیتووە لە سەری رۆیی: «بو چی منت بو ئیرە هینا؟ تۆ ی بێ غیڕەت بەمەلی شکاوت ژن دینی، تۆ ی نامەرد بە ئەستۆی ووردت تۆرە دەبی و دەیکە ی بەم هەرایە، پیم نالێ ی من چمە لەم سەریە شە یە؟ داستانی ئاشقینی ئیو چ پیتووە ندیبەکی بەمنەووە ی؟ واز لە من بێنە و هەر پە بەردەوام بە لە سەر دزی ئابرومە ندانە ی خۆتو تا دەتوانی دەم لە بیرو باوەری مرۆف دۆستانە بکوته!»

دکتۆر بە تیلە ی چاوریانییە جانتای چەلۆکە و گوتی: «پرو سازو سەنتوری خۆت لێ بده، وەکو کە لە شتیری خەسیو خۆت پف بده، نە خەلە تابی بە پیاوی ماقول رابویری. ئەگەر ریزی ناگری ئەوا نە خەلە تابی توخنی بکەوی!»

ئەبوگین سور بوو و گوتی: «ئەم قسانە چی یە؟»

- ئەم قسانە ئەو یە کە بە خەلکی رابواردن کاریکی نامەردانە یە.

من بابایەکم دکتۆر. چمالات وایە دکتۆران و کاسبکارانی بە حورمەت کە وەکو ئیو گەل بەرەلانی و بە مۆزە مۆزە دووی ئافرەتان ناکەون، کریگرتە و شاگردی ئیوون. لە ئیو کە مەترن. خو ئەگەر واش بیر بکەنەووە هەقی ئەو تان نی یە کە بابایەکی کاسبکار دوو چاری ئەم سەریە شە یە بکەن.

ئەبوگین بە کاوہ خو پرسى: «بە چ هەقی ئەم قسانە دەکە ی؟. دکتۆر هەمدیس نە راندی بە سەریا و بە توندی دەستی کیشا بە میتزە کە دا:

- ئەدی تۆ بە چ هەقییک منت بو ئیرە هینا؟ بۆبەت هینام تا گوئی لە قسە قۆرە کانت بگرم. بە خۆت نە تەدە زانی لە چ وەزە و حالیک دام؟ بە چ هەقی گالته بە خەم و خەمباری خەلکی دەکە ی؟» ئەبوگین هاواری کرد: «تۆ شیتی، پیاویکی کە لە مە رەقی، من یە کجار غەمگینمو... و...»

دکتۆر بزە یەکی کرد: «غەمگین! نۆ بە تی ئەو قەوانە یە، تۆ و خەم کوجا مەرحەبا، ئەو بەرەلانیانەش کە دەستیان دەکەویتە روو خو بە بەدبەخت و غەمبار دەزانن، کە لە شتیری نیرە موکیش غەمگینە. لە چەوری و قەلەوی خۆی بیزارە. هە ی گە جەر و گوجە رانی بێ حورمەت!»

ئەبوگین هاواری کرد: «قوربان تۆ ناگات لە خو براو، ئەم جوتیانە زەلامیان لە سەر دارکاری دەکری، تێ دەگە ی؟»

ئەبوگین دەستی بە گیرفانی بەر باخەلە کە یا کرد، دەفته رچە یەکی دەرتنا، دوو پارچە پارە ی کاغەزی دەرتناو توری هەلدانە سە میتزە کە. پەرە ی کە پوی دەلە رزی و گوتی: «فەرموو ئەو پاره کەت، ئەو هەقی هاتنە کەت!»

دکتور، پاره‌کانی تور دایه سهر زهوی به‌که و گوتی: «به چ روویه‌که‌وه پاره‌م ده‌دهتی، ئیهانه‌کردن به پاره‌خوش نابیتته‌وه؛ عوزر له قه‌باحه‌ت خراتر.» ئه‌بوگین و دکتور به‌رانبه‌ریان لیکدی گرت، تا توانیان جنیوی سوکیان به‌یه‌کدی دا، که‌سیان له‌ژانیانان ته‌نانه‌ت له‌دنیای بیهوشی و شیتیش دا جنیوی وا سووک و نه‌هق و بی‌جی‌یان به‌زار دا نه‌هاتبوو. غه‌می هه‌ردووکیان ته‌واو سهری کردبوو لیو ریژ بیوو. خه‌لکانی غه‌مگین، خو‌په‌رست و ناره‌سه‌ن و بی‌ویژدانن وله شیت شیتترین و چه‌ند شیتان لیکدی حالئ ده‌بن ته‌وانیش هه‌ر ته‌وه‌نده. غه‌م هه‌رگیز به‌شهر یه‌ک ناخا- به‌شهر فیری دوو رویی و پیاا ده‌کا. ئه‌گه‌ر که‌سیک و ابزانج خه‌م و خه‌فه‌ت به‌شهر یه‌کده‌خا، ته‌وا غه‌در ده‌کا و به‌ه‌له‌دا چوو. له‌نیو خه‌لکی غه‌مبارا زور و سته‌م زیاتر روو ده‌دا تا له‌نیو خه‌لکانی بی‌خه‌م و به‌که‌یف دا.

دکتور پرزه‌ی لی برا، گوتی: «رجات لیده‌که‌م بمنیره‌وه بو ویرانه‌که‌ی خوم.» ئه‌بوگین به‌توره‌یی له‌زه‌نگی دا، که‌س به‌ده‌نگی یه‌وه نه‌هات، جاریکدی دی زه‌نگه‌که‌ی لیدایه‌وه و ته‌وجا به‌توره‌یی زه‌نگه‌که‌ی کیتشا به‌عاردی دا. زه‌نگه‌که‌ی بی‌ناز له‌سه‌ر مافوره‌که‌ که‌وت و ده‌نگیکدی خه‌مناکی وه‌کو ناله‌ی مه‌رگی لیه‌هات. نوکه‌ری وه‌ژوور که‌وت.

ئه‌بوگین به‌مشته‌کوئه‌تی یه‌ریوو: «باوه‌ حیزی که‌ رانباو گا و پیم نالئ ی له‌ کوئ بووی! هه‌ره‌ بیژه‌ عه‌ره‌بان‌یه‌ک بو ئه‌م پیاوه‌ حازربکه‌ن و عه‌ره‌بانه‌ تاک ئه‌سپی یه‌که‌ش بو خوم ئاماده‌بکه‌ن.» هه‌ر که‌ نوکه‌ره‌که‌ ویستی بروا گازی کرده‌وه: «سه‌بر که‌، سه‌به‌ی شتاقتان لی‌ره‌ نامین، نه‌ک حه‌رامینه‌ی پی نه‌زانینه، باروبنه‌تان وه‌پیتچن و برۆن. پیاوی دی راده‌گرم، خوتربیانه‌» ئه‌بوگین و دکتور هه‌ردوو بی‌ده‌نگ و ئارام چاوه‌ری ی گالیسکه‌ بوون.

ئه‌بوگین، گه‌رایه‌وه‌ سه‌رباری جارن، خو‌په‌سه‌ند و له‌خو‌رازی، به‌ ژوو‌ره‌که‌دا هاتوو چۆی ده‌کرد. به‌شیه‌یه‌کی جوان و دلگیر سهری باده‌دا، دیار بوو مژولی دانانی پیلانیکه‌، هیتشتا توره‌بیه‌که‌ی نه‌نیشته‌بووه‌وه. به‌لام ده‌یویست و اخۆی بنوینئ که‌ گوئ به‌ دژمنه‌که‌ی نادا. دکتور به‌پیتوه‌ ویستا بوو، ده‌ستیکدی له‌سه‌ر قه‌راخی میزه‌که‌ بوو، به‌نیگایه‌کی پر گومان و قول و رقنه‌وه‌ دیروانی یه‌ ئه‌بوگین؛ نیگایه‌ک که‌ ته‌نیا خه‌لکی خه‌مبارو بی‌ویژدان له‌کاتی دیتنی جوانی دا ده‌یکه‌ن.

دوای تو‌زیک دکتور سوار بوو، له‌وینده‌ر دوور که‌وته‌وه، هیتشتا هه‌ر ماکی رق و توره‌یی به‌نیگایه‌وه‌ مابوو. دنیا تاریک بوو. زور تاریکتر له‌ساعتی به‌ر له‌نیستا که‌

به‌ریوه‌ بوون بو ئیره. مانگی سورباو که‌وتبووه‌ پشت گرده‌چکوئه‌که‌وه. هه‌وره‌کان ره‌وی بوونه‌وه، له‌تاریکی یه‌که‌دا گوم بیوون؛ لی‌ره‌وه‌ له‌وی ده‌وری ئه‌ستیره‌کانیان دابوو. گالیسکه‌ تاک ئه‌سپی یه‌که‌ به‌ته‌ق و هۆر له‌ عه‌ره‌بانه‌که‌ی دکتور ره‌ت بوو. ئه‌بوگین به‌سواری ئه‌وه‌ره‌بان‌یه‌ ده‌ریوی، ده‌ریوی تا هه‌ر حه‌ماقه‌تیکدی له‌ده‌ست بی‌بی‌کا. دکتور به‌دریژی ریگا نه‌بیری لای ژنه‌که‌ی بوو نه‌ لای ئاندری، ته‌نیا بیری له‌ ئه‌بوگین و ئه‌وه‌که‌سانه‌ ده‌کرده‌وه‌ که‌ له‌ماله‌که‌یدا ده‌ژیان. بیرو بیرکرده‌وه‌کانی ناره‌واو نامرۆق‌شانه‌ بوو. تاتوانی له‌ دلئ خویدا جوتنی به‌ ئه‌بوگین و ژنه‌به‌د ره‌وشته‌که‌ی و هه‌موو ئه‌وه‌که‌سانه‌ی له‌مالئ دا بوون، دا. به‌دریژی ریگا نه‌فره‌تی بو ناردون و هیتشتاش هه‌ر دلئ ئاوی نه‌خواردوه‌وه، هه‌زارو یه‌ک تانه‌و تانوتی لیدان، تاوانباری کردن، خه‌تاباری کردن و پی. ده‌چوو تا مردن ئه‌م رق و کینه‌یه‌ی له‌ دل ده‌رنه‌چن.

روژگار ده‌گوزه‌ری، غه‌می کريلوف ده‌بریتته‌وه، به‌لام ئه‌م رق و کینه‌یه‌ هه‌رچه‌ند لایق به‌دلئ ئینسان نی یه، نابریته‌وه، نابریته‌وه‌و تا مردن له‌ دلئ دکتور و له‌بیری دکتور ده‌رناچن.

بیه‌لیف گوتی: «ئەدی تۆ چۆنی کورپی باش؟ ئەمە تۆی، نەم بینیت. دایکت چۆنە؟» ئەلیوشا لەم کاتەدا تازە پەنجەیی پێی ی چەپی بە دەستی راستی گرتبوو و لەوە زعیکی دژوارا بوو. سەری هەلسواران دەوێ تاگەییە پاژنەیی پێی ی، ئەوجا بازتیکی داو لە بیه‌لیف راما، شانەکانی هەلته‌کاندو گوتی:

- بلییم چی، بە راستی دایکم هیچ کاتێ باش نی یە. بە خۆت ژنان دەناسیت، ئەویش وەکو هەرژنیکی دایمە یەکیک لە بورغوێکانی سیلاگە. بیه‌لیف بۆ ئەوێ خۆی مژول بکا، کەوتە سەرئەجدانی سیمای ئەلیوشا. بیه‌لیف کە ئولگای دەبینی ئیدی گوتی ی بە ئەلیوشا نە دەداو چ حیسابیتیکی بۆ نە دەکرد. وەرە کورپیک لە بەرچاوتا بێ، بەلام چ دەکا؟ چی نیازه؟ قەت بێر لە وەلامی ئەو پرسیارە نە کە یەو.

دەموچاوو هەنیه‌ی سپی ئەلیوشا و چاوه‌گەش و رەشەکانی لە بەر بولیتلی خور ئاوادا «ئولگا ئیقانوفنا» ی وە بێر بیه‌لیف هینایەو، بەلام ئولگا ئیقانوفنای یە کەم لاپەرەکانی دەفتەری ئاشقینیان. ویستی توژی موحامەلەیی ئەلیوشا بکا، گوتی: «وەرە شەیتان، وەرە با لە نزیکەو تیر تەماشات بکەم.»

ئەلیوشا خۆی لە سەر قەنەفە کە هەلدا یە خوارێ و چوو لە لای بیه‌لیف، بیه‌لیف دەستی خستە سەر شانێ ئەلیوشا و گوتی: «ئێ، ئەدی خۆت چونی؟»

- بلییم چی، جارێ زۆر باشتەر بووم.

- چۆن؟

- جارێ من و سونیا تەنیا موسیقمان دەخویند و دەرسی خویندەن و هەمان هەبوو، بەلام ئیستا دەبێ شیعیری فەرەنسیس لە بەر بکەین. ئەو تازە سەرت تاشیو؟

- بەلێ، زۆر نی یە.

- نەک بلێ ی. ردینیش کورت کردۆتەو. دەستیکی لێ بدەم؟ نایەشی؟

- نەخیر.

- ئەو بۆ وەختی تاقە موویە ک رادەکیشی دیشیت، بەلام ئەگەر چەپکە موویە ک رابکیشی وەکو ئەو وایە نە یە شیت. حەیفی تۆ ردینی ئەم لاو ئەولای رووت نایە لیتەو. هەقی ئیرە و ئیرە بیلێ یەو و تەنیا ئیرە درێژ بکە یەو. «ئەلیوشا هاتبوو تەنیش بیه‌لیف و کەوتبوو یاری کردن بە زنجیری سەعاتە کە ی. گوتی: «کە گەورە بووم و چوومە قونای ناوێندی دایکم سەعاتم بۆ دەکری، پێی ی دەلیم زنجیریکی لە مە ی تۆم بۆ بکری. قفلە کە ی چەند جوانە. بابیشم یەکیکی وای هە یە، بەلام ئەمە ی تۆ لیرەو خەت خەتە کە چی ئەو ی بابم لیرەو پیتی لە سەرەو

ریکەوتیکی هیچ

نیکوولای ئیلیچ بیه‌لیف یەکیک بوو لە مولکدارانی پترزبورگ. ئاشقی ئەسپ سواری و جریدبازی بوو، خۆشی دەخواردو چاکی دەدری. گەنجیکی سی و دوو سالە ی گەنم رەنگ بوو. روژی دەمە و ئیوارە خۆی گە یان دە خزمە تی خات «ئارنێ» یانی خۆی گە یان دە خزمە تی «ئولگانوفنا» کە پیتوێندی لە گە لیا هە بوو، یا خۆد خۆی گوتە نی «سالانی لە وە پیتیش کۆتی ئە شقی پەر مە شە قە تی ئەوی لە گە ردن کردبوو» هەر چە نە لاپەرەکانی هە وە لێ ئەم دە فترە، لاپەرە ی گەرم و گۆر و پەر لە جوانی و ئیلھام بوون، بەلام ئەم لاپەرە نە لە میژ بوو خویندرا بوونە وە ئیستا هەر چە نە ناوێ ناوێ هە لێ دە رانە و بەلام ئەو گەرم و گۆر یە ی جارێ ناوێ نە بوو، ئاسایی بوون.

نیکوولای ئیلیچ بیه‌لیف، کە بینی ئولگائیشا نوفا لە مال نی یە، خۆی بە ژووری میوانا کردو بە دەم چاوه‌روانی یەو لە سەر قەنەفە یک رویشت. لە پەر دەنگی مندالیک لە گوتی دا زرنیکایەو. «نیکوولای ئیلیچ خیر هاتی، هە نوو کە دایکم دیتەو. لە گە ل «سونیا» دا چوونە تەکن خە یات:»

ئەلیوشای کورپی ئولکاش لە هەمان ژووردا لە سەر قەنەفە یە ک پال کە و تبوو. تەمەنی هەشت سالان بوو، بەلام دیار بوو کە چاک خزمەت دەکری بە چاکە تە مە خەمەل و گۆرەوی یە رەشەکانیا هەر لە وینە ی سەر پۆستکارت دەچوو. لە سەر سە رینیک پال کە و تبوو و لاسایی ئەو پە تبا زە ی دە کردەو کە لە سترک دا بینی بوو. هەر جارە ی لاقیکی هە لێ دە بری، کە لاقە ناسکەکانی ماندوو دە بوون، دە ستەکانی تە کان دە دان، یارادە پە ری و بە چوار چنگۆ لێ دە رو یی، دە یو بست هە ردوو لاقی هە لبرێ و لە سەر هە ردوو ک دە ستی بوە ستی، بە دل و بە گیان ئەم کارە ی دە کرد، هانکە هانکی پیتە کە وت و دە تگوت لە لە شی خۆی بێزارە.

ویندیه کی دایکیشمی تیدا داناوه. ئیستا بام زنجیریکی تازهی کریوه، ئەلقه ئەلقه نی یه، وهکو شریت سافه.

- تۆ چوزانی؟ چما بابت دهبینی؟

- من..ها! نه! من!..

ئەلیوشا سور بۆوه. بۆ ئەوهی درۆکهی داپۆشیت، پەربشان وسەرسام کهوتە یاری کردن به قفلای زنجیری سەعاته کهی بیه لیف. بیه لیف چاوی بری یه ئەلیوشا وگوتی: «تۆ پیتم بلتی بابت دهبینی؟»

- نه!

- به شهرفت راست برۆ، به دهموچاوتدا دیاره که راست نارۆی، زمان درۆ ناکا! پیتم بلتی بزاتم بابت دهبینی، ده پیتم بلتی خو من وتۆ دوستین.

ئەلیوشا به سەرسامی پرسی:

- ناخر به داکم نالتی ی؟

- ئەوه قسه یه؟

- ناخر وه عدی شهرفم دهدهینی؟

- وه عدی پیاو بی.

دهسویندم بۆ بخۆ.

- سهیری ها!

ئەلیوشا روانی یه دهووبه ری خوئی، چاوهکانی زیت کردنه وه کهوتە چپه دوو:

- به لām تو خوا به دایکم نه لتی ی، چونکه نابی نه دایکم ونه کهسی دی بهم نهینیی یه بزانی. خوانه کهران دایکم پتی بزانی ئیدی وای به حالی من وسونیا وپلاگیه فا. دهوجا گوئی بگره، سونیا ومن هه موو سی شه مومان وجومعه یه ک بام دهبینین. پلاگیه فا به ناوی گه رانه وه بهر له نیوه رۆژه ده مان بات بۆ شیرینی خانە ی «ئاپفل» وبام له ویندر چاوه روانانه. هه میشه له ژووریتیکی جیا داده نیشیت، ژووره که میتزیککی مه رمه ری جوانی تیدایه، ته پله کیتکی له سه ره هه ر له تاژی بی پشت دهچی.

- له وی چ دهکهن؟

- هه یچ، چاکو خوئی له گه ل یه کدی دهکهن، نهوجا داده نیشین وبام قاوه و کیکمان بۆ دهکری. دهزانی سونیا کوليجه ی ناوبه قیمه دهخوا، به لām من هزی لیناکه م، نه گه ر به که له رم وهیلکه دروست بکری تۆزی باشتره! زۆر ناخۆین، دهزانی

بۆ؟ تا نیوه رۆ که هاتینه وه نامان پی بخوری ودایکم هه ست به هه یچ نه کا،

- باشه له وی باسی چی دهکهن؟

- له گه ل بام؟ باسی هه موو شتی دهکهن. بام ماچمان دهکا، نازمان دهکیشی، چیرۆکی خوئی خووشمان بۆ دهگیت ته وه. ده لئی که گه ره بووین ده مانباته لای خوئی تا له گه ل نه و بژین. سونیا پی ی خوئی نی یه. به لām من ده لیم: «باشه، هه رچه نده به بی دایکم ناخۆشه، به لām قهیدی نی یه نامه ی بۆ ده نیرین.» چه ند خووشه. ده توانین له ته عتیه کاندای سهری دایکم بدهین. ناتوانین؟ بام وه عدی داوه ئەسپیتک بۆ من بکری. بام پیاویکی چاکه، به لām نازانم بۆچی دایکم به عزی کردووه و نایه وی ئه ویش بیته لای ئیمه، نازانم ده لتی ئیمه نابی نه و بدینین، خو بام دایکیشمی خوئی دهوی. هه میشه له ئیمه ده پرسیت حالی چۆنه، خه ریکی چی یه؟ که دایکم نه خوش بوو سهری دنیا ی لی هاتبۆوه یه ک. هه میشه ناموژگاریمان دهکا که به قسه ی دایکه بکهین و قه دری بگرین. ئه ری راسته ئیمه به ده بخت و نه گبه تین؟

- بۆ؟

- بام وا ده لتی، ده لتی ئیوه مندالگه لیتکی به ده بختن. من که گویم له وده بی و ده لتی ئیوه نه گبه تن، من و دایکتانیش هه ر نه گبه تین، زۆرم پیتسه ی ره. هه موو جار پیمان ده لتی دوعا بۆ خووتان و بۆ ئه ویش بکه ن.

ئەلیوشا چاوی بری یه بالنده یه ک که پوشکه یه کی که وتبووه نیوچا، له فکران را چوو. بیه لیف بۆله یه کی لیوه هات: - یانی ئیوه ئه م کارانه دهکهن؟ ده چنه شیرینی خانه و له گه ل بابتاندا داده نیشن ودایکتان پی نازانی؟!

- نه! نه! له کوئی بزانی؟ پلاگیه فا قسه ناکا پی ری زه رده لوی بۆ کرین. هیند شیرین بوو ده تگوت مره بایه، دوو دانه ی دایه من.

- باشه بابت قهت باسی من ناکا؟

- تۆ؟ بلیم چی؟

ئەلیوشا شانی هه لته کاندو ته ماشایه کی بیه لیفی کرد: - باسی تۆ!...

- چی ده لتی؟

- ناخر زویرنابی؟

- بۆ زویر دهیم؟ خو جوینم پی نادا؟

- نه، جوین نا، به لām دهزانی. .. زۆر له تۆ توریه وه ده لتی هه مووی خه تای تۆ به که دایکم به ده بخته و تۆ... تۆ... تۆ دایکه ت له ری ده کردووه. به لām من باسی تۆم

بۆ کرد. گوتم پیاویکی باشه و قهت به سهر دایکم دا نابۆلئینی. که چی ئەو هیچی نه گوت، ته نیا سه ریکی له قاندو ته واو..

- یانی ریک و ره وان ده لئێ من دایکت له ری دهر کردوه؟

- به لئێ به لام خوۆ توۆ گوتت زویر نابی.

- زویر نیم... ئەمه یان توۆ نایزانی، تومه ز ویرای ئەوهی که وتومه داوه وه خه تاباریش دهرچووم.

زهنگی دهرگا لیدرا. ئەلیوشا ههستا و دهر په ری یه دهری. دوا ی توۆزیک ژنیک و کیژۆله یه ک وه ژوور که وتن. ژنه که، ئولگا ئیفانوقنای دایکی ئەلیوشا بوو. ئەلیوشا له دوا ی ئەوه وه به هه لبه زو دابه زو ده ست هه لته کاندنه وه وه ژوور که وت.

بیه لیف که وته منجه منج، وه لالا بابه خوۆشت گوۆ ئەدی وایه، جگه له من کن تاوانباره؟ هه ق به وه، ئەو میتردیکی زولم لیکراوه.

ئولگا پرسى: - چی بووه؟

- چی بووه؟ گووی له وه عزدادانی میرده نازیزه که ت بگره. یانی من کابرایه کی نازاوه چی و پیاوکوژم، خووی توۆ منداله کانتیم شه ر کردوه، من له ریم دهر کردوون. ئیوه هه مووتان به د به ختن و له و ناوه هه ر من له و په ری به ختیاری دام، زۆر زۆر به ختیارم!

- لیت تی ناگه م نیکولا، چی بووه؟

بیه لیف ئامازهی بۆ ئەلیوشا کردو گوتی: - له م براده ره بپرسه.

ئەلیوشا سوور هه لگه را، له پر رهنگی گوۆراو ترس له سیمای نیشت.

به دهنگی بهرز گوتی: - نیکولای ئیلچ قسه نه که ی!

بیه لیف به دهنگی بهرز له سه ری رۆیی: - ئەگه ر هه ز ده که ی له و بپرسه. پلاگیه فای گه و ج و خرف منداله کان له گه ل خوۆی دها بۆ شیرینی خانه و له وینده ر بابی به رپیزیان ده بین. ئەمه یان هه ر نه یسه، گوایه بابی به رپیزیان شه هید بووه من شه هیدم کردوه. من کابرایه کی نازاوه چیم و ژیان و گوژه رانی ئیوه م تیک داوه...

ئەلیوشا به که سه ره وه گوتی: نیکولای ئیلچ خوۆ توۆ قه ولی شه ره فت دامی... بیه لیف ده ستی هه لته کاند: واز بیته، ئەمه له کیشی قه ولی شه ره ف دانی نی یه. چ شتی نامکوژی دوو روویی و درۆ نه بی.

چاوانی ئولگا پر بوون له فرمیسک: «من تی ناگه م.» رووی کرده کوره که ی و پرسى: «لیولکا، ئیوه بابتان ده بین؟» ئەلیوشا خوۆ گیل کردو به ترسه وه روانی یه

بیه لیف. دایکی گوتی: «مه حاله، ده چم له پلاگیه فا ده پرسم. ئولگا له ژووره که وه دهر که وت. ئەلیوشا له هه ژمه تاندا هه موو گیانی ده له رزی، گوتی: «خوۆ توۆ قه ولی شه ره فت دامی!» بیه لیف ده ستیکی هه لته کاند و که وته هاتوچۆ به ژووره که دا. بییری له وه ده کرده وه که چ تانه یه کی لی دراوه. ئیستاش وه کو هه میشه ئەلیوشای فه رامۆش کرد بوو. ئەو، ئەو پیاوه گه وره یه هه قی به سه ر مناله کانه وه نه بوو. ئەلیوشا له سوچیکا دانیشت و به ترسه وه بۆ سوئیای گیترا یه وه که چۆن هه لته تیتراوه. ده له رزی، نزره ی ده دا، ده گریا، یه که مجاری بوو له ژیانیا روو به رووی درۆیه کی زالمانه بیوو. بهر له مه هه رگیز باوه ری نه ده کرد که له م دنیا یه دا جگه له زه رده لوی شیرین و کیک و سه عاتی گران به ها، گه لی شتی دی هه ن که له زمانی منالاندا ناویان نی یه.

ساخته چي بئ و به درۆ و بۆ رى گومكى وا خۆى بنويئى كه ناوى خۆى له بىر كرديئى. پتر له كورپه كه شيشك ده چي كه لى كه وتبى و كه وتبىته ده رۆزه و خوا غه زه بى لى گرتبى و فه رامۆشى كرديئى، يا له كه شيشى ده چي به هۆى به د ره وشتى يه وه ترۆ كرابى. ههروهها ده شيت به كوره بازرگانى بشو بهيترى كه هه موو توانايه كى خۆى له سه رشانۆ به كار هينابى و ئىستا بيه وى به دهم گه رانه وه وه بۆ مال، ده ورى كورپى كى به ره لى ده ست بلا و بى نى. ريو رۆيشتنى به نيو قوره لى ته ي پايزدا له ريو رۆيشتنى كا براهه كى دوو دل و رارا ده چي. له گه نجى ده چي كه په روه رده ي ديران بووبى و سه رانه سهرى روسيا ته ي بكاو له م ديره وه بۆ ئه و دىر بچى و به دل و به گيان عه ودالى «ژيانى كى ئارام و خالى له هه موو گونا هيتك» بى وه رگيز نه يگاتى و لى ي نزيك نه بيتته وه.

ئەم سى ريواره له ميژه به ريوه ن، سه ره راي ئه و هه موو رى كر دانه يان هه ر ده لى ي له جى ي خو چه قيون و ناجوليين. دنيا ته م ومژه به شه ره شه ق ده مه ترى كى پيش خو ده بين، ئه و ده مه تره ش قوره سوورى كى لينجه و به راز لى ي ده رنا چى. پشته وه شيان هه روايه تى ترين چاو له ده مه تر پتر بر ناكات. له ده مه تر كەش به و لا وه چره ته مه. هه ر ده رۆن و رپيان له به ر نا چى و له جى ي خو ياندا گيره ده كەن. ته م ومژه كه نزيكتر نابي ته وه، ده لى ي هه ر له شوينى خو بديا ه. جا جار ئى نه بى شوسته يه كى سپواژى نارىك و پىك وه ديار ده كه وى، يا قورتيكى سه ر جاده كه ده رده كه وى، يا چنگى كا و كو تى له لور يان رژاو ده رده كه وى. يا بۆ ساتي كى كه مخايه ن گو لا وى كى لى ل ده بر يقى ته وه. يا له پر سى به رى ك دى ته سه ر رى گه يان و تا لى ي نزيكتر ده بنه وه بچووك و تارىكتر ده بى. نزيك و نزيكتر ده بنه وه پلاكار تي كى كيلۆ مه تر ژمى رى به خه تي كى ناخۆش له سه ر نوو سرا و يان لى به ديار ده كه وى وه كو ئه وى گالته يان پى بكا وايه. يا دره ختي كى خه منا كى رووت و ته ر چه شنى گه دا له به ر ده ميان قوت ده بيتته وه. دره خته كه رازو نياز له گه ل گه لا زه رده كانى خۆى ده كا.

گه لايه ك ده تۆرى، جيا ده بيتته وه و به دهم سه ماوه ده كه وى ته سه ر زه وى هه مديس ته م ومژو قور و چلپا وى كه نارى جاده كه ده ست پى ده كا ته وه. ئاونگى خه ست به سه ر په لكى گيادا ده خى. ئەم ئاونگه، له و دلۆپه ئاونگه دلگيرانه نى يه كه ها و ينان له ئا كامى پىك شاد بوونى زه وى و تيشكى هه تا و چى ده بن و تى نو يتى ده مه و به يانى كلا و كوره و بولبول و په پوه سلېمانى ناز دارو ده نو ك دريژ ده شكى نين. پى ي ريواره كان تا ئه ژنۆ له پاخوا ي قوره سوورى لينج رۆ ده چى و به هه زار كوله مه رگى تا

زنده خهون

دوو سه ر ياز، كا براهه كى ئا واره يان گرتو وه و وه پيش خو يان دا وه و بۆ مه ركه زى شارى ده بن. ئەم كا برا ئا واره يه نيوى خۆى له بىر كر دو وه. يه كى ك له سه ر ياز ه كان كه ته يه كى زه لامى ردين ره شه. لاقى هيند كورتن، له دا وه له م ريشكى لاق كو ل ده چى. لاقى له چاو لاقى ها و رپى كه يه وه هه ر زۆر كو لن. سه ر ياز ه كه ي دى بالا به رزى كى لا وازه و وه كو دار رى ك و راست چوه به ئاسماندا. سه ر يازى يه كه م گه لا و گه ل ده روا، به رده وام ده روا ني ته ده ورو به رى خۆى. نا و به نا و كو لى چا كه ته كه ي ده خاته ده مى و ده ي مژى. يا ده ست ده كيشى به رانيا و له به ر خو يه وه و ورته و ورت ده كا. تى كرا له پى او ي كى خو ش با وه رو بى سه رو به ر ده چى. سه ر يازى دو وه م له بنيا ده مي كى قورس و سه لار ده چى. به هه ي كه ل و سى مادا له كه شيشى كى پر دى انه ت و به و يقار ده چى. يا له و سه ر ياز ه جه نگا وه رانه ده چى كه جار ان له سه ر پار چه ره سم ده كران. سه ر يازى يه كه م نيوى «ئاندر و پى تا كا» يه و دو وه نيوى «نى كاندر سا پوژنى كف» ه.

ئەو پىا وهى كه ئەم جووته سه ر ياز ه گرتو يانه و وه پيش خو يان دا وه هه رگيز له چه كلو به ره لى يان نا چى. و ردي له و ناسكه. كه م نو دو بى توانايه. ره نگو و رو و سى سه له و چه له يه، برۆى بارى ك، نى گاي جوانه، هه رچه ند به رواله ت له سى سال زى با تره به لى ام تاز ه سمى لى بۆر كر دۆ ته وه. به شه رمه وه رى ده كا، سه رى دا خستو وه و ده ست ه كانى له قو لى چا كه ته كه يدا و ون بوون. يه خه ي چا كه ته كه ي، كه له چا كه تى دى هات يان نا چى، هه لدر او ته وه و له گه ل قه را خى كلا وه كه يدا يه كيان گرتو وه، ته نيا كه پوه بچو و كه سوور هه لگه را وه كه ي به ده ره وه يه. ده نگى گرو قسه ي نه رمه، دوا ي هه ر قسه يه ك كو كه كو كى پى ده كه وى. قه ت له وه نا چى با بابه كى ته له كه بازو

ههنگاوئ هه لڊين.

«ئاندر وپتاکا» پياويکي چهقاوه سووه، تا چهز بکهی چهز له قسان دهکا. دهيهوئ هه موو شتتيکي ئەم پياوه وئيل وئاواريه له بنج و بناوان بکاو بزاني چۆن دهشيت پياويکي ماقول ويی وهی وگوي رايهل ناوی خوئ له بير بکا. ده پرسئ:

- تو ئه رته دوکسييت؟

کابراي ئاواره له کورتي دهی بريته وه ودهلئ: « بهلئ، ئه رته دوکسيم.»

- باشه، تو ته عميد کراوی؟

* ئەدی چۆن، خو تورک نيم. ده چمه کليسا، روژوو ده گرم، ئەوکاتانهی گوشت خواردن قه دهغه بي، ده می بو نابه م.

- باشه، به چ ناوی گازت بکه م؟

که يفي خو ته کاکه گيان!

«پتاکا» شانەکانی هه لڊه ته کيئئ. به سه رسامی يه وه ده کيشئ به رانی خویدا. سه ربازه که ی دی «نيکاندر» وه کو خوئ مات وبي دهنگه. ئەم وه کو «پتاکا» ساويلکه نی يه، زور چاک له وه حالی يه که بوچی کابرايه کی ئه رته دوکسي دهيهوئ ناوی خوئ بشاريتته وه. سيمای جدی و ووشکه. وا ديتته بهرچاو که بيه و بو هه موو که سيک وهه موو شتتيک و ته نانه ت بو ته مه چره که شی بسه لميئئ که پياويکي فره گرینگ و وربايه. پتاکا له سه ری ده روا: «مه گهر هه ر خوا بزاني تو چيت وچ کاره يت! ئايا ديها تيت يا نا، خانه دانی يانا؟؟ يا دوره يت وره گيکت ديها تي و ره گيکت خانه دانه؟ جارئ تو ريکم خسته گوليک وه، چه يوانيکم گرت به ئەندازه ی قامکی خوتم، به گويچکه يا ماسی بو، به لام کلکی هه بو، له دلئ خوتمدا گوتم دياره ده بي جو ره ماسی يه ک بي. پاشان جوان ديغه تم دا سه یرم کرد پئ ی هه بو، خوا بمگريئ ئەگه ر درو بکه م. نه ماسی بو نه مارمیلکه. هه ر خوا بو خوئ ده زانی چ بو! تو ش وايت، ئاخه ر تيم ناگه يه نی تو له چ تيره و تايغه يه کی، سه ر به چ چينيکی؟!»

کابراي ئاواره ئاهيک هه لڊه کيشئ و دهلئ: «ره گيکم جوو تياره، دايکم کويله بو و له ماله گه وره يه کدا کاره که ری ده کرد. دايکم له و ماله گه وره يه دا په رستار بو، بو خوئ نانی که و تبه وه رو نه وه، ئاره زوی له چ بوايه له به ر ده ستيا بو. منيش جگه ر گو شه ی ئەو بووم، له خوین و گوشتی ئەو بووم، تا ئەو ما بوو منيش له و ماله بووم. خوا هه لئاگريئ نازيان ده دامئ، سه ريان ده خسته سه رم، ليسان ده دام تا بووم

به کورپيکی ته واو وه کو مندالی خوا پيداوان و ماله گه وران له سه ر سي سه م ده نوو ستم. هه موو روژئ خواردنی چاکم ده خوارد، پانتوئم له به ر ده کرد و پيلاوی پاژنه نزم له پئ ده کرد. دايکم هه رچی يه کی خواردبا منيش ده م خوارد، ئەو ماله جل به ر گيان ده دايه دايکم و به منيشيان ده دا. ژيانمان کوئلي خوش بو! ئەو هه موو کيک وشه کر له مانه ی من به مندالی خواردوومن ئەگه ر ئيستبا ده شيا به پاره که ی ئە سپيکي چاک چاک بکري. دايکم فيري خویندن و نوو سيني کردم. هه ر له مندالی يه وه فيري له خواترسی کردم، ئەوه نده به ريک و پيکی په روه رده ی کردم که تا ئە مرؤ و وشه يه کی دزيو يا قسه يه کی قوړی وه کو قسه ی ديها تيان به زارما نه هاتوه. من بابايه کی ئاره ق خوړنيم کاکه گيان! جلی پاک و خاوین له به ر ده کم، له نيو کو مه لدا ريزو حورمه تي خوتم ده گرم. ئەگه ر زيندوه يادی به خيتر و خوا ئاگاداری بي، ئەگه ر مردوشه خوا ره حمی لي بکاو روحي به ره و حه وت ته به قه ی ئاسمان، به ره و ئەو شوينه ببا که روحيا نه تي چاکانی لي ده هيئوړئ!

کابراي ئاواره سه ری کو ت ده کا، قره زبه که ی وه کو درک ره پ ده وه ستي. چاو هه لڊه بري و ده روا نيته ئاسمان، دوو جار ان نيشانه ی خاچ ده کيشئ و به ده نگيکي کشاو دهلئ: «خوايه بيخه يته به هشتئ، به هه شتي به رين و رازوه جئ ی بي» قسه کانی پتر له قسه ی پيريزنان ده چئ تا قسه ی پياو! و له سه ری ده روا: «خوايه کينياي که نيزه که ی خو ت له هه رشوئني هه يه بياريزي. ئەگه ر ئەو دايکه چاکه م نه بوايه ئيستا من ديها تي يه کی نه فام ده رده چووم.

کاکه گيان هه ر پرسيار تيکت هه يه بيکه، هه موو شتي ده زانم، ئايه تي ئينجيلي پيروز، هه موو شته پيروزه کانی خوا، هه موو وپردو دوعاکان، زوربه ی پرسيارو وه لامه ئايی يه کان، گشت ئەمانه ده زانم. من به گو تيره ی ئينجيل ده ژيم. خراپه ده ره ق به که س ناکه م، له شم به پاکی راده گرم. روژوو ده گرم، نانئ حه لال نه بي نا يخوتم، هه ندئ که س له زه ت له ئاره ق خواردنه وه به دمه ستي ده بينن، به لام من دوورم له و شتانه، هه ر کاتي بي کار بم له سوچيکا داده نيشم و کتبيي ده خوئنه وه و به دم خوئندنه وه و فرمي سک ده رپيتم، ئە سه رين هه لڊه وه رينم.»

- باشه ئەوه زانيمان کتیب ده خوئني يه وه، ئەدی بو چی ده گری؟

- چونکه ئەوه ی له کتیبه که دا نوو سراوه هيئند مه حزنه هه ر مه پرسه. جاری وايه مرؤ ف کتیبی به «ه» کوييکان ده کريئ، به لام هيئنده ده گری هيئنده ده گری که له نا ئومیدی دا...

پتاکا پرسى: «بابت مردووہ.»

- باوہرت بئ نازانم کاکہ گیان. پیاو نابئ بہنا ھق چ گوناھیک وھشیرئ. من نازانم بابم کئ بووہ؟ واتئ دھگم ھرامزادہ بم و ھر خواو دایکم بزائن لہ کئ بم. دایکم لہ ژیانیا ھر لہ گھل پیاوانی بہ حورمەت و بہقەدر و نئسودارا ھستاوہ و دانئشتووہ. ھەرگیز بہلای ئووہدا نہچووہ شوو بہ کہرہ دئھاتی یەکی پئ خواوس و لینگ روت بکا.

پتاکا بەدھم پئکەنئنووہ دھلئ: «بویہ بہرز فریوہ وکاکئ ئاغا پاک و پوختہ ھەپەئ ناوہ!»

- وایہ، بەلام دایکم ژئیکئ لہ خوا ترس بوو، بویہ ئەگەر من قسەئ و ابکەم گوناحم دھگا. بەلام دھبئ ئووہش بلئیم کہ پئ دھچئ خوئنی ئاغاو ئەشراف زادہ لہ دھماری مندا ھبئ. رەنگہ سەر و سەکوتم دئھاتیانہ بئ، بەلام لہ راستیا رەگ و رەچەلەکم بچئتووہ سەر خانەدانان و ئەشرافان. ھەموو ئەم قسانہ بەدەنگئیکئ بەسۆزو ھئیدی و ھئیمن دھکا. نئوچەوانئ گرژ دھکا، فرەفرئ کہ پوہ بچوو کہ سورەکەئ سەعاتہ رئ یە دھروا. پتاکا بەدھم گوئگرتنووہ چاوی دھبرئتی و ديسان شانەکانئ ھەلئدەتەکئنی.

پاش ئووہئ چوار کیلو مەترہ رئ دھرۆن، بەسئ قوئئ لہسەر گردئیک دادەنئشن تا پشووہیک بدەن. پتاکا لہ بن لئوہانووہ دھلئ: «سەیرہ، سەگ بہ سەگئ خوئ ناوئیکئ ھەپە. من ناوم «ئاندرو» یە، ئەم برادەرہ ناوی «نئکاندر» ە. ھەر گورواوئیکئ خوا ناوئیکئ ھەپە و مەحالہ یەکئیک ھبئ ناوی خوئ لہ بئیر بکا! مەحالہ!»

- جا ناوی من بەخەلئکئ چئ؟!

کابراي ئاوارہ ئاخئیک ھەلئدەکئشئ، دھست دھگرئ بەروومەتەکانئ یووہ لہسەری دھروا: «ئاخر بو چئ خەلئکئ بم ناسن؟ چ قازانجئ دھکەم؟! خو ئەگەر ئازادئش بام و بەکەیفئ خو بہم لاو بہو لادا رۆئشتبام وەزە و حالئ لہ ئئستا چاکتر نہدەبوو. ھاودئنہکانم! من سەرم لہ قانون دھردەچئ و کہ مۆکە یەکی لئدەزانم، ئئستا من بابایەکم ئاوارہ، نئوی خوئم بئیر چووہ، جا بہم حالووہ ئەگەر بئشگئیرئیم، ئوو پەری ھەوالئ سئیرئای رۆژھەلات دھکرئیم و ۳۰-۴۰ جەلئدەم بو دھردرئتووہ. بەلام ئەگەر ناوی خوئمئان پئ بلئیم ئوو ديسان ھەمان بەزم و رەزم بەرۆکم دھگرئتووہ، ھەم حوکم دھدرئیم و ھەم کاری سەختم بەسەردا دھدەن، ئئ مەعنای چئ، خوئم دھزانم!»

- یانئ تو مەحکوم بووئت؟

- بەلئ برا ئازئزەکەم. سەریان تاشئیم و چوار سائئ خشت پئوہند لہ پئ و کہلەبچە لہدەست.

- باشە لہسەر چئ؟

- لہسەر قەتل. کہ مندال بووم، تەمەنم ھەژدە سال بوو، دایکم بەھەلئ لہبری سوؤد، زەرنئخی لہ پەرداخەکەئ ئاغا کرد. چونکہ عەمارەکەئان پئ بوو لہ پاکەئنی ھەمەجوئ ئئدی ھەلئ کردن کارئیکئ ئاسایی بوو!

کابراي ئاوارہ ئاخئیک ھەلئدەکئشئ، سەرئیک بہم لاو بەولادا بادەداو لہسەری دھروا: «ئەلھەقئ ژئیکئ لہ خوا ترسئش بوو، بەلام کئ دھزانئ دھروئئ مرؤف چئ تئدایہ؟! دھرون جەنگلستانئیکئ تارئیکە. لہووہیہ ھەلئ کردبئ، لہووہیہ بہ ئانقەست ئەم کارەئ کردبئ؛ ئاغا خووی دابئتە کارەکەرئیکئ دی و ئەمئ لہبەر چاو کەوتبئ و دایکئشم غئیرەئنی زەدەدار بووئ و ئەم تانەپەئ پئ قبولئ نہکرابئ. لہووہشە بەمەبەستئیکئ دی زەرنئخی بو لہ پەرداخەکە کردبئ، مەگەر ھەر خوا بو خوئ بزائئ! من ئوو دھمە مندال بووم و سەرم لہم کارانہ دھرنەدەچوو. بەلام ئئستا کہ بئیر لئ دھکەمەووہ، بە جوانئ دئتەووہ خەئالم کہ ئاغا دۆستئیکئ دیکەئ گرتبوو و دایکم زۆری خەفەت دھخوارد. مەحکەمەکەمان دوو سال درئژەئ کئشا. دایکم ۲۰ سال حوکم و کاری سەختئ بو برباھووہ، منئش لہبەر مندائئ ھوت سال حوکم و کاری سەختم بو برباھووہ.

- باشە کہ قاتئلەکە گئرا ئئدی تو بو حوکم درای؟

- بە تو مەتئ شەرئیکە تاوان. ئاخر من پەرداخەکەم بو ئاغا برد. ھەمئشە ھەر من پەرداخەکەم بو دھبرد. من ئەم قسانہ لای ئئووہ دھکەم، بەلام توخوا با ھەر بەئنی خوئمان بئ و کەس پئ نہزانئ...

پتاکا دھلئ: «خەمت نہبئ نہ، کەس ئەم پرسئیارہ لہ ئئمە ناکاو بەکرتئش نہگئراوئین لہ خوؤہ باسئ بکەئین.. ئئ یانئ تو لہ زئندان ھەللا تووی؟

- بەلئ. چواردە کەس بووئین، خوا یارو یاوہربان بئ، ئەوان ھەللا ئن و منئشئان لہ گھل خوئا ھئنا. ئئستا کورەکە گیان من نالئیم تو بلئ، پئبوست دھکا ناوی خوئم بەکەس بلئیم؟

ئەگەر ناوی خوئم بلئیم دووبارہ دھمگئرنووہ بو زئندان و کاری سەخت. بەخوئشت دھمبئنی چ زەلامئیکم؟ بابایەکم نہخوئش، بئ تاقت و کەم جورم. ھەزم لہ خواردن و

جی و ری ی پاكو خاوینه. حەز دەكەم چرایەکی چكۆلە یا مۆمێ هەلگیرسینم و بکەومە وێردرو پارانەوه. حەز ناکەم لەکاتی نوێژ کردندا دەورو بەرم قەرەبالغ و پڕ هەراو هەنگامەبێ. حەز ناکەم لە کاتی کپنوش بردن و چوونە سوژدەدا سوژدەگاگەم پڕ لە تەف و بەلغەم بێ. من بۆ رزگاری ی دایکەم شەو و رۆژی چل جار ان دەچمە سوژدە.»

کابرای ئاوارە کلاوێکی دادەکەن و هاوار دەکا: «ئەگەر حەز دەکەن با هەوالێ سیبیریای رۆژەلاتم بکەن، ترسم لەوێ نی یه.»

- چی؟ بۆ سیبیریا باشتەر؟

- «ئەمەیان مەسەلەیهکی ئەلاحەدیهه. کە مرۆف بەکاری سەخت حوکم دەدری لە قرژالی گیرۆدە تۆر خراتری بەسەر دێ.

- چی؟ بۆ سیبیریا باشتەر؟

دەورو بەری قەرەبالغە. دلەکی دەدەن، خۆی پێدا دەکێشن، سوچێکی دەست ناکەوێ کە هەناسەیهکی رەحەتی تێدا بدا. زبندان دۆزەخی سەر زەمینە، خوا بەنسیبی کەسی نەکا! مرۆف بەدرندە دەزانن و رەفتاری درندە لەگەڵ دەکەن.

ژیانی لە ژیانی سەگ خراتەر. خواردنت نا دەنت، شوپێتی نی یه تاوێ بخهوی، یاوه کو بنیادەم نوێژەکت بەکی. بەلام دوورخستتەوه جیاوازه، ورده وورده خۆت بەگەڵ جماعتییک دەخە. دەولەت مەجبورە زەویت بدات، باوهر بکە چۆنی دلێم وایه. بیستوومه زەوی لەوێندەر هەرزانە، لە بەفر هەرزانتره. هەرچی یهکت بوێ دەتدەنی. پارچه زەوییهکم دەدەنی. پارچه یهکیشیان لێ وەردهگرم بۆ باغ و تۆزیکیش بۆ خانوو. ئەوجا وەکو هەر کەسیکی دی بۆ خۆ دەکەومە کشتوکال و شوو برین. بەره بەره رانییک پیکهوه دەنیم، هەنگ بەخیتو دەکەم، بۆ خۆ دەبم بە خاوهنی پەزو سەگ، گوربهیهکی سیبیریش رادهگرم و بەرەللای گیانی چرچ و مشکێ دەکەم تا نەیهلێ مالهکەم بخۆن. بۆخۆ خانویهک دروست دەکەم، میحراب رۆدەنیم و ئەگەر خوا یاریی و بەنسیبی بکا زینکی لێ دینم و دەبم بەخاوهنی مال و مندال.»

کابرای ئاوارە ئیستا لەبەر خۆیهوه دەدوێ و سەیری سەربازەکان ناکا. چاوی برپوهتە شوپێتیکی دوور دوور. هەر چەندە خەون و خەیاڵەکانی بێ سەرو بەرن بەلام هیندە بە دل و کول قسان دەکا پیاو ناتوانی باوهری پێ نەکا!

سێبەری بزیهک نیشتە سەر دەمەچکۆلەکی. سیمای، چاوی، کەپووی هەر هەموو گەشاوهی شادییهکی دووره دەستن.

سەربازەکان گوی دەگرن و بەنیگای پڕ بەزەبیهوه سەیری دەکەن. ئەوانیش قسەکانی بۆ دەسەلمین.

کابرای ئاوارە لەسەری دەروا: «بەهیچ جۆری لە سیبیریا ناترسم، سیبیریا و روسیا وەکو یهکن. لەوێندەر شەمان خوی روسیا دەپەرستن، گوی رایەل و مل کەچی فەرمانی هەمان تزارن.

بە هەمان زمانی مەسیحیانی ئەرثەدۆکس دەدوین، یانی ئەم زمانەکی که من لەگەڵ ئێوهدا قسە ی پێدەکەم. بەلام لە سیبیریا هەرزان یه، خەلکی پارەداترن. هەموو شتیکی لە روسیا باشتەر، بۆ نمونە چۆم و روبارەکانی، چۆم و روباری ئەوێ هەزار هیندە چۆم و روبارەکانی ئیتمە جوانن. ماسی، ماسی، ماسی! راوه ماسی ویندەر هەر باس ناکرێ! برادرانی نازیز بەلای منەوه لەراوه ماسی خۆشتر نەبووه و نابیتتەوه. بەپەت و قولاپ، بەتۆر ماسی دەگرم. لە کاتی سەهۆل بەنداندا تۆری گەوره بەکار دینم، هەلبەتە بەتەنی دەرهقەتی تۆری گەوره نایەم، جا کابرایهکی دیهاتی بە «۵» کوپیکان بەکرێ دەگرم ئیش و کاری ئەوبەتی کە تۆرەکەم بۆ هەلکیشیتتەوه. کە خۆشە خوایه! کە بۆ خۆ کەیف دەکەم... بەلام هەر ماسی یهک و جۆره مامەلەیهکی تایبەتی دەوێ. هەندێ ماسی دەبێ وورده ماسی بۆ بکرێ بە چەشە. هەندێکی دی دەبێ کرمی بۆ بکرێ بەچەشە، بۆهەندیکی دیکه دەبێ بۆق یان قالۆچە بکرێن بە چەشە. دەبێ هەموو ئەم فەند و فیلانە بزانی. بۆ نمونە مار ماسی، ماسییهکی درژ پەسەندە، تەنانەت دەتوانی مارمیلکەشی بۆ بکە ی بە چەشە. ماسی یه دەم درژێهکان حەز لە کرمی بۆر دەکەن، ماسی یه دیکوای یهکان حەز لە شەمشەمه کویره دەکەن. لە دنیا دا چ شتی لەراوی ماسی قەلەوی نیو ئاوی خور خۆشتر نی یه. قالۆچەیهک یان شەمشەمه کویرهیهک دەکە ی بەسەری قولاپه که تەوهو دەیدەیتە دەم ئاوهکهوه، پەتەکی بۆ شل دەکە ی تا ۲۰-۳۰ مەتریک دوور دەکەویتتەوه، ئەوجا پیره پانتۆلی لێ دادەکەنی و بەلینگی روت وەنیو ئاوهکه دەکەوی و ورده ورده دووی چەشەکه دەکەوی، پاشان لە پڕ بەتوندی پەتەکه رادهکیشی و تەماشای دەکە ی ما سییهکی گەورهو قەلەو بەسەری قولاپه که تەوهیه. دەبێ وربا بی لە کاتی خۆیدا پەتەکه رابکیشی، دەنا هەم ماسییهکه وهه چەشەکت لە دەست دەچێ، هەر کە پەتەکه خوار بوو، پێویستە خیرا رای بکیشی.

نابی تا قە دەققەیه کیش ماتەل بی. وەختی کە فیرار بووین و حوکمدراوهکانی دی لە پرخە ی خەودا بوون، من خەوم لێنەدەکەوت و دەکەوتمە ری تا روباری بدۆزمەوه.

روباری ئەویندەر گەلێک پان و خورن و کەنارەکانی نشیوییه. راوه ماسی لەوێ
یە کجبار زەحمەتە. سەرانسەری کەنارەکان چرە دارستانە. درەختەکان هێند بەرزن کە
بتهوێ سەیری سەرەوێیان بکە ی کلاوت لە سەرەدەکوێ. درەختی وای تێدایە لێرە بە
١٠ رۆبلی نادن.»

کابرای وردیلە مەینەتبار لە ژێر فشاری خەون و خەیاڵی رابوردو زەر ئومیدی
خۆشی تاینەدا شەکت دەبێ و لە قسان دەکەوێ. وەکو یەکیەک رازونیا لە گەل خۆی
بکا تەنیا لێوێکانی دەبزوون. سێبەری بزهیه کی پرشادی دەنیشیتە سەری سیمای
وخیرا ئاوا دەبێ. سەربازەکان چ شتێ نالین، سەریان داخستوو و لە فکراڤا
چوون. کپی و خامۆشی پایز، تەمی شیدار لە زەوی هەل دەستێ و وەکو دیوار
لە بەردەم مڕۆف دا قوت دەبیتەو و ئەوتۆزە ئازادی یە کە هەیه تە دەیداتەو
بەرۆیا، ئاخ کە لەو دەمانەدا خەیاڵی چۆم و روبرانی گەرۆ خور چەند خۆش و ئارام
بەخشە! چۆم و روبرانی کە کەناری ئاوەدان و پر درەختیان هەبێ! خەیاڵی
ئاسودەیی. خەیاڵ بەشیتوێه کی تاییه تی پیاویک بەرجهسته دەکا کە وەکو خالێک
بەرۆی کەناریکی نشیتوێه ئارام و ئاسودە لە بەیانی یەکی زوودا گیرساوێه تەو،
بەیانی یە کی هێند زوو کە هیشتا شوعلە سپیدە لە ئاسو جیا نەبۆتەو. لەم بەرو
لەو بەری روبرا کە دارکاژی بە دەماخ و پر ژیان ریزیان بەستوو و سەریان
هیناوە تەوێه ک و بەچپە یە کدی دەدۆین و بەدڵ دەروانە ئەو پیاوێ ئازاد و سەرفرازە.
دەون و رەگوریشال و تاوێرە بەردی زەلام و بنچکی درکاوی رێ ی دەگرن، بەلام
ئەو پیاوێ چ وەکو بەدەن و چ وەکو وەر بەهێزە و لەهیچ ناترسیت. نە لە دارکارەکان،
نە لە تاوێرە بەردەکان، نە لە تەنیا یی و نە لە دەنگدانەوێ هەنگاوەکانی خۆی. خەیاڵی
سەربازەکان، ژبانیکی ئازادیان لە بەرچاوە بەرجهسته دەکا، ئازادی یەکی ئەوتۆ
کە تەنیا ناویان بیستوو.

ئایا ئەوان، وینە ی ئەو شتە خەیاڵییانە بەرجهسته دەکەن کە هەروایان بیستوو؟
یا ئەم تاسەو خەیاڵی ئازادی یە نیکەل بەخوێنیان بوو و لەباو پیرانی کیتی و
دلیریانەو بە میرات بۆیان ماوێه تەو؟ تەنیا خوا دەیزانی!

«نیکاندر» کە تائیس تا قە قسە یەکی نە کردبوو، بیدەنگی یە کە دەشکینێ.
رەنگە لەدلی خۆیدا بەغیلی بە خەون و خەیاڵی کابرای ئاوارەبەری. لەوێه لەدلی
خۆیدا بلێ ئەم خەونە خۆشانە لەگەل ئەم تەمو مژو قورە لیتە یەدا ناگونجین.
بەهەر حال بە پەستی یەوێ دەرائیتە کابرای ئاوارە و دەلی: «برادەر هەموو ئەمانە چاک

و بەجین، تابلیتی جوان و دلگیرن، بەلام تۆ هەرگیز ناگەیتە ئەو شوێنە خۆش و
بەبەرە کە تە. چۆن دەیگەیت؟ تۆ یایە کی بێ تا قە تی، سی کیلۆ مە تر برۆی دەمەری.
تۆ ئەمڕۆ کە تەنیا چوار کیلومە تر هاتووی وات بە سەر هاتوو! دەلی ی بە حەیات ت
ئیسراحت ت نە کردوو؟

کابرای ئاوارە نیگایە کی «نیکاندر» دەکا، رەنگ لەرووی نامیتێ و وەکو یەکیک
بەدزیه کەوێ گیرایی شەرمە زارو پەست سەریکی بۆ دەلە قیتێ، دیسان هەموو کړوکپ
دەبنەو. هەرکە سەو سەرگەرمی بیرو بیر کردنەوێ خۆبە تی. سەربازەکان هەول
دەدەن ئەو ماوێ دوو رە ی نیوان خویان و ئەو سەرزە مینی ئازادی یە خەیاڵی یە بیننە
بەرچاوی خۆ. کۆمەلێ وینە ی ئاشکرا تر بەلام ترسناک تر لە شیتکی کابرای ئاوارەدا
دێ و دەچی؛ هۆلی دادگا، زیندان، دوو خراوێ مە حکومان، قفل و دەرگاو زیندان،
پشوودانی رێگا، سەرمای زستان، نەخۆشی، مەرگی هاوڕییان، هەر هەموو ئەم
وینانە بە ئاشکرا دینە بەرچاوی و بەرجهسته دەبن. چاوەکانی دەکەونە پرتە پرت،
دلۆپە ئارەقە زەنگول زەنگول دەنیشیتە سەر هەنیە ی. بەسەری قۆلی هەنیە ی دەسپێ
و هەناسە یە کی سارد هەل دەکیشێ؛ دەلی ی تازە لە کورە خانە یە کی گەرمی گەرمەو
هاتوێه دەری. هەمدیس هەنیە ی بەسەری قۆلە کە ی دیکە ی دەسپێ و بە ترسەوێ ئاوری
بۆ دواوێ دەداتەو.

پتاکاش قسە ی هاوڕیکە ی تەسدیق دەکا: «راسته، تۆ هەرگیز ناگەیت ئەویندەر.
تۆ ناتوانی رێ بکە ی، تۆ سەری خۆت بکە، هەر پیتست و ئیسکی! براگیان تۆ هیچ
نە تکوژی ئەم رێ یە دە تکوژی.»

نیکاندر قسە کە ی دەمی هاوڕیکە ی دەقۆزیتەو: «مەعلومە کە دەیکوژی، مە حالە
ئەم رێ یە ی پێ تەواو بکری، یە کسەر دەینێرنە خەستە خانە؛ ئەمە دۆغری یە کە یە تی
و چەندو چون هەل ناگری.

کابرای ئاوارە ی بێ ناو بە ترسەوێ دەروانیتە سیمای هاوڕی دیوسیفە تەکانی.
ئەوجا چاوی دادەخا، بە پەلە دادەنەویتەوێه بێ ئەوێ کلاوێه کە ی لەسەری دابکە نێ.
بەچۆکا دێ. ئازای لەشی دەکەویتە لەرزین، سەری دەسپێ و وەکو کرمیک کە پێ ی
پیدا بئری دەکەویتە هەل پلان؛ نیکاندر هەل دەسپیتە سەر پێیان و هاواری بە سەردا
دەکا: «هەستە، هەستە با برۆین درەنگه!»

هەرسێ رێبوارە کە دوا ی تۆزیک دەکەونەوێه رێ و قور شیلان. کابرای ئاوارە
سەری داخستووێه دەستەکانی لە جاران زیاتر تە پاندونە تە نیو قۆلی چاکە تە کە یەوێ؛

قه دری ئەو به هره چاکه ی خۆی نازانی و ئەگەر واز له ته مه لێ بیتی و جلّه وی خۆی بگریته وه بیگومان ده بی به دهنگبیتژیکی به کجار نیودار و ناسراو .
ئاشناکانی دیکه ی ئولگا چهند نیگارکی شیشیکیان تیدابوو که ریابوسکی دیمه ن ساز سه رقافلّه یان بوو . ریابوسکی سروشتی بی گیان و گیاندار ی ده کیشا .
پیایوکی قژ زه ردی قۆز، ته مه نی ۲۵ سال بوو . له پیشانگایه کی نیگارکی شیشی دا شۆره تی په یدا کردبوو و دوا تابلوی خۆی به ۵۰۰ رۆبل فرۆشتبوو .

ریابوسکی ده ستکاری سکیتچه کانی ئولگای ده کرد، ریتوتی ده کرد و پیشبینی ناینده یه کی پرشنگداری بو ده کرد . ئاشنایه کی دیکه ی ئولگا کابرایه کی چه لۆژهن بوو که ئەو ئامیره ی ده هینایه زمان . به راشکاوی ستایشی ئولگای ده کرد و ده یگوت له نیو ئەو ژنانه دا که ئەم ده یان ناسیت ئولگا له هه موویان له بارتر و کارمه تره بو هاو ئاههنگی له گه ل ئامیره که ی ئەودا . ئەدیبتیکیش له پیری ئاشنایانی ئولگا بوو ، ئەم ئەدیبه هه رچه ند هیتشتا گه نچ بوو ، به لām سه باره ت به کورته چیرۆک و شانۆنامه کانی شۆره ت و نیوی په یدا کردبوو . کئی ی دی کئی ی دی ؟ ئا ، بیرم که وته وه ؛ فاسیلی فاسیلوئچ . ئەمیان کابرایه کی دیهاتی بوو . وینه سازتیکی به هه ره مه ندو ئاشقی شوتنه واری میتزووی و میلی بوو ، ئەم کابرایه ، ئاشقیکی گه وره ی پیشه کۆنه کانی رووس بوو ، هه ر ئەم ئەشقه گه وره یه ببو به هانده ری و شاکاری واقیعی له سه ر کاغه ز، چینی ، و قاپی گلین ره سم ده کرد .

له نیو ئەم کۆمه له ئازاد و ناسک و به رتیکه وت پوخله دا ته نیا جه نابی زاوا کابرایه کی گومناو و پشت گوئ خراو بوو . زاوا له نیو ئەم کۆمه له دا چ جییه کی نه بوو . هه رچه نده کابرایه کی بالا به رزی ناوشان پان بوو ، به لām بی خیر و بی مه عنا ده هاته به رچاو .

بیچامه که ی هینده ده لب و ناله بار بوو له تو وایه بو یه کیتیکی دی دوراوه . ردینی ده تگوت ردینی کاسبکارانه . گه ر به اتبا ئەم کابرایه نووسه ر یا نیگارکیش با ئەوا ئەو ده مه ردینی ، ردینی «زولا» ی دینایه وه یادی مرۆف .

نیگارکیشه که به ئولگای گوت که به قژی لول و پرپیچه وه وه به م جلی بوکینی یه وه ریک له دره ختیکی به نازی ئالوبالو ده چتی که له به هارانا شکوفه ی سپی و جوان ده کا . ئولگا دهستی کابرای نیگارکیشی گرت و گوتی : «تو گوئ بگره بزانه ئەم شوکردنه له نکاوه چۆن رووی دا . گوئ بگره ، گوئ بگره . دیموف و بام له یه ک خهسته خانه دا کاربان ده کرد . که بام له خهسته خانه که وت ، دیموف شه و و رۆژ لئ ی

زیک زیکه

زه ماوه ندی ئولگا ئیقانوئنا بوو . دۆستان و ئاشنایان هه موو هاتبوونه داوه ته که ی . ئولگا لیکدا لیکدا ئاماژه ی بو شووه که ی ده کرد و به ئاشنا و دۆسته کانی ده گوت : «ئه نگۆ جوان سه رنجی به نه ی ، شتیکی نادیار له سیمایدا به دی ده کری» .
پیده چوو بو یه ئەم قسه یه بکا تا نه وه ک داوه تکران له دلئ خۆدا بلتین میترده که ی چ نیبه ، پیایوکی ئاساییه و به هیچ جوژی مایه ی سه رنج نی یه .
شووه که ی «ئه سیپ ئه ستپانوفچ دیموف» پزیشک بوو ، به ناو پله ی راویژکاری هونه ری هه بوو . له دوو نه خو شخاناندا کاری ده کرد .

له یه که میاندا نه خو شانی ده بینی و له دوو ه میاندا کاری نه شته رگه ری ده کرد . له سه عات نۆوه تا نیوه رۆ له خسته خانه ی یه که م کاری ده کرد و نه خو شانی ئاسایی ده بینی و له هه موو به شه کاندای کاری ده کرد ، که کاری ته واو ده بوو سواری قیتار ده بوو ، ده چوو بو نه خو شخانه ی دووهم و له وینده ر سه رگه رمی کاری نه شته رگه ری ده بوو . ده رامه تی سالانه ی که م بوو ، نزیکه ی ۵۰۰ رۆبلیک بوو . ئەمه دیموف بوو !
به لām دۆست و ئاشناکانی ئولگا خه لکانی ئاسایی نه بوون . هه ر یه که یان له هونه رتیکا به نیویانگ بوو ، نیو و شۆره تیان هه بوو ، دیارو ناسراو بوون . ئەگه ر هه ندیکیان هیتشتا ته واو شۆره تیان ده رنه کردبوو ئەوا ئومیدی زۆریان به ناینده هه بوو .

ئهمیان ته کته رتکی کارامه و هۆشیار و به قه در بوو ، ئەویان پیایوکی زه ریف بوو ، ئەوی دی مامۆستای هونه ری خوتبه ویتژی بوو و ئولگای فیتر کردبوو ، که چۆن به ره مه می ئەده بی له به ر بخوینیتته وه . یه کیتیکی دییان ده نگبیتژیکی شوخ و شهنگی ئۆرپابوو ، هه میشه داخی هه لده کیشا و گله یی له ئولگا ده کرد که خۆی نانا سیت و

دوور نه ده که و ته وه. که پیاویتی دلسوزه! گوئی بگره ریاوسکی، توش گویت لی بی جه نابی نووسر، چیرۆکیکی خوشه، وهر نه پیشتره وه، ئەو هه موو دلسوزی یه، ئەو هه موو زه حمه تکیشانه! به خویشم شه وان نه ده خه وتم و تاکو به یانی به دیار بامه وه داده نیشتم له پر. . دلی کورهی بیچاره م برد! ئیدی دیموف دیموف له ئەشقادا غه رق بوو. شته کان به جوړتیکی سهیر ریک که وتن.

که باجم مرد، ئیمه لیکدی دانه براین، له گه رهک و بانا یه کدیمان ده دی. جار جاریش دیموف ده هاته دیدنم، له پر شه ویتک داخواری کردم. . ئەو شه وه تاکو به یانی فرمیسم هه لپشت، به خویشم گرفتاری ئەشقی بووم و ئەو هتا به خوتان ده بینن که شووم پیکردوو هه. ئەری به رای ئیوه شتیکی ناسایی له سیمایدا به دی ناکری؟! شتیکی به هیز؛ وه کو بیتاکی و دلیری شیر؟ جار دیار نی یه، نیوهی رووی له ئیمه یه و روناک یه که ته و او نی یه. به لام که ئاوری دایه وه پروانه نیوچه وانی! ریاوسکی توج ده لیتی؟ دیموف خه ریکه باس تود ده کین. چوو میترده که ی گاز کرد و گوئی: «دیموف وهره ئیره، له گه ل ریاوسکی دا ئاشنا بن!» دیموف به زه رده خه نه یه کی ساده و به رووی خوشه وه دۆقه ی له گه ل نیگار کیشه که دا کرد و گوئی: «خوشحالم له دانشگا ریاوسکی یه کم له گه ل بوو، خزمی توبه؟»

۲

ئولگا ۲۲ سالان بوو و دیموف ۳۱ سال. پاش زه ماوه نده که یان به خوشی پیکه وه ده ژیان. ئولگا ژوری میوانی وه کو پیشانگا لی کردبوو پری کرد له تابلوکانی خوی، تابلوی دۆسته کانی. تابلوی چوار چپوه دار، و بی چوار چپوهی لیره وه له وی هه لواسی. ده ورو به ری پیتانوکه و شته کانی دیکه ی نیو ژووره که ی به چتر و سیپا، تابلوی رهنگین، خه نجهر، نیوپه یکه ر و وینه رازانده وه. هه ندی تابلوی ساده ی تری بابه تی زه وقی دیته اتیان له ژووری نان خواردن هه لواسی.

ژووریتیکی دیکه ی به پیلانو شه بقیه ی پوش و داس و شن پر کرده وه، ئەم ژووره ی به شتیوه یه کی میللی رازانده وه. بو وه ی ژووری نووستنه که ی وه کو ئەشکه وت بنویتی، بن میچ و دیواره کانی به پارچه ی رهش پۆشی، فانوسیکی له سه رووی سیسه مه که وه هه لواسی و له بهر ده رگاشه وه په یکه ریتیکی کوته ک به دهستی دانا، تیکرا رایان و ابوو که ئەم جووته گه نجه خانویه کی جوان و ریک و پیکیان هه یه.

ئولگا هه موو رۆژی سه عات یازده له خه و راده بوو، تاوی پیاوئی لیده دا. ئەگه ر دنیا هه تاو با بویه زهیتی یه که ی ده رده پنا و ده که وته نیگار کیشان. سه عات یه کی پاش نیوه رۆ ده چوه نک خه یات. چونکه نه خوی و نه دیموف هه چیان پارده دار نه بوون، هه لده ستا فیلتیکی زیره کانه ی به کار دینا، بو وه ی جلیکی تازه و جوان و مایه ی سه رنج و په سه ندی هه مووان له به ریکا. کۆنه پارچه ی جوان، پارچه تور، پوله که و دوگمه و مور و مه خمه ل و ئاوریشمی ده برده کن خه یات، خه یاتی ده ست رهنگینیش موجیزه ی لی دروست ده کردن. جل، جل نه بوو به لکو خه ون و خه یالی شاعیرانه بوو.

که ئیشی لای خه یاتی ته و او ده بوو ده چوه کن یه کییک له ئەکته ره کانی دۆستی تا ده نگویاسی شانۆگه ربیان بزانی و بلیتی شه وی یه که می شانۆگه ری یه که په یدا بکا، له وینده ر ده رۆیی بو ره سم خانه ی یه کییک له نیگار کیشه کان یا ده چوه سه یری پیشانگایه کی تابلۆسازی. ئەم هه موو هاتوچۆبه یا به وه کۆتایی ده هات که یه کییک له نیوداران ده عه وت بکا بو ماله وه یا به گفتوگو به کی ناسایی و ساده کۆتایی ده هات. ئەم خه لکانه ی که ئولگا به نیوداری ده زانین، هه موو ئولگایان به هاوتای خو ده زانی، ده یانگوت گه ر ئولگا فرسه تی گونجاوی له ده ست نه ده دا و خوی خه سار نه ده کرد، زه وق و به هره و هوشیاری له راده یه ک دایه که بتوانی کاریتی گه وره ئەنجام بدا. ئولگا گۆرانی ده گوت، موسیقای لیده دا، نیگار کیشی ده کرد، ده بوو به مۆدیل، وه کو هونه ر دۆستییک له شانۆگه ربدا به شداری ده کرد، هه موو کاریتی به چاکی ئەنجام ده دا. بو نمونه ئەگه ر گلۆپ یا بلاجکتۆریتی دانا، که خوی رازانده وه، یا بو بنباختیکی بو یه کییک به ستبا، بی چند و چۆن شاعیرانه و جوان و بی عه یب ده یکرد. به لام هه یچ به هره یه کی نه ده گه یبه به هره ی دیدنه ی و پیشواری خه لکانی نیودار هه ر که یه کییک که می نیوی ده رکرد یا ته نیا نیوی که وتبا سه رزاران ئەوا ئولگا له ماوه ی رۆژیکا ده ی دۆزه وه و به دیداری شاد ده بوو، دۆستایه تی له گه ل ده گرت، بو ماله وه ت ده عه وت ده کرد. ئەو کاته ی خوشی بوو که ئاشنایه کی تازه بگری. پیاوانی نیوداری ده په رست، شانازی به ناسینیانه وه ده کرد و به دریتژیی شه و خه وی پتوه ده دین. به هه یچ جوړی دلی دانه ده که وت و تینویتی نه ده شکا.

تاقمیتیکی کۆن ده کرد و تاقمیتیکی تازه ی ده گرت، زوو به زوو له گه ل تازه کاندرا راده هات و خوی پتوه ده گرتن، زۆری نه ده برد ئەوانیشی له بهر چاو ده که وت و به هه له داوان به دووی تازه تر دا ده گه را.

سه‌عات « ۵ » له ماله‌وه له‌گه‌ل شووه‌که‌یدا نانی ده‌خوارد. گه‌لیک له هۆش و گۆش و ره‌وشت جوانی می‌رده‌که‌ی رازی بوو.

له‌سه‌ر کورسییه‌که‌ی خۆی هه‌لده‌ستا، پری ده‌دایه‌ می‌رده‌که‌ی، سه‌ری له‌باوه‌ش ده‌گرت و ماچ بارانی ده‌کرد! «دیوف تو‌چند پی‌او‌یکی به هۆش و شه‌ریفی ته‌نیا یه‌ک عه‌بیت هه‌یه، ته‌ویش ته‌وه‌یه که زه‌وقی هونه‌ریت نی یه. موسیقا و نیگارکیشی به هیچ نازانی.»

شووه‌که‌ی به خۆشه‌ویستی یه‌وه وه‌لامی ده‌دایه‌وه: «من شاره‌زای موسیقا و نیگارکیشی نیم. من هه‌موو ته‌مه‌نم له خوتندنێ زانست و پزیشک‌گه‌ریدا به‌سه‌ر بردوو، کاتی خوتندنه‌وه‌ی هونه‌رم نه‌بووه.»

- دیوف ته‌م ئه‌ب‌عترافه‌ خه‌ته‌ره!

- بو‌خه‌ته‌ره؟ خو‌دۆسته‌کانی تو‌ش چ زانیارییه‌کیان له‌مه‌ر زانست و پزیشک‌گه‌ری نی یه، که چی تو‌لۆمه‌یان ناکه‌ی، هه‌ر که‌سه‌وه به‌کاری خۆی! من سه‌ر له ئۆپراو تابلۆیان ده‌رناکه‌م. به‌لام لام وایه‌ که:-

خه‌لکانی به‌هه‌رمه‌ند ژبانی خو‌بو ته‌م جو‌ره‌ش‌تانه ته‌رخان ده‌که‌ن و خه‌لکانیکی ئاقل و هۆشیاریش پاره‌یه‌کی زۆر به‌م شتانه ده‌ده‌ن، که‌واته ده‌بێ هونه‌ر شتیکی زه‌رووری و پیتوبست و به‌سوود بێ. به‌لام چبکه‌م من تی ناگه‌م. دیاره تی نه‌گه‌یش‌تان له شتیکی مانای ته‌وه‌نی یه که به‌هیچی نه‌زانی.

- ده‌ستی شه‌ریف‌ت بینه با بیگوشم.

ئولگا پاش فراڤین ده‌چوه‌ نک دۆسته‌کانی. پاشان ده‌چوه‌ شانۆگه‌ری یا ئاهه‌نگی موسیقا و پاش نیوه‌شه‌وه ده‌گه‌رایه‌وه ماله‌ی. ته‌مه‌کارو پیشه‌ی هه‌موو روژتیکی بوو.

روژانی چوارشه‌مه، نۆره ده‌عه‌وتی شیو بوو. وه‌رق بازی قه‌ده‌غه‌بوو. خانه‌ خو‌ی و میوانان تیکرا باسی هونه‌ریان ده‌کرد. ته‌کته‌ر پارچه‌یه‌کی له‌به‌ر ته‌مسیل ده‌کرد، ده‌نگ‌بێژ گۆرانی خۆی ده‌چری.

نیگارکیش‌تان تابلۆیان له‌نیو ته‌لبومه‌ زۆرو زه‌به‌نده‌کانی ئولگا ده‌کیشا. خانه‌ خو‌ی به‌خو‌تشی نیگاری ده‌کیشا، ده‌بوو به‌مۆدیل، یارمه‌تی موسیقا‌زانه‌کانی ده‌دا گۆرانی ده‌گوت، له‌پال ته‌م کاره هونه‌ریانه‌وه، باسی کتیبانی تازه، شانۆگه‌ری و هونه‌ریان ده‌کرد، له‌م میوانداریانه‌دا ژنان ده‌عه‌وت نه‌ده‌کران، چونکه ئولگا- جگه‌له‌ خانمانی هونه‌رمه‌ندو خه‌یات- حه‌زی له‌چاره‌ی ژنانی دی نه‌بوو. که‌زه‌نگی ده‌رگا لیده‌درا

خانه‌ خو‌ی راده‌په‌ری و به‌شانازی یه‌وه هاواری ده‌کرد: «خۆیه‌تی» و مه‌به‌ستی نیوداریکی تازه بوو که بو‌یه‌که‌مجار ده‌عه‌وتی کردبوو! دیوف به‌شداری ته‌م کو‌رانه‌ی نه‌ده‌کرد. به‌لام ده‌ورو به‌ری سه‌عات یازده‌وه نیو ده‌رگه‌ی ژووری نان خواردن ده‌که‌وته سه‌رپشت، دیوف به‌زده‌ر ده‌خه‌نه‌یه‌کی گه‌رمه‌وه به‌دیار ده‌که‌وت، ده‌ستی پیتکا ده‌مالین و ده‌یگوت: «براده‌ران فه‌رموون شیو حازره.»

له‌م کاته‌دا هه‌موو روویان ده‌کرده ژووری نان خواردن و هه‌میشه هه‌مان شته‌کانی پیشتریان له‌به‌رده‌م خو‌دا ده‌بینی: قاپتیک سه‌ده‌ف، پارچه‌یه‌ک گۆشتی به‌راز یا گو‌په‌رکه، په‌نیر، خاویار، کارگ، فۆدگا و دوو شه‌ربه‌ ئاو.

ئولگا به‌که‌یفی سازو زه‌وقی کۆکه‌وه ده‌ستی ته‌که‌کان ده‌دا و هاواریده‌کرد: «میوانداری ئازیزم! به‌راستی تو‌ شایانی په‌رستنی! کورینه ئیوه بروانه نیوچه‌وانی. دیوف روویان تی بکه. براده‌ران ته‌ماشای بکه‌ن، ده‌موچاوی ده‌لتی ی ده‌موچاوی پلنگه. به‌لام هه‌مان دل‌گیری و جوانی ده‌موچاوی ئاسکی هه‌یه، ئازیزه‌که‌م»

میوانه‌کان ژه‌م‌برده ئاساشانیان له نان خواردن قایم ده‌کردو دیقه‌تی دیوفیان ده‌دا، به‌لام هه‌ر زوو فه‌رامۆشیان ده‌کرده‌وه و بایان ده‌داوه سه‌ر باسی شانۆگه‌ری، موسیقا و هونه‌ر.

ته‌م دوو گه‌نجه‌ ته‌باو گونجاو بوون. ژبانیان زولال و سازگار بوو. به‌لام له سییه‌م هه‌فته‌ی مانگی هه‌نگوبندا په‌له هه‌و‌رتیک به‌ئاسمانی ژبانیانداتی په‌ری، دیوف له‌خه‌سته‌خانه‌ که‌وت و قه‌ره‌ جوانه‌که‌ی هاته تراشین. ئولگا به‌دیاری یه‌وه دانیش‌ت، به‌کول‌گه‌ریا. وه‌ختی رووی کرده چاک بوونه‌وه یه‌شماغیکی سپی له‌سه‌ر به‌ست و وه‌کو عه‌ره‌بی خیه‌وت نشینی لیکردو پۆرتیتیتیکی بو‌کیشاوه هه‌ردووکیان خو‌ش‌حال بوون.

دیوف چوه‌وه سه‌ر ده‌وامی خو‌ی. پاش سه‌ روژان به‌د به‌ختی یه‌کی دی رووی تیکردن. که‌دانیش‌تنه سه‌ر نیوه روژه‌گوتی: «نازه‌بێ ده‌چی به‌خت پشتی تیکردین. ته‌م‌رو ۳-۴ عه‌مه‌لیاتم هه‌بوو، دوو قامکی خو‌م بری، ئاتیتستا پیم زانیوه. ئولگا ترسا، به‌لام پیکه‌نی. ته‌مه‌ی به‌ رووداویکی ئاسایی وه‌رگرت و گوتی که زۆر جاری دیکه‌ش ده‌ستی خۆی برپوه. ته‌وجا له‌سه‌ری رو‌یی: «که‌ده‌که‌ومه‌نیش‌کردن ئاگام له‌خۆ نامینێ.»

ئولگا خه‌می ته‌وه‌ی بوو که‌برینه‌کانی په‌نجه‌ی کیم بکه‌ن و لی ی پیتس بکه‌ن،

شهوئی دوعای بۆکرد. به لّام برینه کانی دیموف چاک بوونه وه. ژییانی شادو بهخته وه ریان بی گری دهرۆیی. ئیستایان خۆش بو، به هاریش به رتیه بوو. به هار رۆژ به رۆژ نزیك ده بووه. سه ره تاتکی ی ده کردو مژده ی هه زاران خۆشی و شادی ده دا. مزگینی شادمانی بی سنوری ده دانی. سێ مانگه ی به هار له شار وه ده رده که ون و به گه ران و سه یران، خۆبندنه وه له گه لّ ئاوازی بولبولان دا ده بیه نه سه ره. له مانگی شه شه وه تا کو پایز سه یران و موتالای هونه ری له که ناری روباری قۆلگا دا نه نجام ده درئ. ئۆلگا وه کوئه ندانی نه نجه مانه ی هونه ره مه ندان له م موتالا هونه ریا نه دا به شداری ده کات. ئۆلگا دوو ده ست جلی چیتی گران قیمه تی دایه درون، بۆبه و فلچه وه ئه لبوم قه ره وێله یه کی سه فه ری په یدا کرد. ریا بوسکی هه موو رۆژی ده هات تا بزانی که کاری نیگار کیشی ئۆلگا گه بیه وه کوئ، که ئۆلگا کاره هونه ریکانی خۆی نیشان ده دا، ریا بوسکی ده سه ته کانی ده ته پاندنه گیرفانی، لیوی هه لده قور تاند و ده که وه پرته و بۆله: «ئاوا!... ئه م هه ورانه زه وقیان تیدا نییه و ئه م روناکی یه گونجاو نی یه.

زه مینه که ی پچر پچره تی ده گه ی... که وێله که گرمۆله بووه، ده بی ئه سوچه ی تاریکتر بی. به لّام به گشتی خراپ نیه. په سه ندی ده که م.» هه رچه ند قسه کانی ریا بوسکی ئالۆزتر و نامه فهوم تر ده بوو، ئۆلگا باشترتییان ده گه یی.

۳

پاش فراڤینی رۆژی دووه می هه فته ی سییه م، دیموف که می خوار ده مه نی و شیرینی کری، سواری قیتار بوو که پروا بۆقیلاکه یان. دوو هه فته ی ته وا بوو که ژنه که ی نه دیتبوو، زۆری بیر ده کرد. که دابه زی به پییان وه نیوجه نگه له گه ره که که وت، به ده م ریتگاوه ههستی به برسیتی وماندویتی کرد، دلخۆشی خۆی به وه ده دایه وه که ئیواری له گه لّ ژنه که ی نان ده خواو تیر تیر ده خه وئ. که ده یروانی یه پریاسکه پره که ی ودهستی به به سه ته خاویارو په نیرو ماسی یه سپی یه کاندای دینا، خۆشی و شادی به سه ردا ده باری.

به ره له وه ی بگاته قیلاکه خۆرئاوا ببو، نۆکه ره پیره که گوتی که خانم له مالتی نی یه، به لّام زوو ده گه ریته وه، هه مان قیلاکی ناریک و پییک بوو، دیواره کانی نرم، به کاغه زی نووسین دا پوشرابوون، سێ ژووری تیدا بوو. ژوریکیان سیسه میکی تیدا بوو.

ژووری دووه م ئه لبوم و فلچه ی دان، فلچه، کاغه زی پیس و جل و شه بقه ی پییاوانه ی تیدا بوو که به ناریکی لیرو له وئ، له نیو ده رگا و په نجه ره کاندای تور درا بوون. دیموف سێ پیایوی بیگانه ی له ژووری سییه مدا بینی، دوانیان ریشن و ره شتاله بوون و سییه میان که دیار بوو ئه کته ره، زه لامیکی که ته ی ردین تاشرا بوو، کابرای ئه کته ره به ده نگیکی گری پرسی: چت گه ره که؟

مۆپه یه کی له دیموف کردو له سه ری رۆیی: «ئۆلگات گه ره که هه نووکه دیته وه...». دیموف به ده م چاوه روانی یه وه رۆنیشته. یه کییک له پییاوه ره شتاله کان به ساردی یه وه نۆری یه دیموف وگوتی چای ده خۆی؟» په رداخه که ی خۆی پر کرد. دیموف حه زی ده کرد هه م شتی بخواوه م شتیکیش بخواته وه؛ به لّام ده ترسا ئیشتیه ای بتۆرئ؛ بۆبه چایه که ی نه ویست. پاش تۆرئ ده نگه ی هه نگاوو پیکه نیینیکی ئاشنای هاته گوئ. ده رگا کرایه وه، ئۆلگا به شه بقه یه کی زله وه وه ژوور که وت. زه میله یه کی به ده سه ته وه بوو. ریا بوسکی له دوا ی ئه وه وه به گۆنای ئاله وه، چه ترئ به ده سه تیکییه وه و کورسییه کی سه فه ری به ده سه ته که ی دی یه وه، به شادی و پیکه نیینه وه وه ژوور که وت.

ئۆلگا ئیقانوقنا، له خۆشی و شادیا سور هه لگه راو هاواری کرد: «دیموف» هه ردوو ده سته ی خسته سه ر شانی دیموف، سه ری به سینکی یه وه ناوگوتی، «ئه مه تۆی؟ ئه دی بۆ زووتر نه هاتی؟ ئاخه بۆ؟ دیموف گوتی: «نه م په رژا نازی، دایمه سه رم قاله و که له ئیش ده به وه ئیدی فریای قیتار ناکه وم تا بێم.» ئۆلگا گوتی: «زۆر زۆر به خیره اتی. مه گه ر خوا بزانی چه ند م پێ خۆشه! خه ونم پیه ده دی. دونی شه و تا به یانی هه ر بیرم لای تۆ بووه. خۆزگه ده تزانی چه ند م خۆش ده ویتی وچه ند له کاتی خۆیدا هاتی! به راستی تۆ رزگار که ی منی. سه به ی زه ماوه نیکی خۆشمان به ده سه ته وه یه...» به پیکه نیینه وه بۆنباخه که ی بۆ شووه که ی ریک خسته وه وه له سه ری رۆیی: «کوریکه ته له گرافچی گه نج که نیوی چیکالایفه و له ویتستگادا کار ده کا ده یه وئ ژن بیستی، کوریکه چاکه، هه ر له خۆیه وه ده چیته دلّه وه، کابرایه کی ئیسک سووک و خۆشه ویسته... زۆری یارمه تی داوین و چه ندین جار له به رده ممانا دانیشته وه بووه به مۆدیل تا پۆرتیتی روسیای کۆنی له سه ر بکیشین. هه موومان خۆشمان ده وئ و قه ولمان داوه تی که به چینه زه ماونده که ی... کوریکه ده ستکورت بیکهس و کارو هه ندی شه رمنه، گوناحه ئه گه ر نه چینه زه ماونه که ی و له قسه ی خۆ ژێوان بینه وه... پاش ته واو بوونی مه راسیمی کلّیسا، شاییه که ده ست پیده کات.

هه موو ده چنه مائی بوو کئی.. تی ده گه ی حه یاتم.. له ویندهر. له لیره وارن.. له نیو ناوازی پر خرۆشی بالندان له نیو سهوزه جاری هه تاو له نامیز گرتوو، به خو شمان چه شنی په له ی رنگاو رنگی سهوز و جوان.. شتیکی یه کجار جوان و تازه یه، کوت و مت به شیوه ی نیگار کیشانی ئیمپرسیونیستی فه ره نسایی، به لام دیموف گیان من چ له بهر بکه م؟ جل و بهرگم له گه ل خو دا نه هیناوه. هه ره یچم پی نی یه؛. نه جلن، نه گولن، نه دستکیشن!.. مه گه ره تر تو فریام بکه وی. هاتنی تو له م کاته دا نیشانه ی به ختیاری منه. ئەمەش کلێله کانه حه یاتم! هه ره ئیستا سواری قیتار به و خو ت بگه یه نه مال و جله سور هکانم له نیو که نتۆره که ده ریته و له گه ل خو تا بیه یته. ده زانی کامه ده لیم؟ له یه که م خانه ی که نتۆره که یه، پاشان چه کمه جه ی خانه ی دواوه راکیشه، دوو جانتای تیدایه، هه ندی ئۆبه وشپه و پر ه له سه ر جانتا کانه ئەوانه نا، له ژیر جانتا کاندای گول هه یه، هه موو گوله کان له گه ل خو ت بیته!.. شتاقیانت بی نه چی!.. چونکه نازانم کامیان به کار دینم.. که هیتاتن لیره لییان هه لده بژیرم. جوتی ده ستکیشیشم بو بکه».

دیموف گوتی: «زۆر چاکه سبه ی ده چم ده یان هیتنم»

ئولگا گوتی: «سبه ی چی؟» وورد وورد دیموفی به نیگا دابیتژت و له سه ری رۆیی: «سبه ی فریا ناکه وی. چونکه یه که م قیتار سه عات نو ده ده چییت و شاییه که سه عات یازده ده ست پیده کات، ئەوشه و برۆ حه یاتم! ئەگه ر زانیت سبه ی ناتوانی بگه ریته وه ئەوا به یه کیکا بینیره. ده ی خیرا که، نه وه ک فریای قیتاره که نه که وی حه یاتم.»

- به چاوان.

- چه ندنم پی ناخۆشه که ده ت نیرمه وه. بلن بو وه کو شیت قه ولم به ته له گرافچی یه که دا که بچه داوه ته که ی؟ و فرمیسک له چاوانی قه تیس ما.

دیموف به په له چایه کی هه ل قوراند. به روو خو شی و ره زامه ندی یه وه به ره و ویتستگا که گه رایه وه. ئەو خواردنو په نیرو ماسییانه» ی هیتابوونی بوون به قسمه تی کابرای ئەکتهر و دوو زه لامه ره شتاله که ی که وه کو ژه مبرده به په له خواردیان.

٤

شه ویکی هه یقه شه وی کپ و خو شی مانگی شه ش بوو. ئولگا له سه ر که شتی

یه که ی نیو رووباری قۆلگا ویتستا بوو. جاری ده پروانی یه رووباره که و جاری سهیری که نار ه دلگیر و جوانه کانی قۆلگای ده کرد.

ریابوسکی له ته نیشتی ویتستا بوو و دلنیای ده کرد که: «ئەم سیبەرانە سیبەری تارى ئاوه که نین. به لکو خه وو خه یالن. ئەم رووباره ئەفسونای یه بریقه داره، ئەم ئاسمانه بی پایانه، ئەم که نار ه چاو به گریانه. هه موو ده لنی ی له تاو بیته ده یی ژیان ده نالین. هه موو ده رباره ی بوونه وه ریکی بالاترو به هیتتر، ده رباره ی شتیکی سه رمه دی نهر ده وین و به ره و مه رگ گازمان ده کن. رابووردو چ نی یه، ئاینده ش بی مه عنا یه.

ئەم شه وه پر رازه، ئەم ته نیا شه وه ی ته مه نیش به زوویی تی ده په ری و ئالکاوی ئەبه دیه ت ده بن، که واته بوچی بژین؟»

ئولگا گوتی راده تیرا. هه وه لجار گوئی بو ریابوسکی گرت و پاشان بو کپو کپی شه و. وای هاته به رچاو که هه رگیز نامری رنگی وه نه وشه یی قۆلگا، ئەو ره نگه ی که له ژیانیا نه ی دیتبوو، ئاسمان، که نار هکان، سیبهره تاریکه کان و ئەو خو شییبه سهیره ی که دلی پر کردبوو، هه ره موو ئەمانه به گوئیاندا ده چیانده رۆژی له رۆژان ده بی به که له نیگار کیش و شانازی و شوهرت و خو شه ویستی ژیان له هه مو شوینی چاوه پروانین؛ له شوینانی دوور، له پشت شه وانی هه یقه شه و، له هه موو دنیا چاوه روانین وه خستی به تاسه وه چاوی خه یالی بری یه ئاینده ی دوور، ئاپورای خه لک، روناکی و تیشکی گلۆپان، موسیقای غه مگین و هاواری شادی و له زه تی هینایه بهر چاوی خو ی، خو ی له جلیکی سپی دا بینی که هه رچوار ده وری هه ره گۆله و گۆل. خه لکی بی ئختیار به ره و پیری دین. قه ناعه تی ته وای لا په یدا بوو که هه نوو که ش پیاویکی به راستی گه وره، بلیمه ت، هه لبرارده ی خوی له لاوه ویتستا وه. پیاویک که حالی حازر، خاوه نی گه لی کاری جوان و نا ئاساییه و ئەگه ر عه مر باقی بی و ته مه ن مه ودا باو دره ختی به ره ی شکۆفه بکاو گۆل بگری ئەوا شوهرتی دنیا ده گری. ئەمه له نیو چه وانی نووسراوه و به راشکاوی له سیمای دا دیاره، ئەو باسی سیبهر، ره نگه ی شه و، هه یقه شه و ده کاو نازانی که به ره ی وی، وه ستایی و ده سه لاتی رازنامیزی ئەو سنووری سروشتی به زانده وه. ئەو بابایه کی قۆزه، ژیبانی وه کو ژیبانی بالنده یه کی نازادی بی په روا وایه له وورده شته کانی ژیان بینگانه و نامۆیه ئولگا به ده م موچرکه یه که وه گوتی: «خه ریکه ساردی ده کا.»

ریابوسکی، پالتۆکه ی بو کرده وه، رایکی شایه ژیر پالتۆکه ی وه سوژیکی گریان

- خۆم له تۆدا دهبینم، بهندهی تۆم، بۆچی ئهوشۆ هینده جوان و دلرفین بووی؟ نیگایهکی سهیری کرد، چاوانی ههنده بهسام بوون که ئۆلگا نهیورا سهیری بکا. گهرمی ههناسهی ختوکهی گۆنای ئۆلگای ددها، بهگویی دا چپاند: «خۆشم دهوئ ی، بۆت شیت بووم. ته نیا قسهیهک بکه، تا قه قسهیهکو چیدیم ناوئ، ژیانم ناوئ.. ته نانهت هونه ره کهشم ناوئ»..

به وپهیری غه مگینی یه وه هاواری کرد: «خۆشت بۆیم، خۆشت بویم»
 ئۆلگا گوتی: «وازله م قسانه بینه، ئەم قسانه خه تهرن، ئەدی دیموف؟» ئەوجا چاوهکانی نوقاندن.

- دیموف دهکاته کئ؟ من ههقم چی یه بهسه ره ئه وه وه؟ قهولگا، جوانی، ئەشقی خۆم، ئەو حاله ی لیم هاتوه... ئەمانه شتن.. دیموف هه ره نه بووه و نابئ... ئاخ، من ئەمه نازانم، رابوردووم ناوئ، ته نیا یهک ساتم پئ ببه خشه... یهک دهقیقه.
 دلئ ئۆلگا به توندی که وته لیدان، ههولئ دا بیر له شووه که ی بکاته وه. بهلام هه موو رابوردووی خۆی، شوکرده که ی، دیموف، ته نانهت میوانداری و شه و کوپیش بئ بایهخ، قیزه وه ره، بئ فایده و بئ مه عنا هاتنه بهرچاوی. له راستیشا... دیموف دهیکرده کئ؟

ئهو چ پئوه ندییه کئ به دیموفه وه هه بوو؟ ئایا به راستی دیموف هه بوو یاته نیا خه ون و خه یال بوو؟

چاوی نوقاندن و له فکران راچوو: «ئهم پیاوه ئاساییه به شی خۆی و بگره زیاتریش رای بواردووه.» و: «نه فره تم ده که ن، لۆمه م ده که ن بابیکه ن، من هه موو له زه تیک ده چێژم و بلا پاشان بزم، تۆزم نه مینئ. ئا ده ی چێژم و ئەوجا ده مرم.. ئیمه ده بئ هه موو لایه نیکئ ژیان بجرپینن. خوایه چه ند به ئازارو له عه ینی کاتدا به له زه ته!»

ریابوسکی باسکی له قه دی ئالاند، وه کو تامه زرۆ که وته ماچکردنی دهستی ئۆلگا. ویستی دهستی لابه ری.

ریابوسکی گوتی: «باشه ته گبیر؟ چ بکه م؟ خۆشت ده ویم؟ به لی؟ چ شه ویک، چ شه ویکئ خوا بیه!» ئۆلگا که وته وورته وورت: «شه و ئه ماشه و!» روانی یه چاوانی فرمیسک تی زاوی ریابوسکی، ئەوجا به هه ره چوار ده ورا هه لئ روانی، باسکی له ملی وه رینا تا خوا هتیزی دابوین لیبوی مژی، دهنگیک له وسه ری که شتی یه که وه

دهنگی ههنگاوی سست و خا و له پشتیان وه دههات، فه راشیک له باره که وه وده ره که وت، ئۆلگا له که یفان هه م پئ ده که نی و هه م ده گریا. پئ به زاری هاواری کرد: «ئه های... شه رابمان بۆ بینه».

ریابوسکی، شله ژاو و رهنگ په ریو له سه ره که ره ویته یه ک رۆنیشت و مه منون و منه تبار که وته روانینی ئۆلگا. به لام پاش که میک، چاوی نوقاند، بزه یه ک له سه ره لیوی تاساو و گوتی: «ماندووم» و سه ری نا به قه راخی که شتی یه که وه.

رۆژی دووه می مانگی نۆ بوو. دنیا گه رم و با ی نه دههات. هه ره له به یانی زووه وه ته نه که ته میک سه ری روبا ری قۆلگای گرتبو. سه عات نۆی به یانی باران دا بگرده، پئ نه ده چوو وا زوو خۆش بکاته وه.

ریابوسکی به دهم قاهه لئتی یه وه به ئۆلگای گوت که نیگار کیشی قۆپترین هونه ره، هه ره ها گوتی من نیگار کیش نیم و خه لکانیکئ گیل و گه وج وا ده زانن هونه رمه ندم و به ره یه کم هه یه. ئەوجا دهستی دایه کیردیک و باشترین سکچی خۆی دادری. پاش تاشت خواردن عه ینی کوند مۆنی کردو له به ره په نچه ره که هه لکورما و چاوی بری یه روبا ره که، گه بیه ئەو قه ناعه ته ی که قۆلگا چ نی یه، بئ تام و ئالۆز و سارد و سه ره. هه موو شوپنیکئ ئەو ناوه ده تگوت باسی گرژ و مۆنی پایز و نزیک بوونه وه ی ده کا. وا دههاته بهرچاوی که مافوری دلگیری که ناره کان، بریسک وهۆری ئەلماس ئاسای ئاو، ئاسمانی سامال و شین و بیگه رد، هه موو شکۆ و جوانی سه روشتی له قۆلگا ساندۆته وه له قاسه یه کی ناوه بۆ به هار. ئەو قه ل و دالانه ی که به سه ره روبا ره که دا ده فرین ده تگوت گه مه ی پئ ده که ن.

ریابوسکی گوتی بۆ دهنگی قه له کان رادپرا، ماندوو و وده ره زو بئ تا قهت سه ری داخست و له فکران راچوو. هه موو کاریکئ ئەم دنیا یه ی به گه وجانه زانی، گله بی له خۆی کرد که نه ده بوو خۆی به م ژنه وه هه لواسئ و ببئ به سه ربار. به کورتی ریابوسکی غه مگین و بئ که یف بوو.

ئۆلگا له سه ره قه ره و پله یه ک که له پشت په رده یه که وه بوو، رۆنیشتبوو، دهستی به قه ژه جوانه که یدا دینا. ماله که ی خۆی دینا وه بهرچاو: ژووری میوان، ژووری

نووستن و پاشان نووسینگهی میترده‌کهی. خه یال وورده وورده هه لیگرت و بردی بۆ شانۆگه‌ری، خه یاتخانه ولای دۆسته‌کانی. ئاخۆ نووکه دیموف له چ حالیکه‌یه؟ بیری ئولگا ده‌کا؟ بیری ئولگا ده‌کا؟ دیموف ی تازیز به چ سۆزو تا سهو پارانه‌وه‌یه‌کی منالانه‌وه له نامه‌کانیا له‌م ده‌پارایه‌وه که بگه‌ریتته‌وه بۆ مائی؟ مانگانه ۷۵ رۆبلی بۆ ئولگا ده‌نارد.

که ئولگا بۆی نووسی سه‌د رۆبلی له نیگارکیشه‌کان قهرز کردوو هه‌کسه‌ر سه‌د رۆبله‌کەشی بۆ نارد. چ پیاویکی باشه، چەند دل‌او‌او به‌خشنده‌یه! ئولگا ته‌واو له گه‌شت وگوزاری هونه‌ری بیزار ببوو، خودا خودای بوو زووتر له ده‌ستی دیته‌تیا، له ده‌ستی رووبار، له ده‌ستی ئەم سه‌رگه‌ردانی یه‌هه‌لی و رزگاری بێ. ئەگه‌ر ریا‌بوسکی قه‌ولی به‌ ئەندامانی ئەنجومه‌نی هونه‌ری نه‌دایا که تا بیسته‌می مانگی نو‌ده‌میینه‌وه هه‌نووک هه‌موو ده‌رۆیشتنه‌وه. خۆزی قه‌ولی نه‌دایا و هه‌نووک هه‌رۆیشته‌بانه‌وه!

ریا‌بوسکی بیزارو بێ تاقه‌ت گوتی: «خوایه‌ چ بکه‌م، تۆ بلتی هه‌تاو ده‌رنه‌که‌وی به‌بێ هه‌تاو چ دیمه‌نیکم بۆ ناکیشری!» ئولگا له‌ پشت په‌رده‌که‌وه و ده‌درکه‌وت و گوتی: «بیرته‌ هادیمه‌نیکت کیشابوو که هه‌وری به‌ سه‌ره‌وه‌ بوو، ئەوه که‌ی لای راستی دره‌خت و لای چه‌پی مه‌رومالات بوو؟ ئەو دیمه‌نه‌ ته‌واو بکه‌م».

ریا‌بوسکی رووی گرژ کرد: «چی؟ ته‌واوی بکه‌م، پیت وایه‌ هینده‌ گه‌وجم که نه‌زانم چی بکه‌م!» ئولگا گوتی: «ئه‌وه‌نده» ده‌زانم به‌رانبه‌ر به‌ من گۆراوی» و ئاهیکی هه‌لکیشا. «ئه‌وه‌نده ده‌زانم به‌رانبه‌ر به‌ من گۆراوی» و ئاهیکی هه‌لکیشا.

- به‌لی. ئەم قسه‌یه‌ دروسته‌.

ئولگا که‌وته له‌رزین، چوو به‌لای سوپاکه‌وه‌و ده‌ستی به‌گریان کرد.

- هه‌ر له‌ گریانمان که‌م بوو! به‌سه‌ بیپه‌ره‌وه! گریان بۆ من باشه‌ که‌چی ناشگریم.

ئولگا هاواری کرد: «بۆ تۆ باشه‌ ها! ئەزانم هۆیه‌که‌ی ئەوه‌یه‌ که‌ له‌من وه‌په‌ز بووی» و به‌ده‌م گریانه‌وه له‌سه‌ری رۆیی: «با ریک وراست له‌ مستتی نیتم که‌ تۆ شه‌رمه‌زاری ئەوه‌ی که‌ ئاشقی من بووی، ده‌ته‌وی ئەم ئەشقه‌ وه‌شیری و که‌س پیتی نه‌زانێ به‌لام تازه‌ کار له‌ کار ترازاو له‌ میژه‌ هه‌موو ده‌یزانن».

ریا‌بوسکی که‌وته پارانه‌وه: «ئولگا تکات لیده‌که‌م، من تاقه‌ یه‌ک شتم له‌ تۆ گه‌ره‌که‌» و هه‌ردوو گوتی گرت و به‌رده‌وام بوو: «ته‌نیا یه‌ک شتم له‌ تۆ ده‌وی، شه‌رمه‌زارم که‌هه‌، له‌ دینم ده‌رمه‌که‌هه‌، له‌مه‌ی پتر چ شتیکی دیم له‌ تۆ ناوی».

- ده‌باشه‌ سویندم بۆ بخۆ که‌ هیشتا خۆشت ده‌ویم.

ریا‌بوسکی دانه‌کانی ریچ کردنه‌وه: «ئا ئەمه‌ پیاو ده‌کوژی» و له‌جی ی خۆی راپه‌ری: «وام لیده‌کا برۆم خۆم بخه‌مه‌ روبره‌که‌وه‌ یان شیت بيم و بده‌مه‌ کیتوان، وازم لێ بینه‌!»

ئولگا هاواری کرد: «که‌واته‌ وه‌ره‌ بکه‌وه‌، بکه‌وه‌، بکه‌وه‌». چوو هه‌شت په‌رده‌که‌وه‌، خۆی دا به‌سه‌ر قه‌ره‌ویله‌که‌داو ده‌ستی به‌گریان کرده‌وه‌.

له‌سه‌ریانی کوخته‌که‌وه‌ ده‌نگی باران ده‌هات. ریا‌بوسکی سه‌ری خسته‌بووه‌ نیو هه‌ردوو ده‌ستی و به‌نیو کوخته‌که‌دا ده‌هات و ده‌چوو. پاشان وه‌کو یه‌کیک لیترا بێ شتیکی بسه‌لمینێ، شه‌پقه‌که‌ی کرده‌ سه‌ری، تفه‌نگه‌که‌ی هه‌لگرت و له‌ کوخته‌که‌ وه‌ده‌رکه‌وت.

که‌ ریا‌بوسکی رۆیی، ئولگا له‌سه‌ر قه‌ره‌ویله‌که‌ دانیشته‌ و تاتوانی گریا، بیری له‌وه‌ کرده‌وه‌ هه‌ندێ ژه‌هر بخوا تا ریا‌بوسکی به‌سه‌ر جه‌نازه‌ی سارد و سه‌ریا بپه‌ته‌وه‌.

به‌لام زوو به‌زوو خه‌یال فریای که‌وت: ژووری میوان و نووسینگهی میترده‌که‌ی هینانه‌وه‌ به‌رچاو. هه‌ستی کرد هیمن وئارام له‌ پال دیموف دانیشته‌وه‌، ئیسراحت و پاکو خاوین له‌ هیچی که‌م نی یه‌. ئەو شه‌وانه‌ی بیه‌ر که‌وته‌وه‌ که‌ گوئی له‌ موسیقا ده‌گرت. ئاره‌زووی ژیارو شارستان و خه‌لکانی نیوداری شار بالی به‌سه‌ریا

کیشا. ژنه‌ دیته‌اتی یه‌ک وه‌ژووور که‌وت و به‌و په‌ری بێ تاقه‌تی یه‌وه‌ سوپاکه‌ی بۆ فراڤین لینان ئاماده‌کرد. دووکه‌ل و ته‌نی ژووورکه‌ی ته‌نی بوو، پاشان چەند نیگارکیشیکی به‌ پیلای قوراوییه‌وه‌ وه‌ژووور که‌وتن. باران سه‌روگوتیلاکی ته‌ر کردبوون، روانیانه‌ تابلۆ و وینه‌کان و دلخۆشی خۆیان به‌م قسه‌یه‌ دایه‌وه‌ که‌ رووباری قوڵگا له‌ رۆژانی بارانیشا جوانی ی تایبه‌تی خۆی هه‌یه‌. سه‌عاته‌ چالمه‌ هه‌رزان

باییه‌که‌ هه‌ر چرکه‌ چرکی بوو. پیتسه‌کی سه‌رما برده‌له‌ له‌ ده‌ورو به‌ری سوپاکه‌ خپ بپونه‌وه‌و ویزه‌ ویزان بوو. سیسرکان به‌ بن ته‌خته‌کاندا فرکان فرکانیان بوو.

ریا‌بوسکی ئیواری گه‌رایه‌وه‌. کلاوه‌که‌ی توپ دایه‌ سه‌ر میزه‌که‌، ره‌نگو رووسیسه‌له‌، شه‌که‌ت و قوراوی خۆی دا به‌سه‌ر که‌روپه‌یه‌که‌داو چاوی نوقاند. چاره‌ی به‌یه‌کاداو گوتی: «ماندووم». ویستی چاوی هه‌لینێ. ئولگا ئاشت ببۆوه‌و چی له‌ دلا نه‌ما‌بوو، بۆ وه‌ی ئەمه‌ بسه‌لمینێ و خۆشه‌ویستی خۆی بۆ بنوینێ، هاته‌ به‌ره‌وه‌و به‌ ئەسپایی ماچی کردو که‌وته‌ ده‌ست هینان به‌قژه‌ زه‌ردو لووله‌که‌یدا.

ریا‌بوسکی وه‌کو یه‌کیک شتیکی ساردی به‌رکه‌وتی، راچله‌کی، چاوی هه‌لیناو

گوتی: «چ ده‌کە‌ی؟ وازم لێ بێنە، تویی خوا دەست بەردارم بە».

بە هەر دووک دەستان ئولگای دایە دوو، سیمای توپەو دلی توژا بوو. ژنە دیهاتی یەکە قاپی شۆربای هینا و لەبەر دەمیادینا. قامکە پیسەکانی لە شۆرباکە راچوو بوو، ربابوسکی بە تاسوقەووە کەوتە خواردنی. ئولگا دلی لە هەموو شتێک تێک هەڵدەهات، لە ژنە وورگ زلەکە، لە قامکە پیسەکانی، لە کوختەکە کە هەوڵجار زۆری بەلاوە دنگیر و شاعیرانە بوو. بەساردیەووە گوتی:

- ئیمە دەبێ بۆ ماوێهێک لیکدی دوور بکەوینەووە. دەنا هەر ئەمە حالمان دەبێ و لەخۆرایی شەر بە یەکدی دەفرۆشین و هۆبەکە‌ی ماندویەتی یە. من تەواو بێ تاقت بووم و ئەوڕۆ دەڕۆم.

- دەڕۆی؟ بەکەشتی دەڕۆی؟

- ئەو رو پێنج شەمەیه و سەعات نو و نیو کەشتی یەک دی.

- «جا لەووە باشتر دەبێ، جێ ی خۆبەتی، زۆر چاکە برۆ». ربابوسکی بەنەرمی ئەمە‌ی گوت و داوای خاوی یەکی کرد بۆ سفرە سپین و گوتی: «ئێرە بە کەلکی تو نایەت، چ کارێک نی یە بیکە‌ی. کورم دەوێ بتوانی دلی تو رابگرێ، داوی بیستی مانگی نو یە کدی دەبین».

ئولگا بەخۆشی یەووە جله‌کانی خستە جانتاکە‌یەووە، گۆناکانی لە شادیا سور هەلگە‌ران، لە دلی خۆبا دە‌یگوت: «تۆ بلێی ئەو ساتە بێ؟ تۆ بلێی بەم زووانە بگە‌مەووە ژووری میوان، بێ خەم لێ ی دانیشم و نیگارکیشی بکەم، لەسەر سیسە‌میکی ریک و پێک و ماقول بخەوم و دانیشمە سەر سفرە‌ی پاکو خاوتن و تیرو پر بخۆم؟» کە‌مێک دلی فینک بوو، رقه‌کە‌ی نیشتەووە، رووی کردە ربابوسکی و گوتی:

«ربابوشا، بۆبەو فلچە‌کان بۆ تو بە‌جێ دێلم، ئاگادار بە تە‌مبە‌لی نە‌تگرێ، هە‌موویان لە‌گە‌ل خۆت بێنەووە. کە‌من رویشتم خەم دات نە‌گرێ و دە‌ستە و ئە‌ژنۆ دانیشی، ئیش بکە، باشە روخە‌کە‌م!»

ربابوسکی، سە‌عات دە‌ خواحافیزی لیکردو لە‌بەر دە‌رگای کوختە‌کە‌ دا ماچی کرد، ئولگا بە‌خۆ‌ی دە‌یزانی بۆبە‌ی لێ‌بێندەر ماچی کرد، چونکە‌ نە‌یدە‌ویست لە‌کانارە‌کە‌ داو لە‌بەر چاوی خە‌لکی ماچی بکا.

کە‌شتی‌یه‌کە‌ گە‌ییە جێ ئولگا سوار بوو و کە‌وتە رێ. پاش دوو روژ و تاقتیک گە‌ییەووە مالتی بە‌ هە‌مان کلاو و شانێلی بارانی یە‌ووە خۆ‌ی بە‌ژووری میواندا کرد،

ئە‌وجا خۆ‌ی گیانده ژووری نان خواردن.

لە‌ خۆشیان هانکە‌ هانکی پیکە‌وتیبوو. دیوف بە‌تۆ‌ی کراسیتک و ئیلە‌کیکی دوگمە‌ دانە‌خراووە لە‌ پشت میژە‌کە‌ دانیشتبوو و کێ‌ردیکی تیش دە‌کرد. کە‌له‌ شیرتکی سوره‌و‌کراوی لە‌بەر دە‌ما بوو. ئولگا بریاری دا‌بوو هە‌قیقە‌ت لە‌ میژە‌کە‌‌ی بشاریتە‌ووە‌پێ‌ی و ابوو دە‌ره‌قه‌تی ئە‌م کارە‌ دی و هۆش و توانای شار‌دنه‌و‌ی هە‌یه.

بە‌لام هەر کە‌ بزە‌ی شیرین و چاوانی پرشن‌گدار و پر شادمانی دیوفی بینی هە‌ستی‌کرد کە‌ هە‌لخە‌له‌ تاندنی ئە‌م بابە‌تە‌ پیاووە‌ستە‌مه، ئە‌و پە‌ری نزمی یە و ئە‌م کارە‌ هاوتای مرۆ‌ف کوژی، دزی و تاوانە، لە‌ پر لیبرا سەر لە‌بە‌ری حە‌قیقە‌تە‌کە‌ بۆ میژە‌کە‌‌ی بگێ‌رتە‌ووە. وە‌ختی میژە‌کە‌‌ی لە‌ هە‌میژی گرت و ماچی کرد، ئولگا بە‌ چۆ‌کا هات، دە‌موچاوی لە‌ نیو هە‌ردوو لە‌ پی دە‌ستیا شار‌دنه‌ووە.

دیوف بە‌ نە‌رمی گوتی: «نازی ئە‌ووە چیتە‌؟ ماندو بووی؟!»

ئولگا دە‌موچاوی لە‌ شەرما سور هە‌لگە‌راوی هە‌لبرێ و وە‌کو تاوانباران چاوی پر پارانه‌و‌ی بریبه‌ دوو چاوی میژە‌کە‌‌ی، بە‌لام ترس و شە‌رم رییان نە‌دا حە‌قیقە‌تە‌کە‌ بگێ‌رتە‌ووە. گوتی: «هیچم نی یە، تە‌نیا...» دیوف قولی گرت، لە‌سەر کورسییه‌کی کە‌نار میژە‌کە‌‌ی داینشان و گوتی: «لێ‌رە دانیشە، ئۆخە‌ی کە‌ پێک گە‌ییەووە! نانه‌کە‌ت بخۆ، دیارە‌ روخە‌کە‌م برسیتی».

ئولگا بە‌ تاسە‌یه‌کی تایبە‌تیە‌ووە هە‌وای ماله‌کە‌‌ی خۆ‌ی هە‌لمژی و دە‌ستی بە‌نان خواردن کرد. دیوف بە‌ حە‌زێکی هە‌لچوو‌و‌هە‌ سە‌یری دە‌کردو بە‌و پە‌ری شادیه‌و‌ه بۆ‌ی دە‌گرزایه‌ووە.

٦

دیوف لە‌ ناو‌ه‌ندی زستاندا بۆ یە‌کە‌م‌جار دلی لە‌ ژنە‌کە‌‌ی پیس کرد. ره‌فتاری گۆ‌را، پێ‌ دە‌چوو بە‌ نازارو سو‌ی و وێژدانه‌و‌ه بتلیتە‌ووە. وە‌کو جارێ راسته‌وخۆ نە‌یدە‌روانی یە‌ چاره‌ی ژنە‌کە‌‌ی. کە‌ژنە‌کە‌‌ی دە‌هاتە‌و‌ه وە‌کو جارێ بە‌بزە‌ی گە‌رم و ناسک پیشوازی نە‌دە‌کرد. بۆ‌و‌ه‌ی هەر خۆ‌ی و ژنە‌کە‌‌ی دوو بە‌دوو نە‌کە‌ونه ماله‌و‌ه بە‌زۆ‌ری «کوستلوف»‌ی هاوکاری بۆ نیو‌ه‌ روژه‌ لە‌گە‌ل خۆ‌دا دە‌هینایه‌و‌ه. کورستلوف پیاویکی قز کورت و دە‌موچاوی تیک قویا‌و بوو. لە‌ حوزوری ئولگا دا هە‌ستی بە‌گێ‌ژی و بی‌ر بلاوی دە‌کرد.

ئەم ھەستەش بەو دەدا دەردەكەوت كە ئولگای دەبیینی لایەکی سمیلتی بەدەمدا دەردو و دەكەوتە جوینی. لیکدا لیکدا دوگمە ی چاکەتەکی دەکردەو دەو دای دەخست.

ھەردوو دکتۆر بەدەم نیو ھەو ھەو قسانیان دەکرد. دەیانگوت ئەگەر حیجابی حاجز بەشیتو ھەکی نائاسایی بەرزیتەو ھەو ئەو دڵ ھەندی جار بێ قاعیدە لێدەدا: دەیانگوت لەم رۆژانەدا نەخۆشی ئەعساب زۆر بوو، ھەروەھا باسی دو ئیکتشافی دیموف یان دەکرد کە لەکاتی عەمەلیاتیکا پەیی بردوو، ئەم عەمەلیاتە، عەمەلیاتی شیرپەنجەکی گەدەبوو کە پزیشکانی دی بەھەلە بەنەخۆشی «کەم خۆینی کوشندە» دەست نیشانیان کردبوو. دیار بوو ئەم جووتە دکتۆرە بۆیە سەبارەت بە پزیشکگەری قسانیان دەکرد تا ئولگا بێدەنگ بێ و فەشە نەکا. پاش فراقین «کورستلوف» دەچوو بەلای پیانۆکەو و دیموف ناخیتکی ھەلەدەکیتشا و دەیگوت: «ناخ، برای نازیز شتیتکی غەمگینم بۆ لێ بدە». کورستلوف شانەکانی ھەلەدەتەکاند، دەستەکانی بلاو دەکردنەو ھەو چەند ناھەنگیتکی لێدەداو بە دەنگی نزم گۆرانی دەچری «تەنیا شوتیتیکمان نیشان بدە کە جوتیاری روسی تیا شاد بێ و بۆ بەختی خۆی نەنالتینی» و دیموف ناھیتکی دی ھەلەدەکیتشا، سەری دەخستە نیو ھەردوک دەستی و لەفکران رادەچوو. ئولگا دەمی بوو دەستی لە خۆی بەردابوو. ھەموو بەیانی یەک بەپەستی و بیتزاری یەو لەخەو رادەبوو، ھیندەکی بیر لەو دەکردەو کە ربابوسکی چیدی خۆشی ناوئ و گۆراو تا بەھیلاک دەچوو. پاشان ھەر خۆی دلخۆشی خۆی دەدایەو کە باشتر؛ خۆشی بوئ یا نەوئ وەکو یەکەو ھەموو شتیک بەنیسبەت ئەمەو تەواو بوو... بەلام ھەرکە قاوہکە دەخواردەو دەیسان لەفکران رادەچوو، قەناعەتی بەخۆ دەکرد کە ربابوسکی ئەمی لە میژدەکە دەردوو و ئیستا.

لە ھەردوو دینان بوو و ھی کەسیان نییە. ئەوجا قسەکی یەکتیک لە دۆستەکانی بیر دەکەوتەو کە گوایە ربابوسکی سەرقالە و خەریکە تابلۆبەکی جوان بۆ پیشانگایەک ئامادە دەکا. ئەم تابلۆبە تیکەلە یەکە لە دیمەن و مەرۆف و حەیان. لەسەر شتیوازی «پلیونوف» دروست کراو و بینەر شەیدا دەکا. کە دەگەیبە ئیترە کەیفی بەو دەھات کە ربابوسکی ئیلھامی ئەم تابلۆبەکی لەو ھەو وەرگرتوو و کاری گەری ئەو نەبوایە ئەم تابلۆبەکی بۆ ئەنجام نەدەدا. ئەی ئافەربین بۆ کاریگەری ئەو. کەواتە ربابوسکی بە شیتو ھەکی گشتی باشتر بوو ئەگەر ئەو، ئەم کاریگەرییەکی

نەبوایە ئەو ربابوسکی بە تەواوی حیسابی رۆیی بوو. ئەو ھەو بیر کەوتەو کە ئاخەر جار ربابوسکی ھاتبوو دیدەنی، چاکەتیتکی جوانی لەبەر کردبوو، بۆینباخی تازەکی بەستبوو، لە ئولگای پرسى بوو: «ئەری قۆزم؟» بەراستیش ربابوسکی بەجلی پۆشتەو پەرداخ، بەچاوی شین و بەقشری لوول درێژەو قۆز بوو، یا رەنگە ھەر لەبەر چاوی ئەو قۆز بووبی، ئەو رۆژە بەگەرمی و روخۆشی یەو چاکوچۆنی لەگەل ئولگا کردبوو. ئولگا دوای ئەم ھەموو لیکدانەو و حیسابکردنە، جلی لەبەر دەکرد بەکول و کەسەریتکی زۆرەو دەچوو بۆ رەسمخانەکی ربابوسکی.

ربابوسکی بەکەیف بوو. دلێ بەتابلۆکەکی خۆش بوو. ھیواکی گەورەکی لە دل بوو. وەکوو گیلە پیاوان رەفتاری دەکرد و بەسوعبەت و شوخی یەو وەلامی پرسیارە جدییەکانی ئولگای دەدایەو. ئولگا بەغیلی پێ دەبرد. چاوی بەرایی نەدەدا تەماشای تابلۆ کەبکا. بۆ ھەو گلەو کازاندەکی نەبەتەسەر ۵ دەقیقیە یەک بەدیار تابلۆکەو و ئیستا و ھەناسە یەکی ھەلکیتشاو و لەبن لێوانەو گوتی: «تۆ جارن بەمجۆرە کارت نەدەکرد. ھەر ئەمەش بنیادەم دلتەنگ دەکا».

ئەو سائە ربابوسکی دەپارایەو کە خۆشی بوئ. کەوازی لێ نەبەنی کە بەزەیی بەوگورارو بەدبەختەدا بیتەو! دەستی ماچ دەکرد، بەسەریا دەگریا، ناچاری دەکرد سوتیندی بۆ بخوا کە ھیشتا خۆشی دەوئ.

شانازی بەو ھەو دەکرد کە ئەگەر وی نەبوایە ربابوسکی لەری دەردەچوو و بەتەواوی تیا دەچوو. بەو جۆرە ھەم لە زوقی ربابوسکی دەداو ھەم خۆی سووکو سەلیم دەکرد. ئەوجا لەویندەرەو دەچوو کە خەیات یا دەچوو نەکی یەکتیک لە دۆستە ئەکتەرەکانی تابلیتی شانۆگەری یەک پەیدا بکا.

جارتیک ربابوسکی لە مال نەبوو، کاغەزیتکی بۆ نووسیبوو سوتیندی خواردبوو کە ئەگەر خیرا نەبگات، زەر دەخوا. ئەویش بەترسەو ھات و نیوەرۆش لە مالی ئولگا مایەو. بێ ئەو ھەو چ حیسابتیک بۆ میژدەکە ی بکا بەو پەری راشکاوی یەو قسەکی لەگەل کرد. ئولگایش بەھەمان راشکاوی وەلامی دایەو. نەبێ یەکدی ھەلیان دەکردو نەبێ شەربیش دادەنیشان. بەو پەری بێ شەرمی یەو قسانیان دەکرد.

تەنانەت کورستلوفی فەقیرۆکەش ھەستی بەم رووھەلما راوی و بێ شەرمی یەیان دەکرد. ربابوسکی پاش نیو ھەو ھەو بەپەلە خوا حافیزی کردو رۆیی. ئولگا لێی پرسى: «کیتو دەچی؟» لەرارەو کەدا و ئیستا و بەنەفرەتەو سەراپای

به نیگا دایژت.

ریابوسکی. چاره‌ی دا به‌یه‌کا و نیوی ژنیکی ئاشنای برد، دیار بوو ده‌یویست
ئولگا ئازار بډاو له‌زته‌تی له‌م ئازاردانه ده‌بینی. ئولگا چوو ژووری نووستنه‌که‌ی
خو‌ی، خو‌یدا به‌سهر سیسه‌مه‌که‌یدا. له‌رقا، له‌شهرمه‌زاریا، له‌به‌غیلی و خو‌به‌سووک
زانیا قه‌پی به‌پشتیبه‌کدا ده‌کرد، به‌ده‌نگی به‌رز که‌وته‌ گریان، دیموف کورستلوفی
به‌جی هیشت و چوو به‌لای ئولگاوه، گیتو ویتو و خه‌مبار، به‌ئه‌سپای گوتی:
- نازئ ده‌نک هه‌ل مه‌بره، گریان به‌چی ده‌چی؟ ئیمه‌ نابئ ده‌نگمان ده‌رچی...
نابئ خه‌لکی به‌م ریسواییه‌مان بزائن، به‌خوت ده‌زانی ئه‌وی چوو ده‌چی و
ناگه‌ریته‌وه.

ئولگا هه‌رچی ده‌کرد نه‌یه‌ده‌توانی به‌سه‌رخو‌یدا زال بی و ئه‌و به‌غیلی یه
بشاریته‌وه که‌له‌ ناخیا گینگلی ده‌دا. له‌فکران راجوو، وای بو‌ده‌چوو که‌ ئه‌وه‌ی چوو
ده‌گه‌ریته‌وه. هه‌ستا، ده‌موچاوی شت. سو‌راوو سپیاوی کرد. به‌په‌له‌ به‌ره‌و لای
یه‌کی‌ک له‌ ده‌سته خوشکه‌کانی وه‌رئ که‌وت. که‌ ریابوسکی له‌لای ئه‌و نه‌بینی،
به‌هه‌له‌داوان چوو بو‌لای یه‌کی‌کی دی. که‌له‌ویش نه‌بوو، چوو بو‌لای سییه‌م.

له‌سه‌ره‌تادا شه‌رمی له‌م دیدنه‌ی یه‌کو‌تو پرانه‌ی خو‌ی ده‌کرد. به‌لام هیتنده‌ی پی
نه‌چوو که‌ شه‌رمی شکا، تاقیتی که‌ به‌دیدنه‌ی ده‌سته خوشکانی برده‌ سه‌رو ئاکامیش
ریابوسکی نه‌بینی و هه‌موو ده‌سته خوشکه‌کانیشی هه‌ستیان به‌وه‌ کرد که‌ ئه‌م
ماسته‌ موویه‌کی تیدا‌یه.

لای ریابوسکی گزانده‌ی له‌میرده‌که‌ی ده‌کردو ده‌یگوت:

- ئه‌م پیاوه به‌سه‌بر چاوپو‌شی ده‌مکوژی. هیچ نامکوژی بیده‌نگی و چاوپو‌شی
ئه‌م پیاوه نه‌بی.

ئه‌م قسانه‌ی هیتند به‌ئاو‌تاو ده‌گوت، هیتنده‌ به‌زاری خو‌ش بون ته‌نانه‌ت لای
نیگار کیشه‌کانی دیکه‌ش ده‌یگوت و ده‌یوته‌وه: «هیچ نامکوژی سه‌برو چاوپو‌شی ئه‌م
پیاوه نه‌بی.» به‌گشتی چ گۆرائیک به‌سه‌ر ئه‌توارو ره‌فتاری دا نه‌هاتبوو. شه‌و کو‌ری
چوارشه‌موان وه‌کو جارن گه‌رم بوو.

ئه‌کتەر ته‌مسیلی ده‌کرد. نیگارکیش سکچی خو‌ی ده‌کرد. چه‌لو‌ه‌ژن، ئامیری
خو‌ی ده‌ژهند. ده‌نگبیتو گۆزانی ده‌چری. وه‌کو جاری جارن سه‌عات یازده‌و نیوی شه‌و
ده‌رکه‌ی ژووری نان خو‌اردن ده‌کرایه‌وه، دیموف له‌به‌ر ده‌رکه‌وه‌و بزه‌ له‌سه‌ر لیتو ده‌یگوت
: «براده‌ران فه‌رموون شیوحازره.»

ئولگا وه‌کو جارن هه‌لو‌ه‌دای پیاوانی نیوداریوو. جونیکی به‌رده‌داو جونیکی
تازه‌ی ده‌گرت. وه‌کو جارن دره‌نگ ده‌هاته‌وه‌ بو‌مال. به‌لام دیموف وه‌کو جارن
نه‌ده‌نووست. له‌نووسینگه‌کی خو‌یدا رو‌ده‌نیشته‌ وکاری ده‌کرد. سه‌عات سی ده‌چوو
نیو جیگه‌وه و سه‌عات هه‌شت له‌خه‌و راده‌بوو.

جاریک ئولگا له‌به‌رده‌م ئاوینه‌که‌ ویتستابوو، خو‌ی ده‌گۆری تابچی بو
شانوگه‌ریبه‌ک. دیموف به‌جلی ره‌سمی و بو‌نباغی سپیبه‌وه‌ خو‌ی به‌ژووری نووستنا
کرد. سییه‌ری بزه‌یه‌کی بیتگه‌ردو شیرین که‌وته‌ سه‌ر لیتوی، به‌تاسه‌یه‌کی تایبه‌تی یه‌وه
روانی یه‌ ژنه‌که‌ی. ده‌موچاوی پیده‌که‌نی. دانیشته‌؛ به‌ده‌م شیلانی لاقی یه‌وه‌ گوتی:
«ئائیتنا له‌مونا‌قه‌شه‌ی نامه‌که‌م بو‌ومه‌وه.»

ئولگا گوتی: - چی؟ نامه‌؟!

دیموف پیکه‌نی: «به‌لئ.» له‌ژنه‌که‌ی هاته‌ پیتشی تا ده‌موچاوی له‌ ئاوینه‌که‌دا
بدیتنی.

ژنه‌که‌ی هه‌و به‌و ده‌قه‌وه‌ که‌ پشتی له‌و‌بوو، به‌رده‌وام بوو له‌سه‌ر ریک‌خستنی
قژی. دیموف دووباره‌ی کرده‌وه: «به‌لئ ده‌زانی چی یه‌؟ به‌ته‌مام کارنامه‌ی
پزیشکگه‌ری تایبه‌تی له‌ نه‌خو‌شی گشتی دا وه‌برگرم، ئه‌مه‌ش بو‌خو‌ی شته.»
به‌سیمایا دیاربوو که‌ئه‌گه‌ر ئولگا به‌شداري سه‌رکه‌وتن و شادیبه‌که‌ی کردبا ئه‌وا
ده‌یبه‌خشی و چاوی له‌هه‌موو شتی ده‌پو‌شی. به‌لام «پزیشکگه‌ری تایبه‌تی»
و «نه‌خو‌شی گشتی» به‌لای ئولگاوه بی مه‌عنا‌بوو،

ئه‌مه‌ جگه‌له‌وه‌ی ده‌ترسا که‌ فریانه‌که‌وی و شانوگه‌ریبه‌که‌ی له‌ده‌ست بچی، بو‌یه
هیچی نه‌گوت. دیموف چه‌ند ساتی به‌بیده‌نگی دانیشته‌، بزه‌یه‌کی سارد نشته
سه‌رلیتوی و له‌ژووره‌که‌ وه‌ده‌رکه‌وت.

ئه‌و رو‌ژه، رو‌ژتیکی شووم بوو.

دیموف سه‌ری دیتشا، نه‌قاوه‌لتی خو‌اردو نه‌چو‌ویش بو‌خسته‌خانه، له‌سه‌ر قه‌نه‌فه‌ی
ژووره‌که‌ی خو‌ی که‌وت. ئولگا، سه‌عات یه‌ک چوو بو‌لای ریابوسکی تائه‌و «دیمه‌نه
سروشتی یه‌ی» که‌کیشا بووی نیشان باو گله‌بیشی لی بکا که‌بو‌دوینتی نه‌هاتوه‌ بو
مالیان؟ ئولگا به‌خو‌ی دیمه‌نه‌که‌ «ی» به‌لاوه‌ چ نه‌بوو، هه‌ربو‌ ئه‌وه‌ی دروست کردبوو تا

به و بیانوه وه بجیتته دیدنه ریابوسکی.

به بیدهنگی خوی به ماله که ریابوسکی دا کرد. گه بیه راره وه که، له وده مه دا که خه ریک بوو پیلاره لاستیکه کانی داده که ند. گوتی له دهنگی پی و خشه خشی جلی ژنیک بوو که به په له خوی کرد به رسم خانه که «مرسم» ریابوسکی دا. خوی به رسم خانه که دا کرد، چمکی ته نوره یه کی قاوه یی بهرچاو که وت، ته نوره له بهر که خوی له پشت تابلویه کی گوره دا وه شیرد. ئەم تابلویه له سهر سچ پایه ک دانرابوو و په رده یه کی ره شی پیدا درابوو. ئولگا گومانی له وه نه ما که ژنیک له ویندهر خوی شارده وه، چونکه ئولگاش زور جار خوی له ویندهر ده شارده وه: ریابوسکی گیتز و سه رگه ران هه رده وه دهستی به ره و ئولگا دریتز کرد، وه کویه کیتک ئەم هاتنه ناوخته ی پی سه یر بی، به توژی بزه یه کی بو کرد و گوتی: به خیر هاتی سهرچاوانم، خیره؟»

ئولگا شهرمه زارو توپه، فرمیسک له چاوی قه تیسه ما. به و بایه مردبا نه ک له به رده م ژنیک بیگانه دا قسه بکا، جا چ ژنیکیش؟!

ژنیک که ره قیب و خه نیمی ئەوه، کلای کردو ته سهری، له پشت تابلویه خوی وه شیردوو بیگومان هه به زولیتی پیده که نی. به دهنگی کی نزم، شهرمه زارو ترسنو کانه گوتی: «وینه کهم هیناوه» به لیتوه له رزی له سهری روئی: «دیمه نی سروشتی بی گیانه.»

- چی؟ چی؟ دیمه؟. وینه که له دهست وهرگرت، ته ماشایه کی کردو ئامیر ئاسا به ره و ژووریکی دی وهریکه وت، ئولگاش به ناچاری شوینی که وت.

به دهنگی به رز گوتی: «سروشتی بی گیان» وه کو یه کیتک بو قافییه بگه ری توژی داماو له سهری روئی: «له سهر وه زنی ئاسمان... سه ربان... نه رده وان...»

له رسم خانه که وه دهنگی هه نگای به په له و خشه خشی ته نوره هات، ژنه که بوو ورؤیی. به ئولگا بویه پهبزاری هاواری کردبا به ربویه ته سه رو گوتی لکی ریابوسکی.

به لام فرمیسک بهرچاوی گرتبوو، هینده شهرمه زار بوو هه ره ئەوه بوو نه ده توایه وه. ههستی کرد ئیدی ئولگای نیگارکیش نی یه به لکو زیک زیکه یه که.

ریابوسکی دهنگی له تیری یه وه ده هات، گوتی: «ماندووم» و چاوی بری یه ئولگا و سه ربکی له قاند. وه کو ئەوه ی بیه وئ خه والویی خوی بره وینیتته وه بایه کی بالی خویدا و له سهری روئی: «جوانه، به لام سکیچه وه نه ت توانیوه گه شه ی پی بده ی... پاریش هه روا بوو، مانگیکی دیکه ش هه روا ده مینیتته وه. نازانم چون تاقه ت لئ ی ناچی؟ من له جئ ی تو بام وازم له نیگار کیشی دینا و خووم ده دایه

موسیقیا یا شتیکی دیکه. تو نا نابی به نیگارکیش، تو موسیقیا زانی. ئای که ماندووم. باینیرم چایمان بو بیتن. باشه؟

له ژووره که ده رکه وت. ئولگا گوتی لی بوو که داوای جای ده کرد. ئولگا بو ئەوه ی چیتر ماته له نبی وئهرکی خودا حافیزیش له کولی خوی بکاته وه بو وه ی له سه لای گریانئ نه دا، به په له خوی گه یانده راره وه که، خیرا پیلاره لاستیکه کانی له پی کردو بوئ ده رچوو. که گه بیه ده ری هه ناسه یه کی ساردی هه لکیشا. ههستی کرد بو هه تا هه تایه له شه ری ریابوسکی و نیگارکیشی رزکاربووه و ئیدی هه مووشتی ته واو بوو، له ویتوه چوو بو لای خه یات. ئەوجا خوی کرد به موغازه یه کدا که نامیری موسیقیا هه بوو. به دریتزایی ئەم ماوه یه بیری له وه ده کرده وه که چون ئەم داخه به ریابوسکی بریتزئ و کاغزه یکی ساردو توپه ی بو بنوسیت. کاغزه یی که بیسه لمینتی ئەو - ئولگا - بنیاده میکی کم نی یه.

بیری له وه کرده وه که ئەم به هارو هاوینه له گه ل دیموف دا ده چیتته دورگه ی قرم وکه ولی رابوردوو له خوی داده مالی وژیانیتی نوی دهست پیده کا.

وه کو هه میسه درهنگه شه وانئ گه ییوه مال. هه ره به و جلانه وه له ژووری میتوان رویشیت و خوی بو نووسین ناماده کرد. ریابوسکی پی گوتبوو: نیگارکیش نییه. ئەمه ی له دل درنه ده چوو، ده یویست به هه ر جوړی تووه توله ی خوی بکاته وه بوئ بنوسیت ریابوسکی به خوی هیچ نی یه. سالی تاقه تابلویه ک ده کیشی، ئەویش کاویژ کردنه وه ی هه مان بابته ی ساردو سپه، و برای ئەو هه موو خو ماندوو کردنه ش ناتوانیکاریکی هونه ری نایاب ئەنجام بدا. ده یویست بوئ بنوسیت له و کارانه شدا که تا ئیستا کردونی قه رزارباری ئولکایه، ده یویست بوئ بنوسیت که ئەگه ره له یه ک له مه وه - ئولگا - رووی دابی ئەوا خه تای ئەو ژنه بهر لالو بی سه روبه رانه بووه که له پشتی تابلوکانیا خو ده شارنه وه. دیموف، له ژووره که ی خو به وه بی ئەوه ی ده رگا بکاته وه کازی کرد: «نازی!»

- چی یه؟
- نازی مه یه ژووره وه، وهره بهر ده رگا، ئەئاوا. پی ری له خهسته خانه تووشی

مله خره بووم و هه نووکه... حاله خه راپه، خیرا بنیره به دووی کورستلوف دا. ئولگا، میرده که ی وئاشنا پیاهه کانی خوی به نیوی شو ره تیانه وه گاز ده کرد. حه زی له شو ره تی «ئه سیپ» نه ده کرد، چونکه «ئه سیپ» ه که ی گوگول وئو ووشه قورسانه ی بیرده که و ته وه که کردبوونی به قافییه ی. به لام ئەمجاره بیان هاواری کرد:

—ئەسپ وانه لىي!

بنيړه به شويتيا، نه خو شم». ئولگاله پشت دهر كه وه گوتى لى بوو كه ديموف روى له سهر قهره وپيله كه ي راکشاو به دهن گه گره كه ي گوتى: «بنيړه!»

ئولگا زور ترسا، بيړى كرده وه: «ده بي چون توش بوو بي؟ كه خه تهره!»

بي وهى چ مه به ستى كه هه بي، مؤمى كه هه لگرت وچوه ژوره كه ي خوى، تيا مابوو چ بكا. خوى له تاوينه كه دا بينى. كه ديقه تيدا؛ رهنكي زردو سيماي ژاكو، قولى چاكه ته كه ي دلې، پهرى زردى به يه خه يا كردبوو، تهنوره دراو، كه خوى به جوړه بينى له خوى ترسا، له پر دلى به ديموف سوتا، خه مئى كه زورى بو ئه شقى بي پايانى، بو خير له خو نه ديوى، بو سيسه مه تهنيا كه ي كه ماويه ك بو ديموف له سهرى نه دهنووست، خوارد. بزه ناسك و راستگوكانى بير كه وته وه. به كول گريا و نامه يه كه ي پر پارانه وه ي بو كورستلوف نووسى. سه عات دووى به يانى بوو.

ئولگا، وهختى سه عات هه شتى به يانى ي روى دو ايبى، خه وائو په شيو، وهكو تاوانباران له ژوروى نووستن وه دهر كه وت، له راره وه كه دا تووشى پياويكى ردين ره شى بيگانه و نه ناس بوو كه به سيماي دياربوو دكتوره. بونى دهرمان دهات. كورستلوف له پشت دهرگاي نووسينگه كه ي ديموف ويستنا بوو، به ده ستى راستى سمىلى چه پى باده دا. نيكايه كه ي نه فرهت ئاميزى ئولگاي كردو گوتى: «بوره، ناتوانم ريگات بدم كه بچى يه زور وه. له وه يه توش تووشى مله خه بي وئمه جگه له وهى چونه كه ت بيسوده، چونكه ديموف هوش وهه ستى نى يه.»

ئولگا له بن ليتوانه وه گوتى: «ياني به راستى مله خه ي گرتوه؟»

كورستلوف بي وهى گوى به پرسى ياره كه ي ئولگا بدا، گوتى: «هه موو كارتى كه گه و جانه باجى خوى هه يه. ده زانى چون بووه؟ روى سى شه مه به سونده يه ك كيمى گه روى كورتيكى هه لمژبو، وهكو شيت مى پيوه ناوه، ئاخر بو؟!»

ئولگا پرسى: خه تهره؟ زور؟ — به لى، ده لىن زور خه تهره و پيوسته بنيړين به دووى «شهرهك» دا. پيوسته..

هه وه لجا ر پياويكى ورديله قى سوري قى دريژ و كه پو دريژ كه به ده مو دوى دا له جووله كه ده چوو وه ژور كه وت. پاشان پياويكى شپريوى بالا به زوى كو ماوهى وهك

خاخامى گه وره، وه ژور كه وت. پاش هه مووان پياويكى سوره ي گه نجى كه ته ي عه ينه ك له چاو هاته ژوره وه، هه موو ئه م دكتورانه هاتيون يارمه تى هاوپيشه نه خو شه كه يان بدن ويه سهرى بكه نه وه، كورستلوف كه دريغى نه كردبوو، ده بو بروا پشويه ك بدا، كه چى نه روى وله ويندر مائه وه، ويل وسهر گهردان حه وانه وهى نه بوو، له چ شويتى ئوقره ي نه ده گرت. كاره كه ره كه سهرى قال بوو، پى يه كه له موبه كه بوو كه چا بو دكتوره كان دكاو پى يه كه له دهرمانخانه بوو، كه سى نه بوو ده ستى به ژوره كاندا بينى ورتيكيان بخا. هه موو شتىك مات و غه مگين بوو.

ئولگا له ژورره كه ي خوى روينشتبوو، له فكران رچوو بوو، پى ي و ابوو چونكه فيل و خيانه تى له ديموف كردووه، خوا به م جوړه تولى ليكر دوتوه. ئه و پياوه ئارام و هيمنه، ئه و پياوه ي كه له وه سف كردن نايه، گه چ گله ييه ناكا، ئه و پياوه فيداكارى ده لى ي له دل سوژى و دلپاكى و چاكى خويدا پوكا وه ته وه و لاواز بووه ئيستا له سهر قه نه فه يه ك كه وتووه و نازار ده چيژى و تهنانت ناله يه ك ناكا. چونكه ئه گه ر به دهم بي هوشى و تاوه، گله ييك؛ گازانده يه ك بكا، ئه و دكتوره كان هه ست به وه ده كهن كه تهنيا مله خه ر بكوژى ئه و نى يه، ئه و جا له كورستلوف ده پرسن وئو و يش هه موو ووردو درشتىك ده زانى و... بيړى كرده وه كه بي ه و له خورايى نى يه كه له كورستلوف ده پرسن و ئو و يش هه موو ووردو درشتىك ده زانى و... بيړى كرده وه كه بي ه و له خورايى نى به كورستلوف به رقه وه ده روائتته ژنى هاوپتيكه ي وه كو ئه وهى ژنى هاوپتيكه ي به گوناكارى ر و تاوانبارى ئه سلى بزانتى و مله خه كه ي تهنيا به يارمه تى دهر و شهر بكه تاوانى ئه و بزانتى، ئيدى بيړى ئه و هه يقه شه وهى نيو روبارى قولى گاي نه كرد، بيړى به لاي په يانى ئاشقانه و ماچى به ر دهر كه ي كوخته كه دا نه چوو. هه ر ئه وهى له بيړ بوو كه به هوى هه وه سبازى و خو په رستى خو به وه هينده له و تاوه كه ئاوى هه موو دنيا پاكي نه كاته وه. كه ئه شقى شيتانه ي خوى دهر باره ي ربابوسكى هينايه وه به رچاو گوتى: «ئاخ كه كلاوم كرده سهرى. نه فره تى خوا له ربابوسكى.»

سه عات چوار له گه ل كورستلوف دا نانى خوارد. كورستلوف چاره ي دابوو به يه كدا و جگه له توى شهرابى سوور چيدى نه خوارد. ئولگاش چى واى نه خوارد. له دلى خوييدا له خوا پارايه وه و شهرتى كرد ئه گه ر ئه مجاره ديموف چاك بيته وه، خو شى بوى وژنيكى به وه فاو ئه مه ك بي له گه لى. پاش توى خوى له بيړ كرد. روانى يه كورستلوف و له فكران رچوو! «چهند ناخوشه بينادم وه كو ئه م كورستلوفه دلر ه ق و

خه له فاو و ساده و گومناو بڼ، تا ئەم راده به غه شيم بڼ و ناگای له پیتوه ندييه
کومه لایه تی یه کان نه بڼ». وای ههست ده کرد خوا بویه ئەم نه هاهمه تی یه به سهردا
هیناوه چونکه میرده که ی پشت گوئی خستوه. کول و که سهر بالی به سهر گیتشا،
ههستی کرد ته لاری ژيانی ویران بووه و هیزی نی یه ناوه دانی بکاته وه.

ئولگا، پاش فراقین خۆی به ژووری میوانا کرد، کورستلوف له سهر که ره ویته یه ک
خه وتبوو، سهری خستبووه سهر پشتیبه ک و به دهنگی به رز دهی پر خاند.

دکتوره کان یه ک یه ک ده هاتن، شتاقیان ناوری له شپریوی ژووره کان نه ده دایه وه.
پیاویکی بیتگانه له ژووری میوان خه وتبوو پر خو هۆری بوو. تابلوی قه د دیواره کان،
رازانه وهی سهیرو سه مه ره ی ژووره که، قزئی شتیواو جل و بهرگی له ئوتو نه دراوی
کاره که ره که شتاقیان سه رنجی که سیان رانه ده کیتشا، که س به که س نه بوو.

یه کیتک له دکتوره کان پیتکه نی، به لام پیتکه نینه که ی هینده به شه رمه وه بوو به حال
ده بیسرا.

ئولگا که جاری دووهم هاته ژووره وه، کورستلوف هه ستابوو، هه ستایه سهر پڼ،
جگه ره یه کی داگیراندو به ئە سپایی گوئی: «مله خره ی گرتوه. هه ردوو کونه که پوی
پر بووه له کیتم... دلئی سسته .. وه زعی خراپه».

ئولگا گوئی: «واچاکه بنیرین به دووی شه ره ک دا».

- شه ره کیش هاتوه، ئە ویش ده لئی نه خوشی یه که سیرایه تی کردوه و خه ربکه که
پوی ده گری. تازه شه ره ک چی بو ده کری؟ شه ره کیش هیچی ده سه لات نی یه، ته نیا
ناوه که ی هه یه. جیاوازی من و ئە و هه ره ئە وه یه ئە و شه ره که و من کورستلوف!...

زهمه ن تیکه له به نه برانه وه ده بوو. ئولگا هه ره به جله کانی یه وه خۆی دا به سهر
قه رویتله که یداو خه ون و خه یال بردی یه وه. هه سستی ده کرد دپویکی ئاسنین بهر
دهرکه ی لی گرتوون، هه ره که ئە م دپوه لایچی ئیدی هه مو شتیکی وه کو جارانی لی
دیتسه وه. به لام که به خۆیدا هاته وه، بۆی دهرکه وت که چ دپویک له نارادا نی یه
ته نیا دیموف نه خوشه.

بیری کرده وه: «سروشتی بڼ گیان» و دیسان ناگای له خو برا: «ئاسمان..
سه ربان... نه رده وان، ئە دی شه ره ک؟ له هرزی خۆیدا شه ره کی له سهر وه زنی
گورگ، ورگ، گۆلک ریک خست. پاشان بیری کرده وه: «تایا هه نووکه دۆسته کانم له
کوین، ناگایان له م خه مه گه وره یه ی من هه یه؟ خوای گه وره فریامان بکه وه،
رزگارمان بکه! شه رک، گورگ...»

دیسان دپوی ئاسنین. زهمه ن تیکه له به نه برانه وه ده بوو، سه عاتی راره وه که چه ند
جاریک لیتی دا. ناوه ناوه زهنگی ده رگا لیده درا.

دکتوران ده هاتن... کاره که ریک وه ژوور که وت، سینیه ک و په رداخیکی خالی
به ده سته وه بوو گوئی:

- خانم سیسه مه که ریک بخه م؟

چونکه چ وه لامیکی نه درایه وه، له ژووره که وه ده رکه وت.

دیسان سه عاته که لیتی دایه وه، دیسان خه ون و خه یال تیکه له به بارانی سهر
روباری فۆلگا بوونه وه.

دیسان یه کیتک وه ژوور که وت، ئە مجاره یان له بیتگانه ده چوو. ئولگا هه ستایه
سه رپڼ و کورستلوفی ناسی یه وه. پرسی سه عات چه نده؟

- نزیکه ی سی یه.

- باشه چی بوو؟

- چی بوو! هاتووم که پیت بلیم له حالی مه رگ دایه.

به دهم گریان و هه نسک هه لدانه وه له سوچیکه قه رویتله که ی ئولگا دا روینیش و
به قۆلی چاکه ته که ی فرمیسه که کانی سړی. ئولگا له سهره تادا حه په سا، پاشان گیتبوو
وله جیتی خۆی لوول بوو.

کورستلوف به ده نگیتکی ناسک دوو باره ی کرده وه به دهم گریانه وه گوئی:
«ده مرئ، خه ربکه ده مرئ، خۆی فیدا کرد! مالی ویرانم بو ئە و زیانه ی له دنیای
زانست ده که وئ!» ئە و جا به کۆل و که سه ره وه له سه ری روئی: «ئە م پیاوه له هه ر
هه موومان گه وره تر بوو، پیاویکی بڼ هاوتا بوو. یه کپارچه به هره بوو! چه ندی
هانده این!» کورستلوف کۆله مستی گوشی: «خوایه، خوای گه وره تا دنیا دنیا یه
زانایه کی وا هه لئناکه ویتسه وه. ئوسکا دیموف، ئوسکا دیموف ئاخر توچت کردبوو؟ خوای
گه وره؟ به نائومی دی یه وه له سه ری روئی: «جا ره وش پاک، دلئسوژ، مرۆف دۆست!
ئیسنان نه بوو پارچه زپریکی خالیسه بوو! چ خزمه تیکه به دنیای زانست کرد؟ چون
له پیتناوی زانست خۆی دانا!

شه و رۆژ سه رگه رمی کارکردن بوو. جا بڼ ته ماح، هیچی بو خۆی نه ده ویست،
ئە م زانا لاه، ئە م پرۆفیسۆری ناینده یه ئیسراحه تی له خۆی حه رام کردبوو، ته نانه ت
شه وانیش هه ره خه ربکی وه رگبیران بوو تا پاره ی ئە م... ئە م شته قۆرانه، ئە م پارچه
گۆنانه دابین بکا». کورستلوف به گومانه وه چاوی بری یه ئولگا، به هه ردوو ده ست

پری دایه چه رچه فه که و پارچه پارچه ی کرد، ده تگوت چه رچه فه که تاوانباره نه ک
ئولگا.

... دیموف هرگیز خه می خۆی نه بوو... «که سیش خه می ئه وی نه بوو تازه دوا ی
چی؟ به چی ده چی؟» ده نگیتی بهرز له ژووری نان خوارده وه هات: «پیاوی بوو له
نیو سه د پیاوا هه لت بژاردبا». ئولگا ژیانی خۆی و دیموفی هینا یه وه بهرچاو،
ههستی کرد که به راستی میترده که ی پیاویکی هه لئبژارده بووه، له هه ر هه موو
دۆسته کانی ئه م پیاوتره گه وره تر بووه. ئه وه ی بیر که وته وه که بابی چ رایه کی
ده رباره ی دیموف هه بوو. هاو پیشه کانی دیموف چۆن ستایشیان ده کرد. چ شۆره ت و
نیوبانگیان بۆ ناینده ی دیموف پیشبینی کردوه. دیواره کان، بن میچه کان،
گلۆپه کان، مافوره کان تیکرا مۆره یان لیده کرد و لیویان لی هه لده قورتاند، وه کو
ئه وه ی پیتی بلین: «هه موو خه تای تۆ بوو، تۆ به ئانقه ست به ره لالت کرد تا به م
ده رده بچی! تا دیق بکاو خۆی بفه وتین!» به دهم هاوارده وه له ژووره که وه ده رکه وت.
به ژووری نان خواردا تنی په ری، درپی به خه لکه که داو خۆی به ژووری میترده که یا کرد.
دیموف ساردو سړ بئ جولّه له سه ر قه نه فه که که وتبوو، چه رچه فیتیکی پئ دا درابوو،
ته نیا سه رو چاوی به ده رده وه بوو. ده مو چاوی لاواز، رهنگی زهرد. دیموفه که ی جاران
نه بوو، ته نیا برۆ ره شه کانی و زه رده خه نه ناسکه که ی وه کو خۆیان مابوون. ئولگا
دهستی خسته سه ر سینگی، ئه و جا سه ر نیوچه وانی و پاشان سه ر دهستی.

هیشتا سینهی گهرم بوو، به لام ته ویتلی و دهستی رچی بوون.
چاوه نیمچه وازه کانی له ئولگا نه بوو، به لکو ریک له چه رچه فه که بوو ئولگا پر
به زاری هاواری کرد: - دیموف! دیموف!

پر به دلّ حه زی ده کرد تنی ی بگه یه نن که ئه وه ی چوو، چوو هه مووی هه له بوو،
که هیشتا فرسه ت ماوه وه هه موو شتی له ده ست نه چوو، که ده شیت ژیان بگه ریتته وه
و پر ببی له خۆشی و جوانی، که له مرۆ به دواوه میترده که ی ده په رستیت خۆی وه قفی
ریتگتنی ئه وه ده کا.. هاواری کرد: «دیموف!» و شانی راته کاندو نه یده وه بیست قه ناعه ت
بکا که ئیدی دیموف هرگیز بیدار نابیتته وه: «دیموف! دیموف!» کورستلوف له ژووری
میوانا به کاره که ره که ی ده گوت: پرسپاری نا به چی مه که، خیرا هه ره نک پاسه وانی
کلپسا و ئه دره سی ژنه کانی لی وه ربگره، ئه وان به خۆیان ده یشۆن و ئاماده ی ده که ن و
هه رچی یه ک پئویست بی چی به چی ی ده که ن».

دوا مانوڅرياندا له گهڼ ټاټورې سره بيازه کانياندا له مالټيکي نيتوداريکي گوندا که کونه ټه فسه رټيکي خانه نشين بوو وجه نابي کونت ي پيډه گوترا ده عوه تي چاي کرابوون. خانه خويته که يان پياويکي زيته له و روخوش بوو، زوري خزمهت کردبوون و به ده ور ياندا هاتبوو، خو لقي گه رمي کردبوونو ټيټي زوري نواندبوو. هيڼده خواردن وڅوډگاي دهر خوارد دابوون مري کردبوون. ټه ویش شهوي ده عوه تي کردبوون، هه لبه ته ټه فسه ره کان له مبه گله يي نه بوون. به لام پيره ټه فسه ري خانه نشيني هه قي ټه وه ي لي کردبوونه که زياد له پيوست به ده ور ياندا هاتبوو؛ تابه ره به يان سه ربه ورد ي خو ي بو گيرابوونه وه و خه وي لي حه رام کردبوون. به هه موو ژوره کاندا گيرابووني. تابلويگران به ها. به رد ي تاشراوي کون و چه کي گران به هاي نيشان دابوون، هه ره موو ټه و نامانه ي بو خويندبوونه وه که له پياواني نيتوداره وه بو ي هاتبوون. ټه فسه ره کان که ماندويټي زوري بو هيتابوون، خوا خويان ببوو خانه خويته که يان لي بيته وه و سه ر خه وي بشکيتن، هيڼده يان باويشک دابوو، هه موو شه ويلاگه يان ره ق ببوو. وه ختي خانه خويته که يان لي ببوو ټيډي کاتي خه وتن نه مابوو.

ټايا فنرابک يش له بابه تي هه مان کونتي پير؟ له وه يه. خو ناشکري نه چن. ټه فسه ره کان ته راشيان کرد، خو يان تاس و لوس دا، جليان له بهر کردو به ره و مالي فنرابک وه ري که وتن. که گه يينه مه يداني کليسا که ټه و جا بو يان دهر که وت که ده به ي به گرده که دانشيو بينه وه و بگه نه که ناري چومه که و له ويته به ره و باخه کاني جه نه رال داگه رين و ټيډي له ويڼده ره وه راسته شه قاميک جيا ده بيته وه و ريک ده گاته بهر مالي جه نه رال. خو ټه گه ربشيانه وي به گرده که دا هه لگه رين ټه و ده گه نه عه ماره کاني جه نه رال که نيو فه رسه خيک له گونده وه دووره، ټه فسه ره کان ټه م ريگه يه يان گرته بهر. يه کيکيان پرس ي: «ټه ري ټه م فنرابکه کي يه؟ خو ټه وه ني يه که له پلونا فهرمانده ي هيڙي سواره بوو؟

- نه؟

- نه. ټه و رابک ي روت بوو.

- هه واکه ي زور خوشه ها!

که گه يينه ټاستي يه که مين عه مار، دووريانتيکيان هاته پيش، ري يه کيان به ره و تاريخي ده کشاو ټه وي ديکه يان که به ده ستي راست دا پيچي ده کرده وه به ره و مالي جه نه رال ده چوو. ټه فسه ره کان تانزيکتر ده بوونه وه هيواشتر قسانيان ده کرد، ټه م به رو ټه و به ريان يه کپارچه عه ماري به خشت دروستکراوو، سه رباني عه ماره کان به رهنگي

ماچ

سه عات هه شتي شهوي بيسته مي مانگي پينج بوو. سه رجه مي ټه فسه راني هه ر شه ش لقه که ي هيڙي توپخانه ي «ن» خو يان به گوندي ميستچکي دا کرد. ټه م گونده له سه ر ريگاي نوردوگا که يان بوو، به و مبه سته رو يان کرده ټه ويڼده ر، تاشه وي وه ميتن و پشويه ک بدن.

ټه فسه ره کان کردبوويان به هه راو هه نگامه يه ټه وسه ري ديار نه بوو، هه نديکيان خه ريکي تفه نگه کانيان بوون، هه نيکي دي له گه ټه فسه ري ټيشکچي دا سه رگه رمي ريک خستني جيگاي قوشه نه که بوون. ټه وان هه موو سه رگه رمي کاري خو بوونکه له پر له پشت کليسا که وه سه رو سه کوتي پياويکي مه ده ني پيدا بوو که به سه ر ټه سپيکي بهرچاوي يه وه بوو. ټه سپه که ي ټه سپيکي بچکوله ي کلک کورت بوو. گه رده جوانه که ي به شيوه به کي تايه تي ده جولاندو به نيسکه نيسک ده هاته پيش. لاقه کاني له سه مايه کي سه يرا بوون. ده تگوت يه کيک له دو او ده کيشي به سمه کانيا. سواره که هه ر که گه ييه به رده م ټه فسه ره کان، جله وي راکيشا، کلاوه که ي له سه ر دا که ندو به ريزيکي تايه تي يه وه گوتي: «قوريان، جه نه رال» فنرابک» که مالته که ي هاله م نزيکانه، ده يفه رموو بوچاخواردنه وه ته شريف بينه مالي ټه وو گه وره ي بکه ن. ټه سپه که سه ريکي ته کاندا، به ده م سه ماوله نجه وه به ره و دواجمه. سواره که هه مديس کلاوه که ي له سه ري داگرته وه، سه ري ټه سپه که ي وه رگيڙاو له پشت کليسا که وه گوم بوو.

هه موو ټه فسه ره کان هاواريان کرد: «عه مري نه ميتن» و سه رگه رمي کاري خو بوونه وه: «ټيمه له ماندويټي دا چاومان هه لئا يه ت وجه نابي فنرابک ده عوه تي چايمان ده کا. له م جوړه ده عوه ته مان زور ديوه!».

ټه فسه ره کان هيشتا بيروه ري ده عوه ته که ي جاري پيشويان له ياد مابوو. له کاتي

سوور بۆیه کرابوو، له دووره له سه رباخانه ی شاره کان ده چوو. په نجه ره روناکه کانی مائی جه نه رال فترابک له دووره وه گازی ده کردن.

ئه فسه رپکی گهنج هاواری کرد: «کورینه به ختمانباره! پروانن سه گه به بۆنه که مان چون پیشکه وتوه. پین ده چۆ بۆنی شتیکی کرد بی.»

ئه فسه ره گهنجه که مه به سستی ملازم لبتکف بوو. لبتکف ئه فسه رپکی بالا به رزی مل ئه ستور بوو، به جوژی خوی تاس و لوس دابوو وردینی تراشی بوو. کیچ له سه ر رووی هه لده خلیسکا، هه رچه ند ته مه نی ۲۵ سال بوو، به لام له نیو هاواریکانیا به می باز ناسرابوو، می بازپکی واکه له دووره وه بۆنی ژن بکا وه ره به بۆن بزانی ژن له و شوینه هه یه یانه. که گوئی له پلاری هاواریکی بوو ئاوریکی دایه وه گوئی: «راست ده کا، پره له ژن. دلّم وا ده لّی.»

کابرایه کی شه ست ساله ی جوان به جلی مه ده نی یه وه هاته پیشوازییان. ئه و پیاوه فترابک بوو. به دهم ته وقه کردن و خیره اتنه وه پین ی راگه یانندن؛ که هه رچه نده به دیداریان خو شحاله. به لام داوای لیبور دنیان لیده کا چونکه جتی مانه وه ی شه وی ئه وانی نی یه، وه هر دوو خوشکه که ی ومنده کانیان و براکه ی و چه ند دراوسییه کیش ئه وشه و میوانن و ژووری چۆلیان به ده سه ته وه نی یه. هه رچه ند به گه رمی ته وقه ی له گه ل کردن و عوزری بۆ هینانه وه به روویانه وه پتکه نی به لام ئاشکرا بوو که به ئه ندازه ی نیوه ی کۆننه که ی پار به دیداریان خو شحال نییه و ته نیا بۆ ناوو له بهر ئه ته کیستی کۆمه لایه تی ده عوه تی کردوون! ئه فسه ره کان به قالد رمه کاندای سه رکه وتن. قالد رمه کان به قالی و مافوری نه رم پۆشرا بوون، به دهم سه رکه وتنه وه گوییانبۆ ده مو دووی خانه خو پییه که یان شل کردبوو و ئه وه یان بۆ ده رکه وت که هاته نه که یان مایه ی ناره حه تی و سه رباریکی نابه جین، له دلّی خو یاندا ده یانگوت باشه که سییک دوو خوشک و هه موو خوشکه زاکانی و برایه کی و کۆمه لّی دراوسی ی بۆ ده عوه تیکی خیزانی ده عوه ت کرد بی چون که یفی به ۱۹ ئه فسه ری بیگانه دی که له ژنیانی دا نه دیدیتوون؟

ژنیکی بالا به رزی به ته مه ن، خو ش هه یکه ل و ده موچاو درپژکوله ی برۆره ش له بهر ده رگای ژووری میوانه وه خیره اتنی کردن، له رووی نه زانه که ته وه به هه بییه تیکی تاییه تی یه وه بزه یه کی ناسکی به روویانادا. ئه ویش دوو باره ی کرده وه که به دیداریان خو شحاله و ته نیا خه جاله تی ئه وه یه که جیگای مانه وه ی شه ویان نی یه، به لام هه رکه رووی وه رگیترا، زه رده خه نه پر نه زاکه ت و به شکۆکه ی سه رلیتوانی هه لّفری.

به ئاشکرا دیاروو که له سه رده می خو ی دا گه لیک ئه فسه ری دیتوون و ئه م ئه فسه رانه ی ئیستیای به لاهه غه رب و سه یر نین و بۆیه ی ده عوه ت کردوون که پله و پایه ی خو ی وای خواسته وه. ده، ژن و پیاو له ژووریکی گه وه ری نان خو اردن دا له ده وری میزیک رو نیشتبوون و چایان ده خو ارده وه. له پشتی ئه وانه وه چه ند پیاویکی گهنج له نیوچه ره دوکه لّی جگه ره دا به پیته ویتستابوون و ئاماده ی خزه مت بوون. یه کیک له و پیاوانه لاوازیکی سمیل سووربوو که به ده نگی به رزو به زمانیکی پس به ئینگلیزی قسانی ده کرد. ئه فسه ره کان له ده رکه یه کی وازه وه ژووریکی روناکیان بینی که به کاغه زی شینی ئاسمانی پۆشرا بوو. چه نه رال به زمانیکی شیرین و ریزیکی تاییه تی یه وه گوئی: «برایان، له بهر ئه وه ی ژماره تان زۆره و نا کرّی یه ک یه ک ته عاروفتان پین بکرّی. تکا ده که م خو تان یه کدی بناسین.»

میوانه کان، هه ندیکیان به که ش و فشه وه، هه ندیکیان به دهم زه رده خه نه ی ده سترده وه هه موو ناشیانه سه ربان دانه وانده پاشان له ده وری میزه که وه هه رکه سه و له جیتی خو ی رو نیشته.

له هه موویان ناشینتر نه قیب «ریابو فچ» بوو، که کابرایه کی بالا کول و شانوشه پیلک داته کیو بوو. عه ینه کی له چاو کردبوو، ردینی هیشته وه. وه ختی هاواری ئه فسه ره کانی به سیمای جدی و به دهم زه رده خه نه ی ده سترده وه دانه ونیه وه سیمای ئه م جه نابی نه قیبه. به عه ینه ک و ردینه که یه وه وا ده ره اته به رچاو که هاوار بکات: «من له نیو هیزه که دا له هه موویانکه م رووترو شه رمنوک ترم، له هه موویان بی قه در ترم.» پاش ئه وه ی له جیتی خو ی رو نیشیت تاما وه یه کی زۆر نه یتوانی سه رنجی بخاته سه ر شتیکی تاییه تی. سیمای خه لکه که، جل و به رگ، بوتله کۆنیاک و په رداخ، ئه و پیاوانه ی که هه لاویان لی هه لده ستا، نه خش و نیگاری گه چینی تاقه کان، هه ر هه موو ئه مانه هه سستیکی ترسناکیان له لای وروژاند. پر به دلّ حه زی ده کرد سه ری بخاته نیو هه ردوو ده سستی، عه ینی خو تبه ویتژیکی بی ئه زمون هه موو شتیکی له به رده م خو یدا ده بینی، به لام چ شتیکی بۆ دیاری نه ده کرا.

ریابو فچ. به ره به ره به سه ر شه رمنۆکی خو یدا زال بوو وتوانی ده ورو به ره که ی دیاری بکاو بکه ویته هه لروانین. چونکه به خو ی کابرایه کی شه رمن و گوشه گیر بوو، به ره له هه مو شت سه رنجی له سه ر جو رته تی له راده به ری دۆسته تازه کان گیر سایه وه. فترابک. ژنه که ی، دوو ژنی دیکه ی به ته مه ن، کیژیکی شینپۆش، پیاوه سمیل سووره که، وای ده هاته به رچاو که «فترابک» گه نجه. هه موو بی باک و بی چ

شهرمیتیک له نیو ئه فسه ره کاندایا روژنیشتیبوون، وه کو ئه وهی پیتشتر مه شقیان کردبئ زوو به زوو له گه ل ئه فسه ره کاندایا که وتنه قسه و یاس و میوانه کانیاں سه رگرم کرد. کیژه شینیپوشه که پاش گفتوگوئی که زور ئه وهی سه لماند که ئه فسه ری توچی له ئه فسه ری سواره و پیاده چاکتره، فزراک و ژنه به ته مه نه کانیش قسه که ی ئه ویان سه لماند. باسه که ته و او بی سه رو به ریبوو، ریابو فچ گوئی ی بو کیژه شینیپوشه که رادیرا بو، ئه و کیژه هیتد به ئا و تا و قسه ی ده کرد به تو بویه هه رگوئی ی لی بگری. به لام مه خابن باسی شتی وای ده کرد که ریابو فچ نه حه زی لیده کردو نه سه ری لی دهرده کرد، ههستی ده کرد که بزهی ده ست کرد له وخت و له نا وخت دا ده که ویتته سه رسیمای و ئا و ده بی.

هه رچه ند خانه واده ی فزراک به باسی عه مه لیاتی سو پایی میوانه کانیاں سه ر گهرم ده کرد، به لام چاویان له هه موو په رداخ و ده میتکیش بوو تا بزنان هه موو میوانه کان چایان خوار دۆ ته وه یانا، خه می ئه وه یان بوو نه با دا چایه کان تال بن: «قوربان بو پسکیت نافه رمووی؟ حه ز له کونیاک ده که ی؟» ریابو فچ تا پتر گوئی ی ده گرت و ته ماشای ده کرد زیاتر دل به ندی خانه واده ی به ته ریبتی فزراک ده بوو.

میوانه کان چایان خوار ده وه، هه ستان و چونه ژووری میوان، غه ریزه ی لبتیکف درۆی نه کرد بوو. ژووری چی! پر بوو له ژنی گه نج و ناسک و کیژی جوان و نه شمیل، هیتشتا ده قه ییک تی نه په ری بوو که ملازمه به بو نه که خوی گه یانده ته نیشته کیژیکی جوانی قژ زه ردی ره شپوش. دانه وی یه وه و به شپوه یه که ی زور تاییه تی دهستی خسته سه رشانی. بیگومان بی تامترین قسانی ده کرد. چونکه کیژه قژ زه رده که زور به ساردی گوتی: به راست! ئه م ووشه یه ی هیتد به ساردی گوت که ده بویه سه گه به بو نه که ته و او دل نیابئ به هه له چوو و له هه موو هه وری باران نی یه.

موسیقا دهستی پیکرد. هه رکه ئه هه نگی موسیقای سه مایه کی خه مناک له په نجه ره وازه که وه چوو هه ری، ته وای میوانه کان وایان هه ست کرد که له ده ری را به هاره و، باوه شی بو شه وی جوانی مانگی پینج گرتۆ ته وه. دنیا پر بوو له بوئی گه لای دره ختان و گولاله و هه وشه. موسیقاکه و به هار هه ردوو بی نه اندازه دلگیر بوون. ریابو فچ که مهستی ئه هه نکه که و کونیاک بوو. به زه رده خه نه وه روانی یه په نجه ره که، ئه و جاسه رنجی له سه رسه مای ریک و پیکتی ژنه کان گیر سایه وه، بوئی ده رکه وت که بوئی گولاله و هه وشه و دره ختان له ده ری رانایه ت و به لکو له ده مو چا و و جل و به رگی ژنه کان دی.

سه ما دهستی پیکرد. فزراک دو و تا و له گه ل کیژیکی زور لا وازدا به ده وری ژووره که دا سو پایه وه. لبتیکف چوو کن کیژه شینیپوشه که و تا و یک له گه لی ره قسی. ریابو فچ له بهر ده رگا و له پال دیواره گله کاندایا ویتستا بوو و به کاوه خو دیقه تی هه موویانی ده دا. عاجباتی له جور ئه تی پیاهه کان ده ما که چون به به رچاوی ئه و خه لکه وه ده ست له قه دی ژنیکی بیگانه ده ئالیین و سور ده دن. زوری هه ولدا خوی له حال و باریکی وادا بیئیتته بهر چاوی خوی، به لام بیه وده بوو.

سه رده مانئ به غیلی به جور ئه ت و رو داری ها وریکانی ده هات و زوری خه فته له شه رمی خوی و شان وشه پیلکه دا که و تو وه که ی ده خوارد، زوری له بهر گران بوو که که س حیسابی بو نه ده کرد، خه فته تی له وه ده خوارد که ناشرین وردین هاتوه. به لام به تیپه ر بوونی روژگار له گه ل ئه م وه زع و حاله ی خویدا راهات.

به لام ئیتستا که روانی یه ئه م به زمی سه ما و سو رو چه قه نه یه چ به غیلی یه کی نه هات. به لانه کی هه ستیکی خه مگین دایکرت.

که یه که م تاوی سه ما ته و او بوو، فزراک هات و ئه و دوو ئه فسه ره ی که سه مایان نه ده کرد، له گه ل خویدا بردنی بو یاری بیلیارد. به سی قوئی له ژووره که وه ده رکه وتن. ریابو فچ بی کارو به ته نی ویتستا بوو، ههستی کرد که ده بی به شداری شتیک بکا، بوئه له گه ل ئه و اندا روئی. ژووری نان خوارد نیان به جی هیتشت، به راره ویتیکی باریک دا ره ت بوون، گه یینه ژووریتیکی دی، سی پیتشخزمه ت ی خه و الیو به رزه پی راپه رین. ئه و ژووره شیان به جی هیتشت و خو بان کرد به ژووریتیکی بچووک دا که ژووری بیلیارده که بوو.

فزراک و دوو ئه فسه ره که ده ستیان به یاری خو کرد. ریابو فچ که ته نیا یاری وه ره قی ده زانی له نزیکی میتزه که ویتستا بوو و به ساردیه وه سه یری ده کردن. یاری که ره کان دو گمه ی چاکه ته کانیاں کرد بووه، دار به ده ست ئه م لا و ئه ولایان ده کرد. به ده م سو عبه ت و گالته وه زاراهه ی هونه ری یارییه که یان به کار دینا.

که س ئاگای له ریابو فچ نه ما بوو. مه گه ر جار جار یه کیک له یاری که ره کانی به رکه وتبا و پی ی گوتبا: «بوره». ته و او بی تا قه ت بوو، یاری یه که ی به جی هیتشت و لپه را بگه رپته وه بو ژووری میوان، له ژووری یاری وه ده رکه وت. هیتشتا ته و او دوور نه که وت بووه ههستی کرد ری یه که ی لی تیک چوو. باش بوو ئه و ژووره ی بیرما بوو که سی پیتشخزمه ته که ی لی دانیشتبوون. پینج- شه ش ژووری بری، ههستی کرد ری یه که ی گوم کردوو. به په له گه راپه وه وه به دهستی چه پا پیچی

کرده‌وه، خوئی له ژوورپکی تاریک دابینی یه‌وه که پیشتر نه‌ی دیتبوو. هه‌لوه‌سته‌یه‌کی کرد. به له‌په‌کوئی دهستی گه‌یاند هه‌که‌م ده‌رگا و کردی یه‌وه؛ تاریکستانی بوو بو خوئی. روناکی یه‌ک له‌درزی ده‌رگایه‌کی به‌رده‌می یه‌وه ده‌یدا له‌ژووره‌وه. ئەم ژووره‌ش عه‌ینی ژووری میوان په‌نجه‌ره‌کانی کرابوونه‌وه و بۆنی گه‌لای دره‌خت و گولاله‌ سوره و وه‌نوشه‌ی لیده‌هات.

ریابوچیچ نه‌یده‌زانی چ بکا، بۆیه‌ بیده‌نگ بوو. بیده‌نگی بو‌چهند ساتی بالی به‌سه‌ر هه‌موو شتیکی دا کیشا. پاشان ده‌نگی پی‌ی یه‌کیکی هاته‌ گوئی که به‌په‌له ده‌هات، نه‌خیر خسه‌خشی جلیش هاته‌ گوئی، ئەوجا ده‌نگی ژنیکی که هانکه‌ هانکی پی‌ی که‌وتبوو. هاته‌ گوئی! «ئاخری یه‌که‌ی!...» له‌پر دوو بازووی له‌ بۆنا هه‌لکشوای نه‌رم وشل که بی‌چهند و چون بازووی ژن بوون له‌ گه‌رده‌نی ئالان. گو‌نایه‌کی گه‌رم له‌گه‌ل روومه‌تیا جووت بوو و ماچیکی ده‌نگدار له‌سه‌ر لیوی نه‌خش بوو. هیشتا ماچه‌که به‌ته‌واوی له‌ژووره‌که‌دا ده‌نگی نه‌دبووه که ژنه‌ نه‌ناسه‌که به‌په‌له‌ کشایه‌وه وه‌له‌هات. ریابوچیچ وای زانی قیزی لی‌ی هاته‌وه بۆیه‌ هه‌له‌هات. ریابوچیچ خه‌ریک بوو هاوار بکا، به‌په‌له‌ به‌ره‌وه ئەو روناکی یه‌ی که له‌درزی ده‌رگا‌که‌وه دیار بوو، تاوی دا.

که‌ گه‌یشته‌وه ژووری میوان هیشتا دل‌ی هه‌ر ترپه‌ ترپی بوو، ده‌سته‌کانی به‌ئاشکرا ده‌له‌رزین، ناچار خستنی یه‌ پشت سه‌ری وتیکی ئالاندن. هیند شه‌رمه‌زار بوو، پی‌ی و ابوو هه‌موو میوانه‌کان پی‌یان زانیوه که هه‌نووه‌که ژنیکی باوه‌شی پیدا کردووه و ماچی کردووه. له‌ سوچیکا دانیشت و به‌ترس و له‌رزوه‌وه روانی یه‌ ده‌وره‌به‌ری خوئی، که دیتی میوان و خانه‌ خوئی هه‌موو سه‌رگه‌رمی سه‌ما و قسه‌ن، ترسه‌که‌ی ره‌ویه‌وه خوئی دایه‌ ده‌م هه‌ست و خه‌یالیکه‌وه که یه‌که‌مجار بوو له‌ هه‌موو ژبانی دا به‌و جوژه‌ بالی به‌سه‌ردا کیشابوو. به‌سه‌ره‌اتیکی بی‌وینه‌ رووی دابوو. گه‌ردنی، که تازه له‌ ژیر دوو قوئی گوشتنی نه‌رم و شلی له‌بۆنا هه‌لکشاو هاتبووه ده‌ر ده‌تگوت به‌ روژن چه‌ور کرابوو. نزیکی سمیلی چه‌پی؛ شوینی ماچه‌که، فینک و خو‌ش بوو، وه‌کو ئەوه‌ی چهند دل‌ویه‌ ئاوی پونگه‌یان پیدا‌کردبی و ابوو. سه‌راپا غه‌رقی هه‌ستیکی ئاسایی ببوو، ئەم هه‌سته‌ نا ئاساییه‌ سات به‌سات و ده‌م به‌ده‌م گه‌شه‌ی ده‌کرد و گه‌شه‌ی ده‌کرد... پر به‌دل‌ه‌زی ده‌کرد هه‌ستی و وه‌کو ئەو خه‌لکه‌ بره‌قسی، تا ده‌توانی به‌نیو باخه‌که دا‌غاریدا، له‌قاقای پی‌که‌نین بدا، هه‌ر بی‌ری نه‌مابوو که شان و شه‌پیلکی داته‌کیوه، له‌ هه‌زه‌که‌یاند که‌س حیسانی بۆ نا‌کا،

ردیانی هه‌یه و هه‌میشه‌ هه‌ستی به‌که‌می کردووه. ئەم هه‌موو هه‌ست و خه‌یاله‌ خو‌شانه به‌ره‌که‌تی گه‌رم و گوپی لیوی ژنیکی بوو که ماچی کردبوو، که ژنه‌که‌ی فزراک به‌ته‌نیشتی دا ره‌ت بوو، ئەم هیندیه‌ مه‌منونی و منه‌تباری یه‌وه به‌رووی دا گرژایه‌وه که ژنه‌ ناچار ئاورپکی لی‌ی دایه‌وه و نیگایه‌کی پرسیار نامیزی کرد. ئەمیش به‌ په‌له‌ عه‌ینه‌که‌ی ریک خسته‌وه‌وه گوتی: «خوا تیکی نه‌دا خانویه‌کی خو‌شتان هه‌یه!» ژنه‌که‌ی فزراک به‌روو خو‌شی و زه‌رده‌خه‌نه‌وه وه‌لامی دایه‌وه که خانووی بابیتی، ئەوجا لی‌ی پرسی که ئایا ئەو دایک و بابی ماون؟ چهنده‌ له‌سو‌یا دا خزمه‌ت ده‌کا؟ ئەدی بو‌ئوه‌نده لاوازه؟ پاش ئەوه‌ی وه‌لامه‌کانی ئەوی گوئی لی‌ی بوو لی‌ی دارویی. هه‌رچند قسه‌یان ته‌واو ببوو به‌لام ریابوچیچ خیرا خیرا بزهی بو‌ ده‌کردو بی‌ری له‌وه ده‌کرده‌وه که ئاشنا تازه‌کانی چهند باش و میوان په‌روه‌رن. که شیوه‌هات، ریابوچیچ هه‌رچی یه‌کیان له‌به‌رده‌می دانا وه‌کو مه‌کینه‌ خواری و خواری یه‌وه، گوئی له‌ چ قسه‌یه‌که نه‌بوو. هه‌موو هۆش و گو‌شی لای ئەو به‌سه‌ره‌اته ئاشقانه‌یه بوو.

به‌سه‌ر هاته‌که چۆن رووی دابوو؟ دیار بوو که یه‌کیکی له‌کیژه‌کان -به‌لیت‌کدانه‌وه‌ی ریابوچیچ- ژوانی له‌گه‌ل خو‌شه‌ویسته‌که‌ی هه‌بووه و به‌هه‌له‌ ریابوچیچی ماچ کردووه. به‌بی‌ری کێ دا هاتوووه ریابوچیچ ری‌ی هه‌له‌بکا و له‌و ژووره‌ تاریکه‌دا بگه‌رسیتته‌وه! که‌واته تا ئیره‌ چ نه‌یینی یه‌ک له‌کاره‌که‌دا نی‌ی و ته‌واو رو‌شنه‌. ریابوچیچ له‌خوئی ده‌پرسی: ده‌بی کامه‌ کیژیان بووبی؟ به‌چاوی کپاره‌وه که‌وته روانینی ده‌موچاوی ژنه‌کان. بی‌گومان گه‌نج بوه‌. چونکه‌ پیریتزان ئەم جوژه‌ ره‌فتاران‌ه‌یان نی‌ی. کاره‌که‌ره‌که‌ش نه‌بووه؛ چونکه‌ بۆن و به‌رامه‌ی عه‌تر و خسه‌خشی جل و به‌رگ و ده‌نگه‌ ناسکه‌که له‌ هی کاره‌که‌ران نه‌ده‌چوو.

هه‌وه‌لجار روانییه‌ کیژه‌ شپنپۆشه‌که، زۆری به‌ دل‌ بوو. شان و بازووی سفت و سپی و جوان، ده‌موچاوی ساف و زیته‌له‌، ده‌نگی ناسک و زولال بوو. ریابوچیچ خو‌زی ده‌خواست که خوئی بووبی.

به‌لام که بزیه‌کی ده‌ست‌کردی بو‌کرد، چرچ و لۆچ که‌وته که‌پوه درپژه‌که‌ی، وه‌کو پیریتزان هاته‌ به‌رچاوی. ریابوچیچ خیرا رووی له‌و وه‌رگه‌ترا و چاوی پری یه‌ کیژه‌ قژ زه‌رده‌ ره‌شپۆشه‌که. کیژه‌ قژ زه‌رده‌که بچوو‌کتر و ناسکتر و ساده‌تر و له‌به‌ردلان تر بوو.

قژی لوول و جوان؛ هینده‌ به‌نازو عیشوه‌وه پی‌که‌که‌ی بو‌ لیوی ده‌برد پی‌اوی مه‌ست

و خومار ده‌کرد. ربابوڅیچ خواخواوی بوو که نه‌میان بوو بی. به‌لام که به‌جوانی دیکه‌تی دا سه‌یری کرد ده‌موچاوی سافه. چاوی بری یه کیژه‌که‌ی ته‌نیشتی نه‌و، له‌فکران راجوو: «سه‌یره. نه‌گه‌ر شان و بازووی کیژه‌شینپوشه‌که و قژی زه‌ردو لولوی ره‌شپوشه‌که و چاوانی کیژه‌که‌ی ته‌نیشتی لسیبتکف و...»

به‌خه‌یال هم‌موو نه‌و جوانیانه‌ی لیکداو مونتاژتیکی ته‌واوی کرد و کیژی دلخوازی خۆی دروستکرد، نه‌و کیژه‌ی که ماچی کربوو. به‌لام نه‌م کیژه‌ته‌نیا له‌خه‌یالی ربابوڅیچ دا بوونی هه‌بوو.

شیو ته‌واو بوو. میوانه‌کان هه‌موو رازی و مه‌ست مالئاواییان کرد. خاوه‌ن مال و ژنه‌که‌ی به‌جووته داوای لیبورنیان له‌میوانه‌کانیان کرد که جیگایان نی یه‌تا شه‌وئ گلیان بده‌نه‌وه.

جه‌نه‌رال گوتی: «زور به‌خیرها تن، گه‌لی گه‌لی خوشحال بووم». نه‌مجاره‌یان پیته‌چوو به‌راستی بی، چونکه خواحافیزی کردن و به‌ریتکردنی میوانانی نه‌ناس له‌خیرها تن و پیشوازی کردنیان ئاسانتره.

جه‌نه‌رال گوتی: «به‌راستی خوشحال ده‌بم له‌گه‌رانه‌وه‌شتاندا گه‌وره‌مان بکه‌ن. مالی خوتانه، شهرم مه‌که‌ن. له‌کوئیه ته‌شرف ده‌به‌ن؟ له‌گرده‌که‌وه، یا له‌خواره‌وه؟ نا، نا له‌خواره‌وه برۆن، به‌نیو باخه‌که‌دا ته‌شرف به‌رن نزیکتره.»

نه‌فسه‌ره‌کان به‌گوئی ئه‌ویان کرد. باخه‌که له‌چاو نه‌و ماله‌قه‌ره‌بالغ و چراخانه‌دا، تاریک بوو. تا به‌ر ده‌روازه‌ی باخه‌که که‌س وورته‌ی لیوه نه‌هات. کپی و نارامی و سامی شه‌و نه‌م پیواوه ناسک و نیوه مه‌ستانه‌ی خستبووه دنیای بیر و خه‌یالی قول‌ه‌وه.

هه‌ر هه‌موویان هه‌مان پرسپاری ربابوڅیچیان له‌خۆ ده‌کرد: «نایا روژئی دئی منیش وه‌کو فنرابک خانوویه‌کی گه‌وره و خیزانم بی؟ باخم هه‌بی؟ میوانداری خه‌لکی بکه‌م؟ چش با نه‌م میواندارییه له‌دلیشه‌وه ده‌رنه‌چئ، پیشوازی خه‌لکی بکه‌م، رازی و مه‌ست و تیر و پر به‌ریتیان بکه‌م؟»

هه‌رکه له‌باخه‌که رت بوون، هه‌موو ده‌میان کرایه‌وه‌وه که‌وتنه قسان، له‌پرو بی چ هۆیه‌ک له‌قاقای پیکه‌ننیا دا. ری یه‌که‌یان ده‌چۆوه سه‌ر چۆمه‌که، که‌ناری چوومه‌که ده‌ونه جاریکی چروپر بوو، هه‌مووی چال چۆل و که‌ند بوو. شو‌ره‌بی وسوره چناری که‌ناره‌که به‌خیرایی له‌به‌ر چاوی نه‌فسه‌ره‌کان به‌جی ده‌مان. ته‌نیا ریگاکه‌ی به‌رده‌میان به‌ته‌واوی دیار بوو. نه‌وبه‌ری تاریکستانی بوو چاو چاوی نه‌ده‌بینی! ناوه

ناوه‌ی ناوی چۆمه‌که وینه‌ی نه‌ستیره رووناکو پرشنگداره‌کانی ده‌نوانده‌وه‌وه نه‌مه‌تاقه نیشانه‌ی خوری ناوی چۆمه‌که بوو. له‌وبه‌ری چۆمه‌که‌وه مه‌لیکی خه‌والو بو تاقه جاریک نالاندی و له‌جی خۆی کر بوو. له‌که‌ناری ریبازه‌کاندا و له‌نیولق و پوی ده‌وه‌نیکه‌وه بولبولیک بی ناگا له‌و ئاپورایه به‌ده‌نگی به‌رز ده‌یخویند. نه‌فسه‌ره‌کان کۆبونه‌وه‌وه که‌وتنه راوه‌شانندی ده‌ونه‌که. به‌لام بولبوله‌که خۆی شیلو نه‌کردو له‌سه‌ر خویندنی خۆی به‌رده‌وام بوو. هه‌موو که‌وتنه ستایشی بولبوله‌که: پیری خوشخوان، دنیای داوته به‌رکلکان، خۆزگه‌م به‌خۆی.

گه‌یشتنه سه‌ر جاده‌که‌ی مه‌یدانی کلتیسا. هه‌موو ماندوو بیوون. له‌سه‌ر په‌له گیایه‌ک دانیشتن و که‌وتنه جگه‌ره‌کیشان. روونای یه‌کی ئامال سوور له‌دوور دیار بوو. نه‌فسه‌ره‌کان له‌به‌ر نه‌وه‌ی چ قسه‌یه‌ک نه‌بوو بیکه‌ن که‌وتنه باسی نه‌م روونای یه؛ نایا روونای ناگریکی هه‌لایساوه یا روونای گلویی مالیکه، یا هی شتیکی دی یه؟! ربابوڅیچ سه‌ری هه‌لبری، روانی یه روونای یه‌که، هه‌ستی کرد به‌و پی ده‌که‌نی و چاوی لی دا ده‌گری، وه‌ک بلئی له‌که‌ین و به‌ینی ماچه‌که ناگادار بی.

گه‌یشتنه‌وه جی ی خویان. ربابوڅیچ به‌په‌له جله‌کانی داکه‌ندو له‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ی خۆی پال که‌وت. ربابوڅیچ هاوژووری لبیتکف و مولازمیکی دیکه بوو به‌ناوی «مرز لیاکف» که پیاویکی وردیله‌ی پیته‌نگ و سه‌لار بوو. نه‌م مولازمه پیاویتیکی زور خوینده‌وار بوو، بو‌هه‌ر شوینی چوئا کتیبی «په‌یامبه‌ری نه‌وروپا» ی له‌گه‌ل خۆدا ده‌بردو هه‌میشه موتالای ده‌کرد. لبیتکف به‌تۆی کراسیک به‌نیوژووره‌که‌دا ده‌هات و ده‌چوو. خولامه‌که‌ی نارد که‌ بیرهی بو‌بینی.

مرزلیاکف له‌سه‌ریش راکشا، گری مۆمه‌که‌ی چاک کرد، کتیبی «په‌یامبه‌ری نه‌وروپا» ی به‌ده‌سته‌وه‌گرت و که‌وته موتالاکردنی. ربابوڅیچ له‌دلی خۆیدا گوتی: ده‌بی ئیستا له‌کوئی بی؟ چاوی بری یه‌بن میچه‌دووکه‌لاوی یه‌که. هه‌ستی ده‌کرد جی ماچه‌که هیشتا هه‌ر فینکه و ته‌زوویه‌کی خوشی پیدا دئی، دیمه‌نی کیژه‌کان یه‌ک یه‌ک وه‌کو شربت به‌می‌شک و خه‌یالیار هت ده‌بوون. شان و بازووی کیژه‌شینپوشه‌که، قژی لول و چین له‌سه‌ر چینی کیژه‌ره‌شپوشه‌که، چاوانی گه‌ش و خوماری کیژه‌که‌ی دی، که‌مه‌ری باریکی نه‌وانی دی، به‌رمورو ته‌وقه و قردیله‌ی کیژه‌کانی دیکه تیکرا چاوشارکییان له‌گه‌ل ده‌کرد. هه‌ولئ ده‌دا هه‌ر هه‌موو نه‌م دیمه‌نانه له‌هزر و بیریا وینه‌بگری و به‌ئامان و زه‌مان ده‌ست به‌رداریان نه‌بی.

به‌لام بیته‌وده، دیمه‌نه‌کان بو‌تاوی ده‌ده‌وشانه‌وه، چاوپرکییان له‌گه‌ل ده‌کردو

پاشان ئاوا دەبوون. که ئەم دیمەنانه له تاریکی یەکه‌دا وون دەبوون، گوئی بۆ دەنگی
هەنگاوی گورج و سرکی ژنیکی هەل‌دەخست، گوئی بۆ خەشەخشی ژێر کراسی ژنانە و
دەنگدانەوی ماچە که شل دەکرد.

خۆشی و لەزەنێکی بێهۆدە سەرپای داگرت. لەم خەیاڵە خۆش و بە لەزەتەدا بوو
که خولامەکه‌ی لبتیکف بە دەستی بەتال گەرایەوه و رایگەیاندا که بیرە دەست
ناکەوێ. لبتیکف بە نیگەرانی یەوه کهوتە هاتووچۆ بە ژوورەکه‌دا. لەپیشا چووه
نزیکی ربابوچیچ، پاشان له تەنیشت مرزلیاکف و یستا و گوئی: «هەتیوکی
گەوجە. کەرپیاوی وا له کوێ بیرە یێن پەیدا دەکری. خوتیری!»

مرزلیاکف بێ ئەوه‌ی چاو له‌سەر کتیبی «پەيامبەری ئەوروپا» هەلبێرێ گوئی
«بەم شەوه له کوێ بیرە لێرە پەیدا دەبێ.» لبتیکف هاواری کرد: «تۆش باوهرت
کرد، له‌سەری مانگیش بم. له‌ماوه‌ی ۵ دەقیقه‌دا هەم بیرە هەم ژنیش پەیدا دەکەم.
له‌بنی عێزیشا بێ پەیدای دەکەم. گەوادبم ئەگەر پەیدای نەکەم!»

بەبێدەنگی خۆی گوێری، جگەرەیه‌کی داگیراندو و دەدرکه‌وت. له‌راراو‌که‌دا
هەل‌هۆسته‌یه‌کی کردو له‌بن لیتوانه‌وه کهوتە وورته وورت: «رابک! گرابک! لاک! ..
بەتەنێ نارۆم، هەر دێو که‌ولم دەکا. ربابوچیچ وەرە با پیاسەیه‌ک بکه‌ین. چی؟»
چونکه چ وەلامیتک نەدرایه‌وه، گەرایه‌وه. بەئەسپایی جله‌کانی داکنەدو راکشا.
مرزلیاکف هەناسه‌یه‌کی هەل‌کیشا، کتیبه‌که‌ی داخست و مۆمه‌که‌ی کوژانده‌وه.

لبتیکف دووکه‌لی جگەرەکه‌ی کرد بەنیو تاریکی یەکه‌دا و له‌بەر خۆبه‌وه گوئی:
ته‌گبیر!؟

ربابوچیچ خۆی له‌ژێر چه‌رچه‌فه‌که‌یدا گرمۆله کرد، هه‌ولێ دده‌ا به‌خه‌یال هه‌موو
دیمه‌نه‌کان لێک بدا و پینه‌یه‌کی جوان جوانیان لێ دروست بکا، به‌لام خه‌ون و
خه‌یال‌ه‌کان سرک و سل بوون و بۆی رام نەدەبوون هەر زوو خه‌وی لێکه‌وت. چونکه
قه‌ت نازی به‌خۆوه نەدیتبوو زۆر شادو خۆش‌حال بوو به‌وه‌ی ژنیکی ئاوری لێ
داوه‌ته‌وه و نازی کیشاوه، ئەم بیرو خه‌یالانه له خه‌ویشا هەر دەست به‌رداری نەبوون.

که له‌خه‌و رابوو، نە چه‌وربه‌که‌ی قه‌د ملی و نه‌فیتنکایی جێ رامووسانه‌که نەما
بوون. به‌لام له‌زه‌ت و هه‌کو دوینی شه‌و به‌هه‌موو ده‌ماره‌کانیا ده‌گه‌را. جامی په‌نجه‌ره‌که
له‌بەر تیشکی هه‌تاوه‌که‌دا دهر‌بسکایه‌وه، گوئی بۆ ده‌نگه‌ ده‌نگی دهر‌ی هه‌ل‌خست.
یه‌کێک له‌ ژێر په‌نجه‌ره‌که‌دا و به‌ده‌نگی به‌رز هه‌ژده‌ر هه‌ژده‌ر قسه‌ی ده‌کرد؛ ده‌نگی
«لبدتسکی» فه‌رمانده‌ی هێزی توپخانه‌ بوو که تازه له‌ ربه‌و هاتبوو. نه‌ر‌یه‌کی کرد و

گوئی:

- چ دی؟

- دوینی له‌ کاتی نال‌کردنی ئەسپه‌کاندا، سمی ئەسپه‌که‌ی «گولوبچیک» کون
بوو. به‌یتال‌ه‌که ده‌ستوری دا که له‌گه‌چ و سرکه‌ بگیری. هه‌روه‌ها قوربان دوینی شه‌و
«ئارقیق» میکانیک سه‌رخۆش بوو و جه‌نابی سه‌روان ده‌ستوری دا که بیخه‌نه
سه‌ر پێشی عاره‌بانە‌ی توپه‌که تا بێته‌وه سه‌رخۆی.

سه‌رله‌که‌ له‌سه‌ر قسه‌که‌ی رۆیی: «کاریف بیرو چووه‌ سنگی خێوه‌ته‌کان و په‌تی
راکیشانی توپه‌کان بێنێ. ئەفسه‌ره‌کانیش شه‌وی له‌مالی جه‌نه‌رال‌ فنه‌رابک میوان
بوون.» لیدتسکی به‌خۆو ردینه‌ سووره‌که‌یه‌وه له‌بەر په‌نجه‌ره‌که‌دا قوت بۆوه، چاوه
نزیکی بینه‌کانی برپه‌ نیو ژووره‌که. جماعت هیتشتا سست و خه‌والو له‌ نیو
جیگا‌کانیاندا بوون. چاک و خۆشی له‌گه‌ل‌کردن و پرسی: «ئایا هه‌موو شتیکی
دروسته، خۆچ که‌موکوری یه‌کتان نی یه‌؟»

لبتیکف گوئی: «پشتی ئەسپه‌که‌م روشاوه؛ نیره‌ نوێ یه‌که‌ گرتوبه‌تی.» فه‌رمانده
هەناسه‌یه‌کی هه‌ل‌کیشا، توژی داماوگوئی: «به‌ته‌مام بچمه‌ لای «ئەلکساند
رایگوزفنا» و ببینم، خواحافیز. شه‌وی له‌ریگادا پیتان ده‌گه‌مه‌وه.»

پاش چاره‌که سه‌عاتیک هێزه‌که کهوتە ری. وه‌ختی گه‌یشتنه‌ ئاستی عه‌ماره‌کانی
فنه‌رابک، ربابوچیچ ئاوریکی دایه‌وه و روانی یه‌ مالی فنه‌رابک، په‌رده‌ی په‌نجه‌ره‌کان دا
دراوونه‌وه، دیاربوو هه‌موویان خه‌وتوون. ئەویش، ئەویش که‌پیش چهند سه‌عاتی
ئەمی ماچ کردبوو، هه‌نوکه له‌غورا بی خه‌ودایه. هه‌ولێ دا به‌خه‌وتووی بیهینیتته
به‌رچاوی خۆی. په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌ی ئەوی هینایه‌ به‌رچاوی خۆی که‌لق و پۆی سه‌وز
له‌ په‌نجه‌ره‌ وازه‌که‌وه سه‌ریان بردۆته ژووری. فیتنکی و خۆشی هه‌وای سپیده، بۆنی
سووره‌چنار، وه‌نه‌وشه‌و گوئی سوور، سیسه‌م، کورسی، ئەو جله‌ جوانانه‌ی دوینی
شه‌و، جۆتێ پاپوچی بچکۆله، سه‌عاتی که‌له‌سه‌ر میزتیکی چرکه‌ چرکی
ده‌کرد، هه‌ره‌موو ئەمانه له‌بەر چاویا به‌ر جه‌سته‌بوون، به‌لام سیمای، بزه‌ ته‌رو
ناسک و پر مه‌حه‌به‌ته‌که‌ی؛ واته‌ئوه‌ی که‌گرینک بوو، وه‌کو چۆن جیوه له‌ده‌ستی
بنیاده‌مدا ناوه‌ستی، له‌خه‌یالی ئەودا به‌ند نەدەبوو پاش ئەوه‌ی نیوقوناغه‌ری
رۆیشتن، ئاوریکی دی دایه‌وه. کلپسازهر‌د باوه‌که، مال‌ه‌که، باخه‌که و چۆمه‌که
یه‌کپارچه‌ غه‌رقی روناکی بوو ئاسمانی ساف و شین، ره‌خی یه‌کپارچه‌ سه‌وزی
چۆمه‌که که‌تیشکی زبونی رۆژی گرتبووه باوه‌ش، له‌راده‌به‌ده‌ر جوان بوو. ربابوچیچ

دوانیگای کردن و وهکو لهشتیکی به کجار نازیزو خو شه ویست دابرابی هستی به خه میکی گوره کرد.

ریابو فچ بست به بستی ریگاکه شاره زابوو، ئەم بهرو ئەوبه ری ریگاکه گیلگه گی گه می پر له مرور بوو. قه ل و دال به سه رکیلگه کاندای ده فرین و دهنیشتنه وه. به رده می ته پوتوزو پشتی زه لام بوو، پشته وهی ته پوتوزو ده موچاوی زه لام بوو. چوار سه ریازی شمشیر دار له به رده م هیزه که وه ده ریشتن؛ ئەوانه پیشقه ره ول و پاسه وانی هیزه که بوون. له دوا ی ئەوانه وه ده سته ی که ره ناو موسیقا بوو. پیشقه ره ولان و ده سته ی جو ق و موسیقا وه کو ده سته ی به ری کردنی جه نازه که وتبوونه پیشه وه و گوپیان به ری ک و پیکی ریزه که نه ده دا. ریابو فچ « ۵ » تویی له به رده م خو به وه ده بینی. بو بابایه کی نه شاره ز، ئەم کو ره وه سه خت و دوورو درێژهی هیزی تو یخانه شتیکی سه یه، بابایه کی نه شاره ز قه ت له وه تی ناگا که بو دهبی تاقه تو پیک ئەم هه موو پاسه وانه ی له گه ل بی! یا ئەم هه موو ئەسپه ی بو چی یه؟ به لام بو یه کیکی وه کو ریابو فچ که سه ری له و کارانه دا سپی کردبوو ببوو به کاریکی رو تینی و به هیچ جو ری مایه ی سه رنج نه بوو. ئەو ده می سال بوو ده یزانی که بو چی دهبی سه رلقیتیکی شه بیورچی قوت و قیت به سواری ئەسپ له پشت ئەفسه ری هه ر تو یخانه یه که وه پروا، ده یزانی بو به م سه رلقه ده لئین «ناردال»، ده یزانی بو چی ئەفسه ران ورینوتینان له دوا ی ئەوه وه ده رو ن،

ریابو فچ ده یزانی که بو چی ئەسپه نزیکه کان پیان ده گوتری ئەسپی سواری و ئەسپه دووره کان پیان ده گوتری ئەسپی یه ده ک. هه لبه ته ئەم زانیاریانه بو بابایه کی نابه له دو نه شاره ز و ئاسایی مایه ی سه رنجن. سه ربازیکی به سه ر ئەسپیکه وه بوو هیشتا ته پوتوزی دو تینی پیوه بوو به له کی پیچیکی له لاقی راستی شه ته ک دابوو که ته وای بی فایده و بی مه عنا ده هاته به رچاو. به لام ریابو فچ که سه وودی ئەم پوزه وانه یه ی به چاکی ده زانی به لایه وه بی فایده و بی مه عنا نه بوو. عه ره بانچی یه کان خو به خو قامچی یه کانیان راده وه شان و شریخه یان لی هه لده ستان دن و هه ندی جاریش ها واریان ده کرد. تو په کان له خو وه سه رنجیان راده کیشا. توره که ی مشه ماو جاوی پرکاوو جو له پیشی عه ره بانه ی تو په کان بارکرا بوون. مه قلی و کاسه و گوژه و قوری به تو په کانه وه هه لو اسرابوو. تیکرا تو په کمان له حه یواناتی بی نازار ده چون که له بهر هوی کی نادیار له لایه ن زه لامو ئەسپه کانه وه ده پاریزرا و شه ش تو یچی به ته نیشت تو په که وه ده ریشتن و بازوویان با ده دا. له دوا ی هه ر تو پیکه وه ش

فه رمانده و ئەفسه ران و سه رلق ده ریشتن. تو په کانی دیکش به هه مان ده ستور ده هاتن. تو په کانی دوا وه ناشیرین بوون و شتاقیان سام و تامی تو پی یه که میان نه بوو. چونکه هه رلقیتیکی تو یخانه چوار تو پی هه بوو، وتیکرای هیزه که شه ش لقی تو یخانه ی هه بوو بو یه هیزه که مه ودای نیوفه سه خیکی گرتبو وه. له کو تایی هیزه که وه عه ره بانیه ک هی دی هی دی ده هات. ئەسپیتیکی مه جه ری له ژیر دابوو. یه کیکی له فه رمانده کانی هیزی تو یخانه ئەم ئەسپه ی له تورکیا وه هینابوو. ئەسپه که سه ری نه ی کردبوو؛ و ده تگوت بیر ده کاته وه.

ریابو فچ خه یالای ده چوه پیشی. جاری ده یروانی یه به رده می و شان و ملی تو زاوی ئەوانه ی پیشه وه و جار جاری ئاوری ده دایه وه ده یزانی یه چاره ی ئەوانه ی دوا وه، هیشتا هه ر له نه شه ی ئەو ری که وته ی دو ینی شه وابوو ده ناوا نه با ئیستا وه نه وزی ده دا. ئیستا غه رقی خه یالی خو ش و تازه بوو، ئەو روژه که هیزه که که وتبووه ری قه ناعه تی ته وای به خو ی کردبوو که مه سه له ی ماچه که ته نیا ری که وت بووه هیچی دی، به خو ی ده یزانی که ئەم ماچه چ بایه خیتیکی واقیعی نی یه و ئەگه ر به جدی بیگری و به قولی بیری لی بکاته وه ئەوا خو ی ده خه له تینی. که چی زوو به زوو ئەقل و هوشی باربان کردو ته سلیمی خه یالات وزنده خه ون بوو.

به خه یال خو ی له ژووری نان خو اردنی فنرابک داده بینی یه وه که سه رگه رمی قسه وباسه له گه ل جوانیکی که جوانی و ناسکی کیژه شینپوشه که وه کیژه قز زه رده که وه کیژیکی بیگانه ی دی دا ده بینی یه وه، نازی ده کیشا، به سه رشان و ملی دا داده نه و یه وه. ئەو جاخه یالی شه ر و جیابوونه وه ی به سه ردا ده هات. ئەو جا دیدارو پیک گه یشتنه وه. هه ر جارێ که ده گه یشتنه سه رگردیک ئەم فه رمانه له گو ی هه موواندا ذهنگی ده دایه وه: « له سه ر خو پرو ن» ریابو فچ ش هه مان فه رمانی دووباره ده کرده وه: « له سه ر خو پرو ن». وهه ر جاری که فه رمانه که ی دووباره ده کرده وه ترسی لی ده نشت که نه بادا ته لیسمی ئەفسونه که بشکی و دنیای خه یالی لی بشیوی.

ئەم ته لیسمه تا نزیک نیوه رو نه شکا و بالی به سه ر هزوو بییدا کیشا، نیوه رو له و سه ری هیزه که وه به ده نگی به رز جاری فه رمانیک درا: « ئەفسه ره کان و ریابن! پروانته راست!» جه نه رالی به رپرسی هیزه که به گالیسکه یه کی دوو ئەسپی ی سپی یه وه وه ده رکه وت، چه ند ئەفسه ربیک که ریابو فچ ش یه کیکی بوو له وانه غاریان دا. جه نه رال گو تی: « کارو بارتان له چ دایه؟» ئەو جا چا وه سو ره کانی تروکاندن وله سه ری

رۆیی:

«خۆکەس نەخۆش نی یه؟!» جەنەرالی وردیلە ی لاواز پاش ئەو هی وهلام درایه وه، که مێ تیفکری و رووی کرده ئەفسەرێک و گۆتی: «ئەو بۆ ئەسپ سواری تۆپی سیپهەم زەنگالە که ی داکە ندوو وه به تۆپه که وه ی هه لئواسیه وه؟ خوێری سزای بده؟!» پاشان رووی کرده ربابوئێج و گوتیی: زینی ئەسپه کانی لقه که ی تۆش له شل و شیاو ده چێ. چەند شتیکی تری له و بابه ته ی گوت و ئەو جا رووی کرده لبتیکف و به پیکه نینه وه گوتی: «ملازم لبتیک ئەو بۆ وا چاره ت داوه به یه ک دا، بیری خاتوو «لوپوخوف» ده که ی ها؟ کورپنه وا دیاره بیری خاتو لوپوخوف ده کا.»

خاتوو «لوپوخوف» ژنیکی بالا به رزی قه له و بوو، ته مه نی نزیکه ی په نجا ده بوو. چونکه جەنەرالی به خۆی چه زی له ژنی قه له و ده کردو هینده گوێ ی به ته مه ن نه ده دا، وای ده زانی ژیر ده سته کانیسی هه مان زه وقیان هه یه. ئەفسه ره کان به ریزه وه پیکه نین. جەنەرالی زۆری که یف به وه هات که قسه یه کی خۆشی بۆ ئەفسه ره کانی کردوو. ده ستیکی دا به پشتی گالیسکه چی یه که داو سه لا ویتی کردو گالیسکه که رته بوو.

گالیسکه که ی جەنەرالی ته پوتوو زو که ده لوولی له دوای خۆیه وه هه ستاند. ربابوئێج به ده م ته ماشا کردنی گه رده لووله که وه له فکران را چو: «تومه ز ئەو هی لای من خه یاله، له لای خه لکی ئاساییه و زۆر که س پێ ی گه یشتون. ئەم ریکه وته، هه موو رۆژیکی خوا روو ده دا و هه ر هه موویان ماچیان جهر باندوو وه. بۆئومونه ئەم جەنەراله پیره له گه نجی دا به قه د تووکی سه ری من ئاشقیینی کردوو و ئیستاش ژن و مندالی هه ن. نه قیب - فاشتر - ش ژنی هه یه و ژنه که شی خۆشی ده وێ، خۆ چاره شی دوو فلسی قه لب نایه نی. .. سلمانوف پیاویتی تورپه و ترویه و هه رله مه غولیان ده چێ که چی به ئاشقیینی ژنی خواستوو!... یانی ئەم شادی یه هه ر بۆ خه لکی ره وایه؟ من پێ ی ناگه م؟! نا، نامنیش درهنگ یا زور هه رپێ ی ده گه م». دلخۆشی خۆی به وه دایه وه که ئەویش وه کو خه لکی یه و له هیچ که سیک که مته ر نی یه، ئەمجاره یان به جورته ته وه جله و ی بۆ خه یال شل کردو، ئەو و خۆی هینایه به رچاو که له وه پیری خۆشی و شادی دابوون.

ده مه و خۆرتاوا هیزه که گه یشته جێ ولایدا. ئەفسه ره کان هه موو شه که ت و ماندوو له خپوته تی خۆدا لی ی که وتن. به لام ربابوئێج، مرزلیاکف و لبتیکف سه ندو قیتیکی پرپان کرد به مێزو شیوه که یان له سه ر خوارد. مرزلیاکف به ده م نان خواردنه وه

کتیبه که ش ی ده خوینده وه، لبتیکف هه ژده ر هه ژده ر قسه ی ده کردو بیره ی له په رداخه که ی خۆی ده کرد. ربابوئێج که گیژ و کاسی زنده خه و ی به رده وامی رۆژ بوو، به بیته نگی نانی ده خوارد. پاش پیکه سیپه م مه ست بوو، گیانی سست بوو، شه رمی شکاو که وته گێرانه وه ی به سه ر هاته که ی خۆی: «کورپنه من له مالی فترابک تووشی شتیکی سه یر بووم» ده یوست واخۆی بنوینی که ئەم شتانه ی به لاوه ئاساییه و گالته ی پێ دێ: «ویستم له ژووری بیلبارده که بیسه ده ر که چی له ریگادا...» به ئاووتا و هه موو وردو درشتیکی ماچه مێژوو تیه که ی گێرایه وه. به و بوایه گێرانه وه ی ئەم داستانه خۆشه هه ر ته و او نه بوایه و تا به یانی درپژه ی بکیشایه.

وه ختی ربابوئێج له گێرانه وه ی به سه رهاته که ی بووه وه، لبتیکف که به خۆی پیاویتی درۆزن بوو و باوهری به قسه ی چ که سیک نه ده کرد، له رووی نه باوهری یه وه پیکه نی. مرزلیاکف برۆکانی ویک هینایه وه و به ده م موتالا کردنه وه و به بێ موالاتی یه وه گوتی: «خوا ده زانی کێ بووه؟ ووتت خۆی پیتا هه لئواسی و هاواریشی نه کرد؟ یاده بی ئەقلی سووک بوو بێ یا شیت بو وه؟! ربابوئێج گوتی: «قسه ی تۆبه رهنگه شیت بووبێ.»

لبتیکف گوتی: «ئەو مه نیش جاره ک شتیکی، وام لی هه لکه وت. ده چووم بۆ «کوئو» سواری قیتار بووم و بلیتی نمره دووم بری بوو. فارگۆنه که پر پر بوو، خه م نه ده هات. هه ستام رۆبلیکم دایه پاسه وانی قیتاره که، جانتا که ی هه لگرتم و برد می یه فارگونیتی نمره یه ک. له وێ راکشام و په تۆکه م به خۆم دا، زۆر تاریک بوو. له پر هه ستم کرد یه کیک ده سته سه رشانم، نه خیر هه ناسه ی به ر ده موچاوم که وت. ده ستم درپژ کرد، به ر ئانیسکی که وت. چاوم هه لبری چ ببینم! ژنی بوو چاوانی ره ش وه کو زوخال، لیتی سوور عه ینی یاقوتی ئەسل، هه ناسه ی بۆنی ئەشقی لیده هات مه مکی قوت و توند...»

مرزلیاکف به هیمنی قسه که ی پێ بری! «ده فشه فش! سه باره ت به مه مکه کانی هه رچی یه بلتی رهنگه باوهرت پێ بکری، به لام که زۆر تاریک بوو، چۆن لیبوه سووره کانی بینی؟» لبتیکف بۆ ئەو هی درۆکه ی خۆی پینه بکا پیکه نی. ربابوئێج زانی گالته ی پێ ده کا، بۆیه ناره حه ت و دلته نگ هه ستاو چوو له سه ر ته خته که ی خۆی راکشاو سویندی خوارد که ئیدی هه گیز باوهر به که س نه کا. ژبانی ئوردو گاکه یان به شیوه یکی ئاسایی ده رۆیی، رۆژان چون یه ک تی ده په رین.

ریابوفچ ئاشقانه بیرری ده کرده وه .

به یانیانی زوو که خولامه که یی تاوی ساردی بۆ دیناوه ئه وه ده موچاوی پی دهشت له پر ئه وه ی به بیرا ده هات که : « ژبانی گۆراوه وه ئه وه دنیا چۆل و هۆله ی جارانی یه . »

شه وان که هاواریکانی باسی ئاشقیینی و ژنانیان ده کرد ، ئه وه له نیو کورسی یه که ی ده خزی ، و ده تگوت سه ربازیکی پی ره و باسی ئه وه جه نگانه ده گپرتته وه که به شداری تیدا کردون . هه ندی جار ئه فسه ره کان ، ملازم لبیتکف ی میبازیان ده دایه پیش خو وه ده چوون بۆ میبازی . ریابوفچ به ناچار ی به گه لیان ده که وت ، به لام ویزدانی ناره حه ت بو ، ره فتارو ئه تواری ساردو سربوو ، له دلی خویدا پوزشی بو « ئه و » یانی ده نکه خه یالی یه که ی دیناوه . ئه وه شه وان ه ی که خه وه ی ده زراو میشکی پر ده بو له بیره وری مندالی ، باوکی ودایکی وه هه موشتیکی دیکه ی دلگیری بیر ده که وت وه . ئاکام به وه ده شکایه وه که یادیکی میستچکی ، ئه سپه جوانه که ، فترابک ، ژنه که ی که ده تگوت شای جوانانه ، ژووره تاریکه که ، روناکی یه که ی دزری ده رگای گۆربن بکاته وه و بیره وری یه خوشه کانی پی برازینیتته وه .

له ۵ / ۳۱ دا ریابوفچ له گه ل دوو مه فره زده ا گه رایه وه ، ریابوفچ وه که و چۆن دوورخراوه یه ک بۆ وولانی خو ی بگه ریتته وه له خوشیان له پیستی خو ی نه ده هیوری و بهر ده وام زنده خه ونی ده بیینی ، تامه زرۆی دیداری ئه سپه که ، کلپساکه ، فترابک ، تامه زرۆی ژووره تاریکه که بوو . تامه زرۆی ئه وه ده نکه نه مره بوو که له گۆی ی هه موو ئاشقاندان ده نگ ده داته وه و ئاشقانی دابراو له یارفر بو ده دا . ئه وه ده نکه نه مره له گۆتیدا ده نگ ی ده دایه وه و دلنیای ده کرد که : « جار ه کی دیکه ده ی بینیتته وه . » به لام گۆمان به هیلاکی دابوو . چۆن ده ی بینیتته وه ؟ چی پی بلتی ؟ ناخۆ ماچه که ی بیرماوه ؟ ! ئه دی ئه گه ر بۆنه گبه تی هه رگیز نه ی بینیتته وه ؟ هه رخۆی دلخۆشی خو ی ده دایه وه که « جار یکی دی خو ی به ژووره تاریکه که دا ده کاته وه و هه رنه بی یادیکی گه رم و گوری شه وی گۆربن ده کاته وه . »

ده مه وئیواره ، عه ماره سپی یه کان وکلپساکه له دووره وه به دیار که وتن . دلی ریابوفچ که وته په له په ل . ئه فسه ره که ی ته نیشتی قسه ی ده کرد . به لام ئه م گۆی ی لی نه بوو . ئاگای له دنیا نه ما بوو . به تاسه وئه لهایه کی سه ی ره وه چاوی بریبه ئه وچۆمه ی که له دووره وه دیار بوو وله دیاری مه حبویه دا ده برسکایه وه . روانی یه سه ربانه سه وزه کان ، روانی یه ئه و کۆترخانانه ی که کۆتری جوان جوان به سه رباندا ده فرین

وه تاوی ده مه وئیواره تیشکی زتیرینی دابوو له بالیان .

ریابوفچ رووی ئه سپه که ی کرده کلپساکه ، دیسان ده نگه گره که ی ئه فسه ری دارایی له گویچه که یدا گیرسایه وه . به ته ما بوو له ئان و ساتدا سواری له پشت په رژینه کانه وه ده رکه وی و ده عه تی چایان بکا . به لام ئه فسه ری نیو براوقسه که ی خو ی ته واو کرد ، ئه فسه ره کانی دی به په له روویان کرده گونده که و چ هه والیک له ئه سپ سواری گۆربنه وه نه بوو .

ریابوفچ به وه دلی خو ی ده دایه که : « ئه گه ر فترابک پی بزانی که گه راوینه ته وه ده نیتری به شوینماندا » هیند له م مه زه نده یی خو ی دلنیا بوو که وه ختی خو ی به کوخته که دا کرد پی ی سه یر بوو هاواریکانی مؤمیان هه لایساندوه و ده ستور به خۆلامه کانیان ده دن سه ماوه ر پی بکه ن !

ئاره زویه کی پرسوی ناره حه تی کرد بوو ، له سه ر ته خته که ی پالکه وت . پاش توژیک هه ستا تا بزانی سواره که ده رکه وت یانه ؟ چ سواری دیار نه بوو ، دیسان پال که وته وه . هه مدیس هه ستایه وه . ئه مجاره دیان به رگه ی نیگه رانی نه گرت و که وته کوچه و کۆلانیان و رووی کرده مه یدان ی کلپساکه . مه یدانه که تاریک و چۆل و هۆل بوو . سی سه رباز هیدی و ئارام له سه رگرده که وه ستا بوون ، که ئه ویان بیینی ره ق راوه ستان و سه لامیان بۆ کرد . سه لامه که ی سه ندنه وه به ریگای خویدا نشیتو بووه وه .

په له هه وری ئه رخه وان ی به ئاسمانی پشت چۆمه که وه دیار بوو . مانگ وورده وورده بهرز بووه وه له نیو ئه وپه له هه وره ئه رخه وانیا نه وه به دیار که وت . دوو ژنه دیهاتی به ده م قسه کردنه وه به نیو بیستانیک که وت بوون و گه لا که له رمیان ده کرده وه . ماله کانیان که وت بووه پشته وه له تاریکی یه کدا مت بیوون . که ناری چومه که هه ره که خو ی وا بوو ، هیشتا هه رسه وزبوو ، بنجک و ده وده نه کان وه که خو یان بوون . به لام ئه مجاره دیان چریکه ی بولبول نه ده هات و بۆنی دره ختی چنارو گیای تازه که م بیوو .

ریابوفچ گه بیبه ئاستی مالی فترابک ، چاوی نابه کونی ده روازه ی باخه که وه و ده زه نیگایه کی کرد . هه موو شتییک هه ربیده نگ و تاریک بوو . لیره وله وی کۆتره داریک به ئاسته م سپی ده چوه وه . باخه که کش و مات بوو . ریابوفچ گۆتی هه لخست ، چاوی بری یه ژوره وه ؛ نزیکه ی چاره که سه عاتییک به وه ده قه وه مایه وه ، پاشان بی ئه وه ی ده نگ ی بژ نه وی یاروناکی یه ک بدینی ، شه که ت و خه مبار گه رایه وه .

مرکاندهوه؛ بهدهم گلهیی کردنهوه له بهختی خوئی، خوئی دا بهسهر تهختهکهیداو وهکو
یهکیک بیهوئی تۆله بستینی، خوئی لهدهعهوتهکهکهپر کردو گوئی نهداینی.

گه‌بشته قه‌راغ چۆمه‌که، گهرماوه‌که‌ی جه‌نه‌رال له‌به‌رده‌می دا بوو، خاوی سپی و
توکن درابوون به‌سه‌ر ته‌یانی پرده‌که‌دا، له‌پرده‌که‌وه سه‌رکه‌وت و تاویک ویستا.
ده‌ستیکی له‌خاوی یه‌کان دا! ته‌رو سارد بوون. له‌سه‌ری را روانی یه‌چۆمه‌که،
چۆمه‌که به‌خیریایی داده‌کشا. هاره و هازه‌ی ئاوه‌که له‌غه‌لبه‌غه‌لبیتیکی نامه‌فهوم
ده‌چوو؛ وه‌ک ئه‌وه‌ی جنیوبی و به‌پایه‌ی گهرماوه‌که بدری! به‌ده‌ستی چه‌پاو
له‌سوچی‌که‌وه تریفه‌ی سورباوی هه‌یف له‌نیو ئاوه‌که عه‌کس ببوووه. شه‌پۆلی
چۆمه‌که، جاری ئه‌م روناکی یه‌سورباوه‌ی له‌ئامیز ده‌گرت، جاری وه‌کو شمشیر
دووله‌تی ده‌کردو جاری ووردو خاپوری ده‌کردو چه‌شنی ئاوما‌لکه‌وه نه‌مامی بچووک
رای ده‌مالی.

ریابوفچ چاوی بری یه‌شه‌پۆله‌خیراکان و گوتی: «چه‌ند بیته‌وده‌یه! ئه‌ری وه‌للا
بیته‌وده‌یه! خواجه! هه‌موو شتیکی پوچ و بی‌مه‌عناو بیته‌وده‌یه!»

وه‌ختی هیوای له‌دلدا نه‌ما، ناچار له‌ئه‌سپی خه‌یال دابه‌زی. میژووی ماچه‌که، بی
قه‌راری خوئی، گری ئه‌شقه‌که‌ی. ئاره‌زووه ئالۆزه‌کانی، سه‌رله‌به‌رکه‌وته‌به‌ر روناکی
یه‌کی ئاشکرا، ده‌ستی له‌هاتنی سواره‌که‌وه دیتنی ژنه‌که شه‌ورد... ئه‌وژنه‌ی
که‌به‌ری‌که‌وت ئه‌می له‌بری یه‌کیکی دی ماچ کردبوو.

ئاوی چۆمه‌که به‌ته‌نیشتیا ده‌رۆیی، که‌س نه‌یده‌زانی بوکوئی ده‌روا. مانگی پینج
بوو وکه‌چی ئاوه‌که‌هه‌ر خیرا داده‌کشا، ئیدی چۆمه‌وه عه‌ودالی روباره، روباره
ئاشقی ده‌ریایه، ده‌ریایه و ئالکاوای ته‌م و مژو شه‌پۆلی زه‌لامه‌که له‌وه‌یه ئه‌م ئاوه
هه‌مان ئاوی گۆربن بوو بی‌که‌ئیستا به‌مجۆره به‌به‌رچاوی ریابوفچه‌وه ده‌رۆیی. به‌لام
بو؟ مه‌به‌ستی چ بوو؟ سه‌رله‌به‌ری دنیا و ژیان له‌به‌رچاوی ریابوفچ تاریک بوو
وبیته‌وده‌ی نواند.

چاوی له‌چۆمه‌که گواسته‌وه و روانی یه‌ئاسمان. ئه‌وه‌ی بیری خوئی هینایه‌وه که
چۆن قه‌ده‌ر بو تاقه‌جاریک به‌سه‌ری کرده‌وه و ژنیکی نه‌ناسی ره‌خساند که‌ماچی
بکا. چ خه‌ون و خه‌یالی شاعیرانه‌ی هه‌بوون وه‌کو فیلم بو خوئی لیدایه‌وه و سه‌یری
کرد سه‌رله‌به‌ری ته‌مه‌ن و ژیانی پوچ و بیته‌وده‌ی بی‌مه‌عنابووه.
که‌گه‌بشته‌وه کوخته‌که‌ی خویان، هاو‌پیکانی له‌وتینده‌ر نه‌بوون.

خولامه‌که‌ی پی ی راگه‌یاند که: «هه‌موو چوونه بو مالی جه‌نه‌رال فزراک،
جه‌نه‌رال سواریکی به‌دووادا ناردبوون و ده‌عه‌وتی کردبوون.» گه‌شکه‌یه‌کی کورت
خایه‌نی که‌وته نیو دل و ده‌رون. به‌لام ریابوفچ ئه‌م گه‌شکه‌یه‌ی سه‌رکوت کردو دای

دەپرسی و وورده پرسىارى دىكەشى لىدەكردن. پاشكا بە ۋەلامەكەى داىكىا بۆى دەركەوت كەناوى «پاڧل گالاكتيونف» ە، ەمەرى ەەوت سالانە، لە جەژنى ئىستەرەو ە تا ئىستا نەخۆشە.

نەخۆشەكان ناوئوس كران، ەەر يەكەو چاوەروانى نۆرەى خۆى بوو. دكتۆرەكە بە بەركۆشەى سىپى يەو ە و خاولى يەك بەسەر شانى يەو ە لە ھۆلى چاوەروانى يەو ە تى پەرى. كە گەبىيە ئاستى كورپە يەك لاقەكە دەستىكى دا بەسەر شانى داو گوتى: «ەجەب ووللاغىكى، توخوا تۆ ووللاغ نىت؟ من پىم گوتىت دوو شەمە ۋەرەو ە كە چى جومە ھاتوبەو ە. من لە تۆپتر خەمە. ئەگەر ئاگات لە خۆت نەبى لاقەت لە دەست دەدەى، ھا!» كورپە يەك لاقەكە گرژ بوو، ۋەكو گەدايان كەوتە پارانەو ە: «ئىشان نىگولاڧىچ...مەعز بۆ خوا...»

دكتۆرەكە بەسەر زەنشتەو ە گوتى: «ئىشان نىكولاڧىچى چى! پىم گوتىت دوو شەمە. دەبى بەقسەم بكەى. بەلام فايدەى نى يە تۆ ووللاغىت قسە ناچى بەگوتىت دا.»

دەدارى نەخۆشان دەستى پىكرد. دكتۆر لەژوورى خۆى رونىشت و كەوتە گازكردنى نەخۆشەكان، لە ژوورى دكتۆرەو ە دەنگى گرىانى مندالان، ئاھو نالەى نەخۆشان، گلە و گازندەى تورەى دكتۆر دەھاتە گوتى: «ھاوار مەكە، خۆ ناتكۆرژم، ئارام دانىشە!» ئاخىرى نۆرەى پاشكا ھات. دكتۆر گازى كرد: «پاڧل گالاكتيونف». داىكى پاشكا ھەولجار گىژ بوو، بەلام خىرا ھاتەو ە سەرخۆ، دەستى پاشكاي گرت و بردى بۆ ژوورى دكتۆر. دكتۆر لە پشت مېزىك دانىشتبوو، راستەيەكى بەدەستەو ە بوو و خۆ بە خۆ دەيكىشا بەكتىبىكى ئەستوردا.

دكتۆر بى ئەو ە سەرى ھەلپى و سەبرىان بكا گوتى: «چى يەتى؟» داىكى پاشكا گوتى: «ئانىشكى كورپەكەم لوى لىھاتو ە» بەجۆرى دەموچاوى گرژ بوو ۋەكو ئەو ە بەخۆى ئازارى لوى كورپەكەى بچىژى.

دكتۆر گوتى: «جلەكانى داكەنە.» پاشكا بە ھانكە ھانكە مل پىچەكەى كردهو ە. كەپوى بەسەرى قۆلى سىرى و دوگمەى پالتۆكەى ترازاند.

دكتۆرەكە بە تورەبىيەو ە گوتى: «خاتوون خۆ نەھاتوبىتە مېوانى؟ بۆ پەلە ناكەى، خۆ ھەر تۆ چاوەروان نىت؟»

پاشكا بەپەلە چاكەتەكەى داكەند و فۆپى داىە سەر عاردهكەو بەيارمەتى داىكى كراسەكەشى داكەند. دكتۆر بەساردى يەو ە كەوتە سەبىر كردنى، ئەو ە جاكىشاي بە

ھەلاتن

سەربھوردىكى بى كۆتايى بوو. پاشكاو داىكى لە باراندا تەرى بىون، چەندىن قۇناغ بەپىيان ھاتبوون. دەشت و پەرىزبان برى بوو. ئەوجا گەبى بوونە سەر جادە جەنگەلى يە كان. جادەكان يەكپارچە گەلای رژاوى درەخت بوو. تاكو سىپىدە ھەر بەپىيان ھاتبوون. پاش ئەو ھەموو رىكردنە دوو دانە سەعاتى خشت لە بەر دەرگای عبادەدا ۋەستابوون وچاوەنۆر بوون دەرگايان لى قەبى. ھەلبەتە ژىر كۆرنىشى دەرگاكە لەدەرى گەرمتر ووشكتر بوو. بەلام وا دياربوو بايە لاسارەكە ئەوئىشى پى رەوا نەدەبىن و پرۆشە بارانى لەگەل خۆدا دىنا. ھەر كە ژىر كۆرنىشەكە پى بوو لەنەخۆش و دەردە داران. پاشكاخۆى بەنىو ئاپوراكە دا كردو دەموچاوى كرد بەژىر چمكىكى فەرەكەى دا كەبۆنوى ماسى خويكراوى لىدەھات، خەبىردى يەو ە.

ئەنجام دەرگە كرايەو ە، پاشكاو داىكى خۆيان لە ھۆلى چاوەروانى دا بىنى يەو ە، ديسان چاوەروانى... نەخۆشان لەسەر تەخت و كەرەوئىتەكانى نىو ھۆلەكە رۆنىشتن. كەس جولەى نەدەكرد. كەس زارى ھەلنە دەھىنا. پاشكا ئەبلەق و واق و پىماو چاوى برى يە ئاپوراكە. ھەر چەندە زۆر شتى سەيرو پىكەنەن ھىنەرى بەر چاو كەوت، بەلام لىوى لەبەر يەك ھەلنەھىنان. تەنىا جارىك نەبى كە كورپىك بەتاقە لاقىكەو ەو بەھەلقون ھەلقون ۋەرور كەوت، پاشكا ژەنى يە قەپرغەى داىكى يەو ە و سەرى ۋەبن فەرەكەى خست و بەپىكەنەنەو ە گوتى: «داىكە تەمەشا، حاجى لەق لەق»

– كرى بە رۆلە.

لە پشت پەنجەرەيەكى بچوكەو ە، سەرو سەكوتى خەوالئوى پزىشكىيارەكە ۋە ديار كەوت و گوتى: «ۋەرن ناو ەكانتان بنووسم.»

نەخۆشەكان تىكراو لە ھەموويان ديارتر كورپە يەك لاقەكە بەرەو پەنجەرەكە ھىرشىان ھىنا. پزىشكىيارەكە ناو و شۆرەت و ناوى گوند و نەخۆشى ھەر يەكىكىانى

وورگی داو گوتی: «کاکه پاشکا گه ورهش بووی!» ئهوجا گوتی: «ئادهی ئانیشکت». پاشکاکه چاوی بهجامیکی خویناوی کهوت ترسی لی نیشته! چاوی بری یه بهرکوشهی دکتوره کهو دهستی بهگریان کرد. دکتور به گالتوهه گوتی: ئای لهوه، شهرم ناکهی، پروانه پروانه تو وهختی ژن هینانته و کهچی دهگریته، عهیب ناکهی له خوت!»

پاشکا دهیویست بهسهر گریانه کهیدا زال بی. چاوی بری یه دایکی.

سیمای دهیگوت: «دایکه که چووینهوه لای کهس نه لی ی له خهسته خانه گریاوم.»

دکتور ته ماشای ئانیشکی پاشکای کرد. یهک- دوو جار نووشتانی یهوه ئاهیکی هه لکیشا؛ لیوی هه لقورتانندو دووباره دهستی به ئانیشکی پاشکا دا هینا. گوتی: «خانم خاس ههقی بهرد بارانت بکه، بو زووتر نه هیناوه؟ بازووی منداله کهت فهوتاه، تو ته ماشاکه کهره، نابینی جومگه کهی فهوتاه.» دایکی پاشکا گوتی: «تو باشتر دهزانی باوکه گیان.»

- باوکه گیان! بازووی منداله کهی فهوتاندوهوه له باوکه گیان باوکه گیانی خوی ناکهوی! ئهوه ئه گهر به ئاستهم سه ری که پوی ئاوسا با هه ره له ویتوه تائیره به غار دههاتی. به للام له بهر ئه وهی بازووی به ده ره وه نی یه داش برزی، کرمی بی گوتی نادهی. ئیوه هه مووتان وه کو یه کن!»

جگه ره یه کی داگیراند، به دهم دوکه لی جگه ره که وه شه ری به دایکی پاشکا ده فرۆشت. له بن لیوانه وه وورته وورتیکی کرد، ئهوجا سه ری هه لبری و له فکران راچوو. پاشکا به رووت و قووتی له بهر ده میا ویتستا بو، گوئی ی بو وورته وورته که راده دیراو چاوتیکی له دوو که لی جگه ره که بو. که جگه ره که ی ته وا بو ئهوجا به کاوه خۆ که وته قسان: «گوئی بگره خانم، چه ورکردن و ده رمان بیفایده یه، ده بی لیره بیخه ویتنی.»

- تو چونت پی چاکه با وایی.

- ده بی عه مه لیات بکری... «توش پاشکا ده بی لیره مینی یه وه!»

ئهمه ی گوت و دهستیکی پر سۆزی به شانی پاشکا دا داو له سه ری رۆیی: «دایکت ده نیرینه وه تو لای من ده مینی یه وه. ئیره ناخوش نی یه، من لیره دارو دره ختیشم هه ن، هه رکه توژی چاکتر بووی پیکه وه ده چینه راوه کیشکه. ئهوجا ریتوت نیشان ده دهم، باشه؟ ده مینی یه وه؟ دایکیشته سه ی دیتته وه بولات.»

پاشکا نیگایه کی پرس ئامیزی دایکی کرد. دایکی گوتی: «ده بی وه مینی رۆله.»

دکتور به روو خۆشییه وه گوتی: «ئا، ئا ده مینیتته وه، ئاقله، جا رتیویه کی زیندوو زیندوو نیشان ده دهم. پیکه وه ده چینه جومعه بازار و شه کرله مه ی بو ده کرم. ماریا دنیستونا، بیبه سه ری.»

دکتور به زمانی شیرین پاشکای رام کرد. پاشکا هه رگیز نه چوو بووه جومعه بازار، رتیوی زیندوو نیه بینی بو، زۆری دل پیوه بو که جومعه بازار و رتیوی زیندوو بدینی. به للام دللیکی هه ر لای دایکی بو، چون ته گیری ئه مه بکا؟ له دللی خۆیدا ته گیریکی باشی بو ئه مه ش کرد، لیپرا تکا له دکتور بکا که بیلی دایکیشی له گه لیا مینیتته وه. به للام به ره له وهی زار بکاته وه، په رستاره که رای رفانده سه ری. حه په ساوو ئه بله ق که وته هه لروانیین. قالد رمه کان، دیواری راره وی ژوره کان، ده رگا و په نجه ره کان هه موو به بو یه کی زه ردی جوان بو یه کرا بوون. له هه موو لایه که وه بونی داو ده رمان ده هات، ده تگوت بونی که ره یه که و زور ماوه ته وه. فه رش و مافور له هه موو شوپتی راخرا بوو، بۆری سپی و بریقه داری ئاو به قه د هه موو دیوار بکه وه بوو. به للام پاشکا له هه موو ئه مانه پتر دللی به جیگه که ی ده کرایه وه. لیفیه کی توکنی که وه ی به سه ره وه بوو. که دیقه تی پشتی و سه رین و لیفیه کانی دا، گه بیبه ئه و قه ناعه ته ی که دکتور ماللیکی چاک و پوشتی هه یه.

ژوو رتیکی چکۆله بوو، سی ته ختی تیدابوو، ته ختی یه که م چۆل بوو، دوو هم هی پاشکا بوو، ته ختی سییه م پیره میردیتی له سه ر رۆنیشتنوو. چاوه کانی ته لخ و لیل، لیکدا لیکدا ده کۆکی و تفه که ی رۆ ده کرده کاسه یه که وه. پاشکا له سه ر ته خته که ی خۆیه وه دوو ته ختی نیو ژوو ره که ی به رانه ریشی لیوه دیار بوو.

پیره میردیتی لاوازی رهنگوو روو سیسه له و چرچه له که کیسه یه ک سه هۆلی له سه ر سه ر دانرا بو له سه ر یه کتیکیان راکشاپوو. ته ختی دوو هه میش دپهاتی یه کی سه ر پیچراوی به سه ره وه بوو چونت دیقه ت ده دا هه ر له پیریتن ده چوو.

پاشکا هه ر که گه بیبه سه ر ته خته که ی خۆی، په رستاره که به جی ی هیشته و خیرا به ده ستی جلّه وه گه رایه وه و گوتی: «ئهمه هی تو یه هه سته له به ریان بکه.»

پاشکا جلّه کۆنه کانی داکنه، جلّه تازه کانی له بهر کرد، ئهوجا رۆبه که وه که ی به سه ریا نا له بهر کرد. به شادی یه وه روانی یه خۆی، چهند حه زی ده کرد به م جلّه تازانه وه به کوچه و کۆلانی گونده که ی خۆباند بسوریتته وه. جلّه وی بو خه یال شل

کرد، دایکی هینایه بهرچای خۆی که ئه می ناردوو به باخه که ی که ناری چۆمه که تاگه لا که لهرم بۆ به رازه که یان بینێ، کورپو کچی گونده که یان ده وریان داوه به به غیلی یه وه لێ ی راماون و ئه بله ق ئه بله ق ده روانه رۆبه که ی.

په رستاره که که جاری دووه م گه راپه وه دووقاپ و دوو مراک و دوو پارچه نانی له گه ل خۆ هینابوو. یه کیتکیانی دا به پیره میرده که وه ئه وی دیکه یانی دایه پاشکاو گۆتی: «بخۆ». پاشکا له قاپه که وورد بووه، سه یری کرد پر له گۆشتاوی چه ور، وگرتکه گۆشتیکیشی له بن دایه، دیسان له دلێ خویدا گوتی که ژینانی ئه م دکتوره خۆش و ئاسووده یه. وه کو به رواله ت توپه دیاره نابێ وابێ، چونکه ئه م نازو نیعمه ته و توپه بیان نه گوتوه! گۆشتاوه که ی به تاسوقه وه خوارد، هه موو جاریکیش مراکه که ی به له زه ته وه ده لسته وه. که هه موو گۆشتاوه که ی خواردو ته نیا گرتکه گۆشته که ی له بهر ده م دام، له بن را نیگایه کی پیره میره که ی کردو پر به دل به غیلی پێ برد، ئه یکی هه لکیتشا. که وه ته سه رگۆشته که، هه ولێ دا تا ده توانی دره نگرتر بیخوا و ته وای بکا. به للام بیتفایده بوو، گۆشته که ی پاکودا. ئه وجا نۆره ی نانه که بوو. نانی بێ پیتخۆر خۆش نی یه. چاری نه بوو و ئه ویشی خوارد. هه رکه لێ بووه په رستاره که به دوو قاپی دیکه وه گه راپه وه لایان. ئه مجاره گۆشتی گویره که ی سووره وه که راوو په تاته یان تیدابوو. په رستاره که رووی کرده پاشکا: «کوا نانه که ت؟ پاشکاچ وه لامیکی نه دایه وه، گۆپه کانی پرکردن له هه واپوپ ده ری په راند. په رستاره که به خه مباری یه وه گوتی: «ئویشته خوارد؟ ئه دی ئه م گۆشته به چی یه وه ده خۆی؟» رۆی و پارچه نانیکێ دیکه ی بۆ هینا.

پاشکا له ژینایا گۆشتی گویره که ی سووره وه که راوی نه خواردبوو. زۆری لا خۆش و به له زه ت بوو. له ماوه ی چهند ده قه یه ک دا گۆشته که ی خواردوو نانه که ی هیشته وه. پیره میرده که که له نان خواردن بووه وه، نانه زیاده که ی له چاوی میتزه که یدا قایم کرد. پت: پاشکاش لیتبرا چاوله و بکا. به للام پاش تۆزیک بیرکردنه وه نانه که شی خوارد!

پاش فراڤین هه ستاو که وه ته گه ران. له ژووره که ی به رانه ردا، جگه له و ته خته ی له ژوورپرا دیتبونی. چوارپیاوی دیکه بیینی. ته نیا یه کیتکیان سه رنجی راکیشا، ئه م یه که یان کابرایه کی دپهای بالا به رزبوو. هینده باریک و بنیس بوو پیتستی به سه ر ئیسکی یه وه هیشک ببوو، ده تگوت له قه بر ده رهینراوه ته وه. ده موچاوی توکن و گرژ بوو. له سه ر ته خته که ی رۆنیشتبوو و سه ره له قی ی بوو، بازووه کانی وه کو به ندۆلێ

سه عات به م لاو به و لادا دینا و ده برد. پاشکا نه یتوانی چاوی لێ وه گۆتێ. هه وه لجار وای زانی هه ر بۆگالتته و سه رگه رمی خه لکه که وا ده کا. به للام که ته وای زه ینی دایێ بۆی ده رکه وت که ئه م ره فتاره ی کاردانه وه ی ئازاریکی دژوارو سه خته. زۆری دل پێ سووتا. ئه وجا خۆی کرد به ژووری سییه مدا، دووپیاوی سوزفلی تیدا بوو. ده موچاویان هیند سوور بوو ده تگۆت به گله سوور ته راوکه راون. بێ جو له له سه ر ته خته کانیان رۆنیشتبوو.

سیمای سه یر و سه مه ره یان له خواوه ندی بت په رستان ده چوو. پاشکا له په رستاره که ی پرسی: «ئهری پورئ ئه مانه بۆ وان؟»
- ئه وه ئاوله یان ده رداوه رۆله.

پاشکا گه راپه وه ژوورکه ی خۆی. له سه رته خته که ی دانیشته، چاوه ری بوو دکتور بێ و پیکه وه بجنه راوه کیتشکان یا جومعه بازار. به للام دکتور نه هات. پزیشکیاره که تۆزێ له بهر ده رگای ئه و به ره وه ویتستا، به سه رئه ونه خۆشه دا که کیسه سه هۆله که ی خرابوو هه سه ر سه ر دانه و یه وه بانگی کرد... میخایلوف!» میخایلوف ئاگای له دنیا نه بوو، وورته ی لیه نه هات. پزیشکیاره که ده ستیکێ هه لته کاند و رۆیی.

پاشکا هه ر به ده قی خۆبه وه چاوی بری بووه دراوسیکه ی، به ته مای هاتنی دکتور بوو. پیره میرده که ی دراوسیی لیکدا لیکدا ده کۆکی و تف و به لغه مه که ی رۆ ده کرده کاسه که ی ته نیشتی. خیزه خیزی سینگی له دوره وه ده بیسترا. که له کۆ که کۆک ده که وت و هه ناسه ی هه لده کیتشا شتیک له سینگی دا ده نگی ده هات، پاشکا زۆری پێ سه یر بوو، خۆی پێ نه گیرا و پرسی: «باپیره ئه وه چی یه له سینگتا فیکه لیده دا؟» کابرای پیره میتر ولامی نه دایه، پاشکا که میک بیده نگ بوو و ئه وجا پرسی: «باپیره رتیوی له کوئ هه یه؟»

- رتیوی چی؟

- رتیوی زیندوو.

- له کوئ هه یه؟ له چه م ویتشاندا هه یه.

کات تی ده په ری و دکتور دیار نه بوو. په رستاره که چای بۆ پاشکا هینا. پزیشکیاره که گه راپه وه، ویستی میخایلوف بیدار بکاته وه. گلپه کان هه لیبوون، دکتور هه رده رنه که وت. ئیدی دره نگ ببوو، زه حمه ت بوو فریای راوه کیتشکان یا جومعه بازار بکه ون. پاشکا له سه ر ته خته که ی راکشاو له فکران راچوو. خه یال هه لیکرت. ئه وشه کرله مه یه ی هاته به رچاو که دکتور قه ولی دابو بۆی بکری... ره نگ

و دهنگی دایکی هاته وه بهرچاو. کوخه تاریک و نوته که که ی خویانی بیرکه و ته وه، بیرى شه ره مندالی «یگورفنا» ی کرد. له پر ماندوو و بی تاقهت خه م دایگرت، به وه دلخوشی خوی ددهاوه که سبه ی دایکی دیته وه بۆلای به دهم ئەو خه یالانه وه خه وی لیکه وت.

له دهنگه دهنگ و غه لبه غه لب خه بهری بۆوه. چهنه پیاویک له راره وه که دا بوون و هه رورته وورتیان بوو. شه و بوو. له بهر رۆشنا یی گلۆپه کاندای سۆ تارمایی به دیار ته خته که ی میخایلوف ه وه دیار بوون. یه کیتکیان پرسى: «به دۆشه که که وه هه لیگرین یا هه روا؟»

هه روا، هه روا، له ویندهر جیی دۆشه ک نی یه. که له وه ختیکی خراپا مرد، خوا عافوی بکا. ئەوجا یه کیتک له هه ردووشانی ویه کیتکی دی له هه ردوولاقی نهوین و هه لیان گرت. ده لئکی بیجامه که ی شۆر بیۆوه ته که ته کی بوو. زه لامی سییه م که له پیریژ نه دیتها تیانده چوو دانه وی یه وه، به سۆ قۆلی و به دهم پۆ گیر بوونیان له ده لنگی بیجامه که ی میخایلوف ه وه رایانرفاندو له ژوو ره که وه دهرکه وتن.

خیزه خیزی سینکی کابرای پیره سه عاته ری یه ده رۆیی. پاشکا که گوئی ی لی بوو خه ربک بوو زراوی بتوقی. له جی ی خوی راپه ری، به ترسه وه روانی یه په نجه ره تاریکه کان، به نیگه رانی یه وه له ته خته که ی هاته خواری پر به زاری هاواری کرد: دایکه! بی وه ی چاوه رپی ی وه لام بی خوی کرد به ژوو ره که ی نه وه به را. روناکى گلۆپه کان درى به تاریکی شه و دابوو. نه خوشه کان هه موومات و خه م بار له شوینی خو کز دانیشتبوون. هه موو سه رو قژ شیواو ده تگوت جن و په رین. هه موو گه وره وه زه به لاج ده هاته بهرچاو. زۆر

له ولاتر کابرایه کی دیتها تی له سوچینکی تاریک دا رۆنیشتبوو و بازوه کانی وه کو به ندۆلی سه عات دیناو ده برد. پاشکا ده رکه که ی به وازی جی هیشته. له ژوو ری ئاوه له داره کائه وه خوی گه یانده راره وه که و له وپوه خوی به ژوو ریکی بی کۆتایی دا کرد. هیند تاریک و نوته ک بوو، هیند ترسناکبوو، له تۆ وایه پره له خپوو دپوو درنج. ئەوجا خوی وه ژوو ریکی ژناندا کرد و له ویندهر وه دیسان بۆ راره وه که، به قالدرمه کاندای به ره وه نه مۆی خواره وه داگه را. کاتیکی به خۆزانی ها له ژوو ری چاوه روانی. وه کو کپوی که وته گه ران به دووی ده رگادا. کیلۆنی ده رگایه ک دهنگی لیوه هات، کزه بایه کی سارد هورپۆمی هینایه ژوو ری. پاشکا سه ره سمیکی داو ده رپه ری یه نیو هه وشه. ته نیا هه لاتنی له بیروبوو. هه رچه نده نابه له د بوو به لام بی ی

وابوو چ چاریکی نی یه غه رزه هه لاتن، ته نیا هه لاتن ده ی گه یه نیته وه نگ دایکی. مانگ له بهینی په له هه وره کانه وه سه ره تاتکیتی بوو.

پاشکا هه ر لاقیتی کرد به دوو. تاویکی باش به ده وری په رژینیکدا غاری دا، ئەوجا هه لوه سته یه کی کرد، پاشان به ره وه نه خوشخانه که گه راپه وه، تاویک به ده وری ئەویش دا غاریدا. له پر به دوو دلی یه وه ویستا، هه رکه چاوی به خاچه سپی یه کانی گۆرستانه که که وت، پر به زاری هاواری کرد: دایکه! دیسان گه راپه وه. په نجه ره یه کی رووناکى لی به دیارکه وت.

له وتاریکی یه بی سنوره دا، ئەم په له روناکى یه سوور باوه سامناک ده هاته بهرچاو. به لام پاشکا که له ترسا ته واو په شوکا بوو و نه یده زانی کپوه بچتی. به ئاسوده بیسه وه رووی کرده ئەم په له روناکى یه. قالدرمه یه کی چهنه پله یی و ده رگایه ک له پال په نجه ره که هه بوو، ئیعلانیک به ده رگاکه وه چه سپی رابوو. پاشکا به پله کاندای سه رکه وت، له په نجه ره که وه ته ماشایه کی کرد، شادی یه کی کوت و پر نازای گیانی داگرت؛ دکتۆره روو خوشه که له ژوو ری دانیشتبوو و کتیبیتی به ده سته وه بوو. پاشکا له خوشیا پیتکه نی، ویستی هاوار بکا، به لام هیتزیکی نادیار بینی گرت، لاقی سست بوو، سه ری سوړاو له سه ر پله کان که وت.

کاتی به هۆش هاته وه ده ورو به ری ته واو روناک بوو. ئەو دکتۆره ی که قه ولی دابوو پپی بیبا بۆ جومعه بازارو راوه کیشکان و ریوی زیندووی نیشانبدا ده می نابوو به گوئی یه وه و ده یگوت: «پاشکاتۆ وولاغی، هه ر به راستنی وولاغی، پیویسته قه ساس بکری ی...»

عاردی ددها که دهنگی ددهایه وه. ههردوو سه‌گه‌کشی سه‌ریان داده‌خست و دوی ده‌که‌وتن. سه‌گه‌گه‌وره‌که‌ی ناوی «کاشتانکا» و ئه‌وی دی ناوی «فاپون» بو، چونکه درٚژکۆله‌یه‌کی ره‌شی ره‌ش بو. له‌ ماسی ده‌چوو. فاپون، سه‌گی‌ک بو یه‌جگار ده‌چوو ده‌له‌وه‌و زۆر به‌ ئه‌ده‌ب بو. هه‌تنده به‌ میه‌ره‌بانی ده‌پروانییه‌ بیگانان و ده‌کو ئه‌وه‌ی خاوه‌نی خۆی بن، به‌لام به‌قای پینه‌ده‌کرا، چونکه هه‌رچه‌نده به‌رواله‌ت گوٚپرایه‌ل و به‌ ئه‌ده‌ب بو، به‌لام موخه‌نه‌ت و له‌بنه‌وه‌ پرو نه‌ین گیر بو. هه‌ر لیتی غافل بوایه‌ی په‌لاماری ده‌دایت و قه‌پالیتیکی پر به‌زاری له‌رانت ددها. یان هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ت ده‌زانی خۆی به‌ کولانه‌یه‌کدا ده‌کردو مامری جوتیاریتیکی ده‌دزی.

پتر له‌ جاریک خه‌ریک بو لاقی بشکیتن و دوو جارن مندالان دارکاریان کرد. هه‌ر هه‌فته‌ی به‌لایه‌کی وه‌های به‌سه‌ردا ده‌هات ده‌گه‌ییبه‌ حالی مه‌رگ، که‌چی له‌پر وه‌ک نه‌بای دی بی و نه‌باران چاک ده‌بووه‌وه‌و سه‌رله‌نوی تیه‌ه‌لده‌چوووه‌وه‌.

بیگومان نه‌و باوه‌ گه‌وره‌ی فانکا له‌به‌ر ده‌رگا وه‌ستاوه‌و ده‌روانیته‌ په‌نجه‌ره‌ نامال سوو رو‌ناکه‌کانی کل‌تیسای گوند، چه‌کمه‌ درٚژه‌کانی له‌پتی هه‌ل‌کیشاون و له‌گه‌ل خه‌ل‌کانی نیو حه‌وشه‌که‌دا خه‌ریکی شوخی و سو‌عه‌تانه. گوٚپاله‌که‌ی به‌که‌مه‌ ربا کردوه‌و له‌سه‌رما ده‌سته‌کانی خسته‌نه‌ته‌ بن باخه‌لی، وه‌کو پیره‌میردان وشکه‌کۆکه‌ ده‌کات. نو‌قورچ له‌ کاره‌که‌ره‌کان ده‌گری یان سه‌ر ده‌کاته‌ سه‌ری ئاشچییه‌کان. قوتوی برنوتیه‌که‌ی ده‌رده‌ینتی. له‌به‌رده‌م ژنه‌کاندا رایده‌گری و ده‌لتی: «برنوتیت ناوی؟» ژنه‌کانیش توٚزقالتیکی لی هه‌لده‌گرن و له‌پر ده‌پژمن. ئیدی پیرمیرد له‌به‌ر پیکه‌نین ده‌بوریته‌وه‌ه. هاوار ده‌کات: «کار له‌ موخی بنیاده‌م ده‌کات!» برنوتی ده‌داته سه‌گه‌کانیش تا بوئی بکه‌ن. کاشتانکا ده‌که‌و‌یتته‌ پژمه‌. که‌پوی ده‌خوریتنی و ره‌نجاو و دلشکاو دوور ده‌که‌و‌یتته‌وه‌.

فایون. ی ناره‌سه‌ن دیته‌ پیتشی، به‌لام بوئی ناکات و ده‌که‌و‌یتته‌ کلکه‌سوتی. که‌شوه‌وا خو‌شه‌ه. ته‌نانه‌ت کزه‌بایه‌کیشی نایه‌ت. دنیا ساف و سه‌هۆل به‌ندانه‌. تاریکه‌شه‌وه‌، به‌لام سه‌راپای گوند به‌رگی سپی پۆشیه‌وه‌. سه‌ربانان یه‌کپارچه‌ به‌فره‌ لووله‌ دوکه‌ل له‌ دوکه‌ل‌کیشی مالانه‌وه‌ به‌گژ ئاسماندا ده‌چن. دره‌ختانی به‌فرگرتوو وه‌کو زیو دینه‌به‌رچاو. جریه‌وه‌ چاوشارکیستی ستیران، ئاسمانیان کردۆته‌ چراخان، ریتی کاکیشان هه‌تند ساف و بیگه‌رده‌، هه‌تنده به‌ بریق و باقه‌ ده‌لتی بوٚ پیشوازی پشووی جه‌ژن، تارای زیوی به‌سه‌ردا دراوه‌. فانکا ئاهیتیکی هه‌ل‌کیشا، په‌ره‌موچه‌که‌ی له‌ مه‌ره‌که‌به‌که‌ هه‌ل‌کیشا و که‌وته‌وه‌ نووسین:

فانکا

«فانکا ژوکوف» کوریتیکی نو سالان بو. سی مانگ بو، بوو بوو به‌ شاگردی «ئالیاخین»ی خه‌فاف. شه‌وی به‌ر له‌ دایکونی مه‌سیح خه‌و نه‌چوووه‌ چاوانی. چاوه‌روانی کرد تا وه‌ستا و وه‌ستا ژن و شاگرده‌کانی دی چوون بوٚ کل‌تیسا، شووشه‌یه‌ک مه‌ره‌که‌بی بچوووک و په‌ره‌موچیتیکی ته‌پوتۆزای له‌نیو سه‌ندوقه‌که‌ی وه‌ستا ده‌ره‌تینا، ئه‌وجا کاغه‌زیتیکی چرچ و لوچی له‌به‌رده‌م خۆی داناو ده‌ستی به‌نامه‌نووسین کرد.

به‌ر له‌وه‌ی که‌ یه‌که‌مین کاغه‌زی خۆی بنووسیت، دزه‌ نیگایه‌کی ده‌رگا و په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌ی کرد. چه‌ند جاریک روانییه‌ وینه‌ی تاریکی مریه‌می پیرۆز که‌ ئه‌م لاو ئه‌ولای به‌ قالبی پیتلاو و پوت ته‌نرا بو، و ئاهیتیکی که‌سه‌رداری هه‌ل‌کیشا. پارچه‌ کاغه‌زه‌که‌ی له‌سه‌ر که‌ره‌و‌یتته‌یه‌ک داناو بو. خو‌شی به‌رانبه‌ری له‌سه‌ر چۆکان دانیشتبوو، ده‌ستی به‌ نووسین کرد.

«ئازیزه‌که‌م، بابه‌ گه‌وره‌ کونستانتین ماکاریچ، و ئه‌م نامه‌یه‌تان ده‌نیرمه‌ خزمه‌ت. هیوادارم جه‌ژنتان به‌خو‌شی و شادی بگۆزه‌ری و هه‌موو خه‌یرو فه‌ریتی خواتان بو ده‌خو‌ازم. منی بی‌باب و دایک ته‌نیا تو‌شک ده‌به‌م...» فانکا، روانییه‌ په‌نجه‌ره‌که‌، په‌نجه‌ره‌که‌ رووناک بو، و رو‌شایی مو‌مه‌که‌ی له‌خو‌یدا عه‌کس کردبووه‌وه‌. بابه‌ گه‌وره‌ «کونستانتین، کاریچ»ی له‌به‌رچاوی خو‌یدا به‌رجه‌سته‌ کرد. ئه‌و پیره‌میرده‌ هه‌موو شه‌ویک له‌ ده‌ورو به‌ری «شیفاره‌ف» دای‌تیشکی ده‌گرت، پیاویتیکی وردیله‌و ناسک بو، هه‌رچه‌نده‌ ته‌مه‌نی «٦٥» سال بو، به‌لام هه‌تشتا ورباو دلته‌رو گورجوگۆل بو. هه‌میشه‌ پیتده‌که‌نی، چاوه‌کانی ریپۆقاوی و ئاوسا بوون. هه‌موو روژی له‌ موه‌به‌قه‌که‌دا لای نوکه‌رو خو‌لامه‌کان ده‌نووست. یان له‌گه‌ل ئاشچییه‌کاندا سه‌رگه‌رمی قسان ده‌بوو. شه‌وان فه‌روه‌ پان و پۆره‌که‌ی له‌به‌ر هه‌لده‌کیشا و به‌ده‌وری شوینی ئیشکه‌که‌یدا ده‌سو‌رایه‌وه‌. گوٚپاله‌که‌ی به‌ جوٚری له‌

«دوی شهو، وهستام مارهه نجنی کردم. هه موو قه برعه و په راسومی کوتایه وه، قژی راکیشام. بردمییه نیو حه وشه و به قایشیکی چهرم به ریوه ویزم، ئەمه چییه وهختی بیشکه ی مندالّه جیقنه کهیم راده ژهند، بۆ نه گبه تی خه وم لیکه وت. هه ر له م ههفته یه دا وهستاژن پیتی گوتم ماسی پاک بکه م، منیش له کلکییه وه دهستم پیکرد. ژنه ی تاین، ماسییه که ی هه لگرت و کیشای به دهم و قه پۆزما، بکوته کویت دیشیت! شاگردەکان جنیوم دهدهن. دهمنیترن بۆ دوکانی ئاره ق فرۆشان تا قۆدکایان بۆ بکرم. ناچارم دهکه ن له ئاره کانی وهستایان بۆ بدزم، ئەویش لیم ده دا. شیوو فراقتن. مان نییه.»

قاوه لئیش ده بی به نانی وشک بکه ین. ئەگه ر نیوه ریوه یه ک گوشتا و هه بی ئەوا شیومان نانی وشک ده بی. عه سه رچای و ورده شتی دی ئەوه تاییه ته به وهستا و وهستاژن و به ته نی ده یخۆن. له راره و اندا دنووم، خو ئەگه ر مندالّه که یان بگری ئەوا نابج بخه وم، ده بی به رده و ام بیشکه که ی رابژه نم. باوه گه وری ئازیزم مه عز بۆ ره زای خوا له م دوکانه م ده ریته و بمه وه مال. له وه ی پتر هه لئناکه م. خاکی به ریته ماچ ده که م و هه میشه دوعای خیرت بۆ ده که م. نویت له بری ده که م. لیتره م رزگار بکه دنا ده مرم...»

لچی فانکا شو ریو نه وه. به دهستی مه ره که باوییه وه چاوه کانی هه لگلو فت و که وته گریان و هه نسک هه لدان: «... توتنه که ت بۆ پوخته ده که م. دوعای خیرت بۆ ده که م. ئەگه ر پیم خوار دانا، ئەوا وه کو بزنه پۆشی خو مان به رکوته کم بده. ئەگه ر پیت وایه چ کاریکم چنگ ناکه وی ئەوا خو م ده چمه کن کویتخا و به سه ر پیتلا وه کانیدا ده که وم، به لکو له جیاتی «قديا» بمکات به به رখে وان. باوه گه وری ئازیزم! له وه ی پتر لیتره هه لئناکه م. ده مکوژیت. ویستم بۆ گوند بگه ریتمه وه، به لام پیتلا وم نه بوو. زۆریش له سه هۆل به ندان ده ترسام. که گه وره بووم ئاگام لیت ده بیت. خزمه ت ده که م. ده تخمه مه سه ر سه رم و که س زاتی ئەوه ناکات خراب سه یرت بکات. که مردی دوعای خیرت بۆ ده که م تا خوا لیت خو ش ببیت. وه کو چۆن دوعای خیر بۆ «پلاگیقیا» ی دایکم ده که م...»

«به لام ئەگه ر باسی شاری مۆسکو ت ده وی، ئەوا شاریکی گه له ک گه وره و به ربلا وه. هه ر هه مووی کو شک و سه رای ئاغانیه یه. پره له ئەسپ، به لام په زی لی نییه. سه گ و کسۆکانی ئیره فه قیرو بی وه ین مندالان له کاتی جه ژندا له ده وری یه که دی خرنا بنه وه چ که سیکیش گۆزانی و لاوژه نابیژی. رۆژیک له موغازه یه کدا

قولا پ و تۆری ماسی گرتم به رچا و که وت. یه ک دنیا بوو. هه مووی بۆ فرۆشتن بوو. شتیکی گه لیک چاک و نایاب بوو. جو ره قولا پیک بوو ماسی گه وره شی پیده گیرا. هه ندی موغازه هه ن، تفه نگ ده فرۆشن، عه ینی تفه نگه که ی ئاغا، به لام پیم وایه زۆر گران بی. له وه یه با یی سه د رۆیل بی. له قه سا بخانه کانا ده موو جو ره گوشتیک هه یه، گوشتی: که له باب، مامر، که و، که رویشک، به لام ئەمه یان له کو ی هینا وه؟! کاکی قه ساب به که س نالی. باوه گه وری ئازیزم، که ئاغا کانت دره ختی جه ژنیان هه لگیرساند گوژیکی سه وزو ته رو پر بخه لا وه له قوتوه سه وزه که ی خو دا تا قه تی بکه. له خان ی چکو له «ئولگائیگناتیقا» ی وه ربگه ره بلتی بۆ شان کام ده وی...»

شانکا ته زویه کی ساردی پیدا هات، ئاهیتی هه لکیشا و دووباره روانییه په نجه ره که، ئەو رۆژانه ی بیرکه وته وه که هه ر جاریک باوه گه وری بچوا یه بۆ دارستان تا دره ختی کاژی جه ژن به ینیته وه، ئەویشی له گه ل خویدا ده برد. چ رۆژگار یکی خو ش بوو! شه خته و زوقم خر مه خر م له ژیر پیتاندا ده شکا. باوه گه وره له سه رماندا هه لده ره زی و دانه چۆقه ی پیده که وت. شانکاش هه مان ره فتاری ئەوی ده کرد. به ر له وه ی دره ختی جه ژن هه لکه نن، باوه گه وره سه بیلیکی تیده کرد، تۆزی برنوتی ده ردینا و بونی پیوه ده کرد و شانکای به سه ته زمانی قه له نده ری له سه رما له رزیوی ده ستخه رۆ ده کرد. دره ختی کاژی به کپارچه به فرو زوقم و چلوره بوون، بیده نگ و بی جول ه وه ستا بوون و چاوه نو پر بوون بز ان کامیان له پیتشدا به لادا دی و ده که وی. له پر که رویشکیک له سوچی که وه ده رده په ری و به سه ر به فرا ده که وته غاردان. باوه گه وره هاواری ده کرد: «بیگره، بیگره، ئەهای شه یتانی کلک براو!». که دره خته که ده که وت، باوه گه وره به ره و مالی ئاغا بکیشی ده کرد. له ویتن ده ر رۆده نیشتن و ده یان رازانده وه. خاتو ئولگای بچکو له که زۆری شانکا خو ش ده ویست، له هه موویان پتر زه حمه تی به و دره خته وه ده کیشا. که پلاگیوفا-ی دایکی شانکا مابوو و کاره که ری مالی خاتو ئولگا بوو، ئولگا تا ده یتوانی شه کر له مه ی ده ته پانده ده می شانکا وه، چونکه بیتکار بوو ده رسی پیتی ده گوته وه. شانکا ده یتوانی بخویتی و بنوسی و تا سه د بژمیتری ته نانه ت فیری «سه مای چوار قو لی» شی کرد. که دایکی مرد، له مو به قه که یدا جتییه کیان دایه شانکا و با پی ری. له وپوه نار دیان بۆ مۆسکو بۆ لای ئەلیاخن» ی پیتلا و فرۆش. شانکا له سه رنامه که ی رۆیی! «... باوه گه وری ئازیزم، زوو وه ره زوو! تکات لیده که م لیتره ده ربازم بکه. به زه ییت به مندالیکی هه تیوی بی

داک و بابدای بیتهوه. لیره لیم ددهن. ههمیشه برسیم، هیئنده دلیم تنگه هر مه پرسه، کارو پیشه م بوته گریان».

«پیری دیسان وهستام قالبیکی پینه دوزی کیتشا به سه رما، بورامه وه، باش بوو پاشان به هوش هاتمه وه، ژیانم گه لیک سهخت و تاله، سهگ به حالی من نه بی. سلاو له ئه لیونا بکه. سلاو له یه که له چاو و عه ره بانچییه که بکه. نه یه لی که س دهست له میلودی یه که م بدات. من چاو و پروانتم. نه وهی خوت ئیشان ژوکف. باوه گه وهی نازیم هر ده بی بیی.»

قانکا کاغه زه که ی چوارقه د کردو خستییه ئه و زه رفه وه که شه وی پیشوو به کوپیک کیری بووی. که من له فکران راجوو. په ره موچه که ی له شوشه مه ره که به که هه لکیتشاو ئه درسه که ی نووسی: «گوند، به خزمه تی باوه گه وره م» سه ری خوراند، دووباره تیفکری و نووسی:

«کونستانن ماکاریچ بگات.»

خوشحال بوو به وهی که که س نه هاتبوو به سه راو کاغه ز نووسینه که ی لی تیک نه چوو بوو. کلاوه که ی له سه رکرد. پالتوکه ی له بهر نه کرد. به توی کراسیک غاری دایه ده ری. مریشک فرۆشه که که دوینی لی پیرسی بوو، پیی گوتبوو که ده بی نامه بخریته پوخته وه «ئیدی له وینده ره وه نامه به عه ره بانه ی سی ئه سپی ده گاته ئه و سه ری دنیا. پوخته چییانی مه ست، عه ره بانه و گالیسکان داژون و زه نگوله ی ملی ئه سپه کانیان ده نگ ده داته وه.»

قانکا رووی کرده یه که مین سه ندوقی پوخته، نامه به نرخه که ی تیخست. پاش یه ک کاتژمیر، دلخوش و شاد خه وی لیکه وت. له خه ویا سوپایه کی بینی که باوه گه وره ی له پالیدا دانیشتبوو لاقه رووته کانی لی هه لبریبوون و گه رمی ده کردنه وه.. کاغه زه که ی بو ئاشچییه کان ده خوتنده وه. قایون-ش به ده وری سوپاکه دا ده گه راو کلکه له قیتی ده کرد.

ههستیکی ناخۆشی له لای بیدار کردهوه، یه کسه ر ئهو ئۆرگ لیدهر، ژنانی روت، چه قه نه لیدهر و ئهو وینه رهنگا و رهنگانهی که له سه ر پارچه نه خشینرابوون، بیرکه و ته وه، که له مائی میمکی به به رزیبه وه و له سه روی ر فه کان هه لواسرابوون.. هه رچه نده هه موو جیگه ی دانیشتنه که هی خۆی بوو، به لام و هکو ئه وه بوو جیگا که ی ته نگ بی و نه توانی ده ست و لاقان راکیشیت. ده می ووشک و تال بوو. سه ری قورس بوو، بی ری ئالۆزی ئاواره و سه رگه ردان بوو. بی ری په شیوی له سه ر چ شتیکی دیاریکرا و نه ده گیرسایه وه. دنیا له به رچاوی تاریک ده بو، تارمایی کورسی و خه لکانی سه یر سه یری ده هاته به رچاو. ژاوه ژاوو غه لبه غه لب و ده نگه ده نگی تیکه ل و پیکه ل له میشکی دا ده زرنگایه وه.

ده نگی پیچکه و تایه ی عه ربه بانان، ده نگی پیکادانی ده رگا، ده نگی زه نگی دوور، ده نگی شاورو پۆلیسی ریگاوبان، ده نگی پیتی هاتوو چۆکه رانی زۆرو زه وه ند گوئیان ده زرنگانده وه. کات به خیرایی ده بوری. وای ده هاته به رچاو که قیتاره که هه ر ساناساتی له ویستگایه ک دا ده وه ستی و پیاویک سه رده که وی و ده پرسیت:-

پۆسته که حازره؟ و یه کییک و هلام ده داته وه:- حازره! وای ده هاته به رچاو که پیاوی به رپرسی پله ی گه رمای فارگۆنه کان زوو زوو و هژوور ده که وی و ته ماشای «گه رماپیتو» که ده کات. هه ر وه ها وای هه ست ده کرد قیتاره کانی دی هه رگیز ناوه ستن و یه ک یه ک قیتاره که ی ئه م به جی دیلن. قیتاره که ی ئه میس شه قه شه ق ریله کان ده پیچیته وه، ده نگ، شووتی قیتار، پیاوه فنلاندی یه که، دوو که لی سه بیل، هه ر هه موو ئه مانه له به رچاوی بوو بوون به تارمایی جۆراو جۆر و به دووم و وه کو مۆته که چوکیان به سه ر سینگی دا دادبوو. به ده م ئازارو ژانه سه ره وه سه ری هه لبری و روانی یه ئه و گلۆپه ی که کۆمه لیک سیبه رو تاریکی ترسناک گه مارۆیان دابوو. تینوی بوو، به لام زمانی ووشک بوو، به هیچ جۆری له ده میا نه ده گه را، ته نانه ت تاقه تی ئه وه شی نه بوو و هلامی پرسیاره کانی کابرای فنلاندی بداته وه، هه ولی دا رابکشی و بخه وی، به لام نه یه توانی. کابرای فنلاندی چه ندین جار خه وی لیکه وت بیدار بوه وه. سه بیله که ی پیکرده وه، به هه مان (ئه ها!) له گه ل ئه ودا ده ستی به قسان کرده وه و دیسان خه وته وه. کلیموف، هیشتا نه یه توانی بوو شویتنیک بدۆزیته وه و لاقه کانی درێژ بکات. به رده وام تارمایی ترسناک ده هاتنه به رچاوی و شیوه یان ده گۆرا. که گه یینه (سپیرۆف) له فارگۆنه که وه ده رکه وت تا تۆزی ئاوبخواته وه، کۆمه لیک بینی که له ده وری میزیک کۆبوو بوونه وه به په له نانیان

گرانه تی

کلیموف ی ئه فسه ری لاه له فارگۆنیکی دوکه لاه وی قیتاریکی پۆسته به ردا دانیشتبوو. قیتاره که له پترزیورگه وه بۆ موسکۆ ده چوو.

پیره میتردیک به رانه ری دانیشتبوو، سه رو سیمای له ده ریاوان ده چوو. ردینی هینده له بنرا تراشی بوو، ده موچاوی ئاوسابوو. به رواله ت له مل ئه ستورو پارده کانی خه لکی سوید یان فنلنده ده چوو به درێژایی ئه و ماوه یه هه ر سه بیلی ده کیشاو له سه ر یه ک باب ته تی تایبه تی ده پرسیا.

- ئه ها! تۆ ئه فسه ری؟ براه کی منیش ئه فسه ره، به لام ئه و له هیزی ده ریا بییه، ده ریاوانه. ده ریاوانه و له (کرونشتات) کارده کات، بۆچی ده چیت بۆ مۆسکۆ؟

- به ماموری ده چم.

- ژنت هه یه؟

- نه، له گه ل خوشکه که م و میمکم دا ده ژیم.

- براه کی منیش ئه فسه ره، به لام ئه و ژن و مندالی هه یه. ئه ها!

کابرای فنلاندی هه ندی جار له خۆرا سه رسام ده بوو، وه ختی وشه ی ئه های به کار دیتا، به خۆ په سندی و لاساریبه وه پیده که نی و به رده وام مژی له سه بیله که ی ده دا، کلیموف بی تاقه ت بوو، به هیچ جۆری حه زی نه ده کرد قسانی له گه ل بکات، پر به دل رقی لیتی بوو. چه ندی حه ز ده کرد ئه و سه بیله نه حله تی یه ی له ده ست راپسکیتنی و توری بداته ژیر کورسی یه که! چه ندی حه ز ده کرد ئه م کابرا فنلاندییه توپ بدریته فارگۆنیکی دیبه وه له م چه نه باز بییه رزگار بی.. له به ر خۆه تیفکری: «ئه م فنلاندییا نه یان تۆ بلتی ئه م یونانیانه چه ند خه لکانیکی میمل سیفه ت و ترسناکن! چه ند ته مه ل و موفته خۆرو ئیسک قورسن! دایه بارن به سه ر خه لکییه وه. ئاخه ر فایده یان چیه» که بی ری له فنلاندی و یونانیان کرده وه دلی تیک هه له هات. هه ولی دا له گه ل فه رهنساوی و ئیتالییه کاندا به راوردیان بکات، به لام ئه م بیره ش

دهخوارد. له فکران را چوو: «چون نانیاں پی دهخوری!» ههولتی دا بونی گۆشتی سوره و کراوی به سهردا نهیات، روی له و دپهاتیانه وه رگپرا که خیرا خیرا نانیاں دهخوارد، ژنیکی جوان له گه لئ هفسه رتیکی کلاو سورد قسانی دهکرد، به دهم قسه کردن و زرده خه نه وه ددانه سپی و جوانه کانی به دیار ده که وتن. زرده خه نه که ی، ددانه کانی و خودی ژنه که شی هه مان ههستی قیزه وه ری گۆشته سوره و کراوه که ی له لای کلیموف بیدار کرده وه.

تی نه ده گه بی چون نه وه هفسه ره کلاو سوره ده توانی له پال نه وه ژنه دا دانیشی و پروانیته ده موچاوی ناسک و پر خه نده ی. هه رکه تۆزی ئاوی خوارده وه گه پرایه وه شوپنه که ی خوی. کابرای فنلاندی دانیش و سه بیله که ی پیکرد. دهنگیتی ناخوش له سه بیله که یه وه ده هات؛ دهنگیتک ریک وه کو فلچه فلچی قۆنده ره یه کی لاستیکی کون کون که به نیو قورو چلپاوا پتوه ی پرویت. به سهر سامبییه وه پرسى: «نه ها، ئیره چ ویتستگایه که؟». کلیموف وه لامی دایه وه: «نازنام» راکشاو ده می خوی گرت تا تام و بونی تالی دو که لئ به زارو گه رودا نه چیت.

- کهنگی ده گه یه تور؟

- نازنام، ببوره، من، من ناتوانم قسان بکه م، حالم باش نیه. سه رمام بووه. کابرای فنلاندی سه بیله که ی به چوارچیتوه ی په نجه ره که ته کاندو دیسان که وته وه چه نه بازی ده رباره ی براهه ی. کلیموف چیدی گوئی نه دایین. به دهم نازاره وه که وته بیبری جینگای نه رم و شل و پاک و خاوپین و بوتلی ئاوی ته زی و (کوتی) ی خوشکی که چاک ده بزانی چون به ته نگیه وه دئ و خزمه تی ده کات و ده روو ژووری پیده کات. ته نانه ت وهختی که (پاقل) ی خولامی بیرکه وته وه که چون پینلاوه قورس و ته ننگه کانی له پی داده که نئ و ئاوی بو ناماده ده کات و له سهر میتزه که دای دهنئ، له دنیای خه یال دا بوو، وای ده هاته به رچاو نه م هیچی له سهر نیه ته نیا نه وه نه بی بچیته ناو جینگا که وه وه هه لبه ته ئاوه که شی بو خوی بخواته وه، نه وسا بیگومان نه م مۆته که ترسناکانه ی له کۆل ده بیته وه وه خه ویتی خوشی لیده که ویت. دهنگیتی دوورو نامه فهومی به رگوی که وت:- پۆسته حازره؟ دهنگیتی به رزو گر له په نجه ره که ی ته نیشتیانه وه وه لامی دایه وه:- حازره!. دووه م یان سیپیه م ویتستگای پاش سپیروف بوو. کات به خیرایی ده بوری، له تو وایه به چوار ناله ده روات. به لام دهنگی زهنگ و شووت و بریک کردنی هه ر نه ده پرایه وه. کلیموف به نائومی دییه وه ده موچاوی له گۆشه یه کی پشتیبه که ی توند کرد. سه ری خسته نیو هه ردوو دهستی و دیسان که وته

خه یالی خوشکه که ی و پاقلی خولامی، به لام هه م خوشکه که ی و هه م خولامه که ی له گه ل تارمایی دیکه دا تیکه ل بوون. له به رچاوی سوران و وون بوون. هه ناسه ی که له پشتیه که ی ده داو ده گه پرایه وه. هیتنده گه رم بوو هه ر نه وه نه بوو ده موچاوی بسوتینئ. لاقه کانی ده یه شان. ده تگوت بایه کی سارد له په نجه ره که وه دئ و له پشتی ده دا. هه رچه ند زۆر که سیره و نه خۆش بوو، به لام نه ده بیوست و نه ده ییتوانی نه وه حاله ی بگۆرئ.

نازای گیانی سست و خاو بوه وه و ئاگای له خو نه ما. کاتی له پر سه ری هه لپری و ته مه شای کرد، بینی فارگۆنه که به ته واوی روناک بوه ته وه. خه لکی خه ربیک بوون پالتۆکانیاں له بهر هه لده کیشاو که وتبوونه جموچۆل. قیتاره که ویتستا. حه ماله کان به خویان و به رکۆشی سپییه وه وه به نمه ری بهر به رۆکیانه وه، به ده وری ریبواره کاندان ده هاتن و جانتاکانیاں له ده ست ده قۆستنه وه.

کلیموف، خو به خو پالتۆ قورسه که ی دا به شانیا و له قیتاره که دابه زی، باوه ری نه ده کرد که نه مه خۆبه تی و خه ربیکه ری ده کات، وای ده هاته به رچاو که پیاویکی دیکه یه، پیاویکی بیگانه یه، هه روه ها وای هه ست ده کرد که گه رمی نیو قیتاره که، تینویتی، تارمایی و شه بهنگی نه گریسی جۆراوجۆر که به دریتزایی شه و خه ویان لئ حه رام کردبوو، هیتستا ده ست به رداری نه بوون! بی ئختیار له جانتا که ی نه وی و عه ره بانه یه کی به کری گرت.

عه ره بانچیه که داوای رۆبلیک و ۲۵ کوپیکی کرد تا بیگه یه نیته گه ره کی (پاورسکا)، به لام نه وه چ مامه له یه کی له گه ل نه کرد.

کویرانه خوی به نیو عه ره بانه که دا کردو لئی دانیشت.. هیتستا توانای نه وه ی مابوو هه ست به که می و زۆری پاره که بکات و بزانی چ کلاویکی له سه رنراوه، به لام پاره ی مه به ست نه بوو؛ خوا خوی بوو بگاته وه مالتی. که گه بییه وه مالتی، میمکی و خوشکه که ی (کیژتیکی هه ژده سالان بوو). به پیرییه وه هاتن. خوشکه که ی ده فته رو قه له میکی به ده سه ته وه بوو. سلاوی لیکرد و چاک و خوش و ده ستوموچی له گه ل کرد. کلیموف بیبری که وته وه که خوشکه که ی خوی بو تاقیرکده وه ی بوونه مامۆستای ناماده بی، ناماده ده کات. کلیموف گوئی به نه حوالپرسی و پرسیاره کانی نه دان. له گه رما هانکه هانکی پی که وتبوو. به نیو ژوره کاندان که وته ری، گه بییه ژوره که ی خوی و خوی به سهر جینگا که ییدا دا. کابرای فنلاندی، نه فسه ره کلاو سوره که، ژنه ددان سپیه که و بونی گۆشته سوره وه کراوه که و نه و سبیه رانه ی گه مارۆی

گلۆپه که یان دابوو، میتشکیان پر کردبوو.

ئاگای له خو پرابوو، غه لیه غه لب و دهنگه دهنگی ترسناکی ده و روبه ره که ی بو جیا ده کرایه وه. وهختی به هوش هاته وه، خو ی له نیو جیگا که یدا بینی. جله کانیان داکه ندبوو. سه رنجی له سه ر بوتلیکی ئاوو پاقلی خو لام گیرسایه وه، به لام ئەمانه ش چ ئاسوده بیه کیان پی نه ده به خشی، ده ست و لاقی ده تگوت هار دراوان.

زمانی به مه لاشویه وه نووسابوو، هیشتا دهنگی مژلیدانی سه بیله که ی کا برای فنلاندی له میتشکی دا دهنرنگایه وه. دکتوریکی ردین ره شی مل ئەستور له پشت سه ری پاقله وه به دیار بیه وه وه ستابوو و وورته وورته ده کرد: «ئافه رین کو ری خو م، ئافه رین، چاک بو». دکتوره که پیی ده گوت «کو ری خو م»، هه ر ده یگوت و ده یگوته وه: «به لئی، به لئی! چاک بووه، ئاومید مه بن!»

دکتوره که خیراو خو مانه قسانی ده کرد. ده موچاوی گوشتن و دهنگه دوستانه که ی که به کلیموفی ده گوت کو ری خو م، کلیموفی ده هری کرد. له پر نالاندی «بو پیم ده لئی کو ری خو م؟ یانی چی ئەوه نده خو مانه ده وویی؟ هه ی دو اتان بریتیه وه» خو ی له دهنگی خو ی ترسا. دهنگی هینده ووشک و لاوازبوو که به خویشی نه یناسییه وه. دکتوره که نه سه خللت بوو، و نه ره نجاش، له سه ری رو یی: «ئافه رین، به لئی! به لئی! نابی توره بیی.»

له مالمیشه وه، کات به هه مان خیرایی نیو قیتاره که ده رو یی و ده تگوت چوار ناله ده کات له شکر ی رو ژ به ره به ره پاشه کسه ی ده کرد و له شکر ی شه و به کا وه خو ده هاته پی شتی. پی ده چوو دکتوره که له جیی خو ی نه جو لئی و هه ر ساناساتی ده مپو ئی به لئی، به لئی به گو ئیچ که یدا ده کرد. زنجیره یه ک تارمایی و شه به نگی له بن نه هاتوو، له ژوو ره که دا ریزبان به ستبوو: پاقل، کا برای فنلاندی، مولازم یار شوفج، نه قیب ما کزیموف، ئەفسه ره کلا و سوره که، ژنه ددان سپی یه که و دکتور، هه ر هه موو ئەمانه سه رگه رمی قسان بوون، ئەمریان ده کرد، ده ستیان هه لده ته کاند، سه بیلیان ده کیشاو شتیان ده جوو، کلیموف رو ژتیک له به ر رو شنایی رو ژ، که شیشی ناوچه که ی بینی. بابی روحانی جه نابی که شیش، کتیبی پیروزی به ده سه ته وه بوو. له نزبکی جیگا که ی کلیموف وه ستابوو و له به ر خو وه ورته ورتی ده کرد.

سیمای حاله تیکی وه های ده نواند که کلیموف هه رگیز ئەو حاله ته ی نه دی بوو، کلیموف ئەوه ی بیر که وته وه که بابی روحانی هه میشه به ئەفسه رانی کاتولیک مه زه بان ی ده گوت پۆلاندی: ویستی به هیئیتیه پیکه نین، گوتی: «بابه! ده زانی

یارسوفچی پۆلاندی سه ری خو ی هه لگرتوو وه روی کردو ته لیپه وارا!» به لام بابی روحانی که پیاو یکی رو خوش و دم به پیکه نین بوو، پی نه که نی، بگره سیمای گوړاو خه میکی سهیری لی نیشته. خاچه که ی له کلیموف برده پی شه وه.

شه وان دوو سیبهر، یه ک له دووی یه ک، به ئەسپایی ده خزینه ژوره وه، ئەم دوو سیبهره خوشکه که ی و میمکه که ی بوون، سیبهری خوشکه که ی چوکی دادده او دو عای ده کردو ده پاراپیه وه، سه ری دادنه واندو سیبهره بوو چه ماوه که ی ده که وته سه ر دیواری ژوو ره که. به هه رحال هه ردوو سیبهره که هه ر ده پارانه وه. به درئیایی ئەم ماوه یه بو نی گوشتی سوره وه کراو سه بیلی کا برای فنلاندی له که پوی نه برا، به لام له پر بو نیکی ئاشکرای بخوردی پیرو ز به دم و که پوی داچوو. خه ریک بوو برشیتیه وه، هاواری کرد: «بخورده! لاییه ن لیپه!» که س وه لامی نه دایه وه. ته نیا دهنگی ئاوازی که شیشانی ده ژنه وت که به ئەسپایی سه رو دیکیان ده گوته وه، له پر وای هه سترکد یه کتیک به غاردان به قالد رمه کاند ا سه ر ده که وئی.

کلیموف، که هاته وه سه رخو ی، سهیری کرد ژوره که ی چو ل و هو لئه، هه تاوی به یانی له پشت په رده ی په نجهره که وه داوییه له ناو ژوره که، تیشکیکی باریک و تیژ چه شنی شم شیر له ناو بوتلیک ئاودا ده له رزی. گوئی به دهنگی پیچکه ی عه ره بانان زربنگایه وه. به مه دا زانی که به فری کوچه و کو لانه کان، تاو وه ته وه. به دیقته روانییه تیشکی هه تاو، که لوپه ل و شتومه کی نیو ژوره که وه ده رگا که. یه که مین ئاره زووی ئەمه بوو که له قاقای پیکه نین بدات، قولپی قاقایه کی به رز سینگ و سکی خسته نه سه مایه کی شیرین و به له زه ت، ئازای له شی پر بوو له خو شی و شادییه کی بی سنور. ئەم خو شی و شادی یه عه ینی ئەو خو شی و شادییه بوو که مرؤف یه که مجار ده که ویتسه سه رپی و دنیا له به رده م خویدا ده بینی. کلیموف، پر به دل ئاره زووی دیداری خه لکی و جموجو ل و قسه کردنی کرد. به دهنی سست و بی جو له بوو، به لام ده یتوانی ده سه کانی بجو لیتنی، به لام خو ی به مه ی نه ده زانی. چونکه بی ری له لای شتی دیکه بوو. هه ناسه دان و پیکه نینه که ی خو ی له گیان خو ش بوو. به دیتنی بوتله ئاوه که، بن میچه که، تیشکی هه تاوو په رده ی په نجهره که شادبوو.

دنیا ته نانه ت له و گو شه ته نگی ژوره که شیا جوان و دلخو شکه ر ده هاته به رچاوی. وهختی دکتوره که هات، کلیموف بی ری له وه ده کرده وه که ده رمانه کانی چه ند به که لک بوون، خو ی چه ند دل سو زو میهره بان بووه هه موو ده و روبه ره که ی دل سو زانه به خه مییه وه بوون. دکتوره که گوتی: «چاکه! چاکه! ئافه رین، خوا زو ر شوکر

که چاک بوویه وه!»، کلیموف به دهم گوی شل کردنه وه به کول پیکه نی. کابرای فنلانندی بیرکته وه ته وه.

ژنه ددان چهرموه که ی وه بیرهاته وه. قیتاره که ی بیرکته وه وه وه حزی ده کرد جگه ره بکیتشیت، گوتی: «دکتور پیتیان بلتی چاو خواردم بو بیتن». دکتور قاییل نه بو، پاقل ئه مره که ی به جی نه هیتانو نه چوو نانی بو بیتن، کلیموف ئه مه ی زور له بهرگران بو، وه کو مندالی وړکن که وته هات و هاوار،

دکتوره که به دهم پیکه نینه وه که وته لاسایی کردنه وه ی: «به به! دایکه، مه مه ده خوم». کلیموف دهستی به پیکه نین کرده وه، که دکتوره که رویی، خه ویکه چاکی لیکه وت و پاشان به هه مان ههستی پر شادییه وه رابوو. میمکی له پالی دا دانیشتبوو. زور خوشحال بو، پرسی: «میمکه گیان ئه وه چیم بو؟»

- گرانه تی

- به راست! به لام ئیستا چاک بوومه ته وه، به ته واوی چاک بوومه ته وه، ئه دی (کوتی) له کوتیه؟

- له مال نیه، پیم وایه تاقیکردنه وه ی داوه و پاشان چووه بو لای یه کیک. پیریتزن که ئه و قسه یه ی کرد، دوو لو نوشتایه وه، دهستی بو گوره و بییه کان برد، لیسوی که وته ته ته له. روی وهرگیتر او له پر دایکورکاند. خه م و که سه ری دللی، ئاموزگارییه کانی دکتوری بیربرده وه به دهم گریانه وه گوتی: «ئوو، کوتی، کوتی، فریشته که مان رویی!..» گوره و بییه کانی داکه ندو له هه مان شوپن دا نوشتایه وه. کلاوه که ی به ربووه وه. کلیموف، چاوی برییه قره بوزه که ی ئه و، هیچی بو مه علوم نه بو، دللی که وته وه سه وه سه و پرسی: «میمکه گیان کوتی له کوتیه؟!»

پیریتزن که هه موو شتیک و ته نانه ت کلیموف-شی له بهر خه می خوی بیرچوو بوو گوتی: «کوتی، له توه گرانه تای گرت و مرد... پیرتی به خاکمان سپارد...»

ئهم هه واله ناخوش و کوتوپره کلیموفی هیتایه وه سه رخو. هه رچه نده هه والیکه دلته زین و ناخوش بو، به لام هه ر نه ی توانی ئه و شادییه ی بالی به سه ر کلیموفی تازه چاکه وه بوو! کیشابوو، بره وینیتته وه. تیرگریا. پاشان پیکه نی و ئه و جا که وته گله یی ئه وه ی که بو شتیکه ناده نی بیخوا.

پاش هه فته یه ک، جلیکی ده لپی له بهرکراو به یارمه تی پاقل ورده ورده که وته ری کردن. خوی گه یانده بهر په نجه ره که و روانییه ئاسمانی ساف و بیگه ردی به هار. له دوره وه گویی له ته قه ته قی شره قیتاریک بوو. خه م دللی گرت، فرمیسک له چاوی

قه تیس ما. ته ویتلی به توندی نا به په نجه ره که وه و له بن لیوانه وه گوتی «چه ند دللم ته نگه، خوابه چه ند غه مبارم!» خوشی و شادی کشانه وه و خه م و بی تاقه تی هه واری هه لداو له کانگای دلوه ههستی به له ده ست دانی خوشکه که ی کرد.

* میمک / خوشکی دایک پور / خوشکی باب.

چۆمپىك به قه راخ ئەم نشىوى يەدا دادەكشاو لە دورەو دەبرىسقا يەو. بە ئاندى دەنووك درىژى زۆنگاوان بە جوکه جوکی غەمگین بەسەر چۆمەكەدا دەفرین. تىكراى ئەم دیمەنانه رىبواریان گاز دەکرد که بى دانیشیت و جامە يەك بهۆنیتەو، بەلام باخ و بیستانانى میوه که تىكراى بە دىراوى جوان رىكخرابوو و نزیكەى ۸۰۰ هەزار مەتر دوو جاي گرتبوو، هەستىكى تەواو جیاواز تری دەورۆژاند. هەمیشە روناک و رەونەقدار بوون و هەستی شادی و خۆشییان لەدلى مرۆفدا بیدار دەکردەو. گۆل و گیای جۆراو جۆرو هەمەرەنگ، لەسپی سادەو بەیگرە تا رەشى رەش، ئەو هەموو شکۆفە ناسک و نازدارانە، ئیدی بەهەشتىک بوو که کاورین لە هەموو ژيانى دا ئەو تەرەحە جوانى یەى نەدیتبوو.

بەهار، لە هەوێلى بوو. گیای گۆلى کەم ویتە لەژێر شووشەى گۆلخانەکاندا خۆیان مەلاس دابوو، بەلام هەر بەستین و دىراویکت گرتبا یە هیتەدى گۆل و شکۆفە لى روابوو هیچ بارەگایەکی پاشایەتى لە رازاویەى و بۆن خۆشیدا بەتۆزى پیتیدا نەدەگەیی. ئەم کۆمەلە یە بەیانى زوو لە هەموو کاتىک جوانتر بوون. یانى ئەو دەمانەى که ئاورنگ وەکو ئەلماس و مروارى بەسەر پەرى گۆل و پەلکی گیادا دەدرەوشا یەو.

کاورین، که مندال بوو، جوانى ئەم باخە کارىکی ئەفسانەى لیتەکرد. کەچی «پسوتسكى» هەر بۆ تانە بەم جوانى یەى دەگوت «زروزیل»، بەلام لە راستیدا هونەر و سەنەت چ پەرجوبەکی دروستکرد بوو! چ کارىکی گەورەى لە کتیبانەو راکۆتزا بوو و چۆن بەسەر سروشتدا زال ببوو، دەستەمۆی کردبوو! مەیدانى پر لە درەختى میوه، دارهەرمى یەکی بالابەرزى قوچەکی، دار بەرووی بازەبى، زەبزهفۆن، دارسىو، خانوو، تامى چلچرا. مېژووی سالى ۱۸۶۲ که بە دارى ئالوئالو نووسرابوو، واتا ئەو سالەى دەنواند که پسوتسكى بۆ یەكەمجار دەستى دابوو بېستانکارى زانستانە. هەر هەموو ئەمانە جوان و شیرن و دلرفین بوو. درەختانى رازاوه لى و پۆپ پەرچکراو، بەقەدى ساف و راستەو وەکو قەدى درەختى خورما رىک و راست چوو بوون بەئاسماندا، بەلام که بە وردى زەینەت دەدایى و سەیرت دەکرد درەختى مېوه یان توو دەردەچوون، بەلام ئەو یە گىانى دەخستەبەر ئەم باغەو نەواى شادی نامىزى پى دەبەخشى، هاتووچۆی بەردەوام و هەول و کوششى بى ووچانى باغەوانەکانى پسوتسكى بوو. لەبەیانى زووهو تا درەنگە شەوان لەم درەختەو بۆ ئەم درەخت، لەم شەتەو بۆ ئەو نەمام، لەم دىراوى پرگۆلەو بۆ ئەو

رەبەنى رەشپۆش

«ئاندى قسىلیوچ» کاورین، مامۆستای زانستگە بوو، زیاد لە پتویست خۆى ماندوو و ئەعسابى هیلاک کردبوو، بەلام هیچ هەولێكى نەدا که بەباشى خۆى تیمار بکات. بەرىکەوت پاش ئەو ی قاپىک شەرابى خواردەو لەگەل جەنابى دکتۆرى دۆستى دا هەندى دەردە دلى کردو دۆستەکەشى، جەنابى دکتۆر نامۆژگارى کرد که بەهارو هابوین لە زۆزان بگوزەرتىن. رىک لەو کاتانەدا کاغەزىکی دورو درىژى لە «تانیا پسوتسكى» یەو پى گەبى که داوەتى کردبوو بچى بۆ گوندەکەى ئەوان و ماوہیەک لە «بوريسوكا» لەگەل ئەو و بابى دا وەمىن. کاورین لىبرا بچى، بەلام بەر لەو ی بچى بۆ ئەو ویتەدر «مانگى نىسان بوو» سەرىکی «کاورىنکا» ی زىدى خۆى داو سى هەفتەى لە ویتەدر گوزەراندن. که دنیا خۆش بوو، ئەو جارى روى کردە گوندەکەى مالى «پسوتسكى» باخەوانى نىودارى روس. «پسوتسكى» گەورەى کردبوو، و بەنىسبەت کاورین-هەو لە جىبى باب بوو. مەوداى نىوان «کاورىنکا» و «بوريسوكا» که مالى پسوتسكى لەو ویتەدر بوو نزیكەى هەفتا میل بوو، سواری عەرەبانەو بەهارو رىگا، مژدەى خۆشییەکی راستەقىنەیان بە کاورین دەدا.

دیوہ خانى پسوتسكى لە بوريسوكادا گەورەبوو. هەیانىک لەبەردەم ئاپارتمانەکەدا که بەشپەرە گەچینە رازا بوو، بەلام ئەم پەیکەرە گەچینانە هەندىکیان روشابوون و پارچەیان لى بەربوو بوو. خۆلامىک بەجل و بەرگى مەیتەرەو لەبەر دەرگا ویتەبوو. باغىکی کۆنى تارىک، لەسەر شپوہى باخى ئىنگلیزان و بەدرىژى فەرسەخىک، لەبەر مالهەو تا قەراخ چومپىک داکشابوو، و لەو ویتەدرەو دەچۆبەو سەر نشپوێكى پر گۆل و گۆلزار. ئەم نشپوێبە بەرىز دارکاژى لى روابوو که رەگەکانیان بەدەرەو بوون و هەر لەچنگى تىک ئالو دەچوون. چۆلە

گولزار، زهلام دهگه‌ران و وه‌کو میروله به‌مه‌کینه‌ی دهستی و بیل و ئاو پرژینه‌وه ئەم به‌رو ئەو به‌ریان ده‌کرد.

کاورین، سه‌عات نۆی شه‌و گه‌ییه‌ گوندی «بوریسوکا». وه‌ختی گه‌ییه‌ ئەویندر، سه‌یری کرد تانیو بابی بی تاقتن. هه‌وای سافی شه‌وو ئەستیرانی به‌جریه‌، ترسی زوقوم که‌وتنی سپیده‌ی ده‌خسته‌ دلّه‌وه، «ئیشان کارلیچ» ی سه‌ر باخه‌وانیش چوو بووه‌ شاری و که‌سیکی ده‌ستپاک و خه‌مخۆرو جی متمانه‌یان شک نه‌ده‌برد که‌ باخه‌که‌ی پی بسپیرن. قسه‌و باسی سه‌ر نان خواردنی ئیواره‌یان هه‌رباسی زوقوم و زوقوم که‌وتن بوو، ئاقیبه‌ت لیبران که‌تانیو ئەو شه‌وه‌ نه‌خه‌وئ و سه‌عات یه‌کی شه‌و سه‌رئیکی باخه‌که‌ بدات و دلّیا بی له‌وه‌ی که‌ هه‌موو شتیکی وه‌کو خۆبه‌تی یان نا. «یگور سمیوونوچیچ» ش سه‌عات سی یان زووتر له‌خه‌و رابی و بی بو باخه‌که‌.

کاورین، به‌ده‌رئایی شه‌وه‌که‌ له‌گه‌ل تانیادا دانیشته‌ و سه‌عات یه‌کیش له‌ گه‌لیا هات بو باخه‌که‌. بو سه‌وه‌کی توند ده‌هات. له‌ ره‌زه‌کانه‌وه‌ که‌ ناویان نابوو «تیجاره‌تخانه» و سالی هه‌زاران رۆبل ده‌رامه‌تیا هه‌بوو، دووکه‌ئیکی چرو خه‌ست سه‌ر زه‌وییه‌که‌ی گرتبوو، ئەم دوکه‌له‌ ده‌بوايه‌ گه‌یاه‌گه‌لاو گه‌له‌کان به‌ جوړیک داپۆشیت که‌ نه‌یه‌لئ زوقوم بیانه‌ستیت. دره‌خته‌کان وه‌کو به‌ردی شه‌تره‌نج به‌ریز و یسه‌تابوون، وه‌کو ریزه‌ سه‌ربازان ریک و پیک بوون. ئەم به‌ریز وه‌ستان و هاوبالاییه‌ی دره‌خته‌کان، باغه‌که‌یان تا راده‌یه‌ک ناخۆش ده‌نواند. کاورین و تانیو سه‌ری سه‌راپای باخه‌که‌یان دا. چوونه‌ سه‌ر ئەو ئاگره‌ی که‌ له‌په‌ین و کاوپوش به‌ر ببوو. به‌ریکه‌وت تووشی یه‌کیک له‌و کریکارانه‌ ده‌بوون که‌ وه‌کو سیبه‌ر به‌نیو چه‌ره‌ دوکه‌له‌که‌دا له‌هاتوچۆدا بوون، ته‌نیا دره‌ختانی ئالوبالوو قۆخ و چه‌ند دار سیوێک غه‌رقی شکۆفه‌ بوون، ئیدی ته‌واوی باخه‌که‌ غه‌رقی دووکه‌ل بوو. که‌ گه‌یینه‌ دێراوه‌ تازه‌کان ئەوجا کاورین توانی هه‌ناسه‌یه‌کی ره‌حه‌ت بدات. شانەکانی هه‌لته‌کاندو گوتی: «بیرمه‌، به‌منداڵی به‌ دووکه‌ل ده‌پژمێم، به‌لام تانیستا نه‌مزانیوه‌ که‌ چۆن دووکه‌ل گه‌لایان له‌به‌ستن ده‌پاریزی».

تانیو وه‌لامی دایه‌وه‌: که‌ دنیا هه‌ور نه‌بی، دووکه‌ل جیگه‌ی هه‌وران ده‌گرته‌وه‌.

– هه‌ور بۆچی باشه‌؟

– ئەگه‌ر دنیا هه‌ورو هه‌لابی، زوقوم ناکه‌وئ و دره‌خته‌کان نایه‌ست.

– به‌ راسته‌؟

کاورین، ئەمه‌ی گوت و پیکه‌نی. ده‌ستی تانیای گرت. ده‌موو چاوی پان و پۆرو

رچیوی تانیو، برۆ چرو په‌یوه‌ست وره‌شه‌کانی، یه‌خه‌ی سفت و ره‌قی چاکه‌ته‌که‌ی که‌ نه‌یده‌ هه‌شت به‌ ئاسانی ملی بجوئینی، جله‌کانی که‌ له‌شه‌ونم دا هه‌لکشا بوون و به‌ ژن و بالایی ریکویتیکی سه‌رنجیان راکیشا. له‌دلی خۆیدا گوتی: «ماشه‌لا چه‌ند گه‌وره‌ بووه‌». ئەوجا به‌ تانیای گوت: « ۵ سال له‌مه‌و پیش که‌من لیته‌ بووم، تو منال منال بوویت، لاواز بوویت، لاقه‌کانت درێژو هه‌شتا خرو پر نه‌بوو بوی، شوئرتیکی کورت له‌ پی بوو... بزانه‌ به‌م ۵ ساله‌ چه‌ند گوپاوی!»

تانیو ئه‌هتیکه‌ هه‌لکیشا: به‌لئ پیچ سال! له‌م پیچ ساله‌دا زۆر شت روی داوه‌. به‌خۆشیه‌وه‌ روانییه‌ ده‌موچاوی کاورین و گوتی: ئاندرئ راستم پی بلئ، ئایا هه‌ست ده‌که‌ی که‌ ئیدی له‌ ئیبه‌ دا‌راویت و چ په‌یوه‌ندیه‌کت پیمانیه‌وه‌ نه‌ماوه‌؟ به‌لام بو ئەم پرسیاره‌ ده‌که‌م؟ تو پیاویتی کاروباری تایبه‌تی خۆت هه‌یه‌... تو... ئەگه‌ر توژی نامویی بکه‌یت و ئیبه‌ به‌بیگانه‌ بزانی کاریکی ئاساییه‌، به‌لام ئەگه‌ر وابی یان وانه‌ بی ئاندریوشا، تکات لیده‌که‌م که‌ تو ئیبه‌ به‌بیگانه‌ نه‌زانیت و وه‌کو خزم و که‌سوکاری خۆمان حسیب بکه‌ی، ئیبه‌ هه‌قی خۆمانه‌ ئەم داوايه‌ت لی بکه‌ین».

– هه‌رواشه‌ تانیو!

– به‌ شه‌ره‌فت؟

– به‌ شه‌ره‌فم.

– پیت سه‌یره‌ که‌ ئەم هه‌موو وینه‌یه‌ی تو مان هه‌یه‌، به‌لام بیگومان به‌خۆت ده‌زانی که‌ بام چه‌ندی خۆش ده‌ویی. هه‌ر به‌په‌رستان ده‌تپه‌رستی. تو پیاویتی زانایت، پیاویتی ئاسایی نیت. تو پایه‌یه‌کی پرشنگدارت بو خۆت به‌ده‌ست هه‌یناوه‌ و باه‌ پیتی وایه‌ سه‌رکه‌وتنی تو ده‌گه‌رته‌وه‌ بو ئەوه‌ی که‌ به‌خۆی په‌روه‌ده‌ی کردوویت. من نامه‌وئ ئەو خه‌یاله‌ی لیتیکی بده‌م و دلّی بشکینم، چ قه‌یدی یه‌ با و ابیرکاته‌وه‌! به‌یانی دا، ره‌نگی ئاسمان روون بووه‌وه‌. ته‌نکه‌ هه‌وران ره‌وینه‌وه‌. بولبولان که‌وتنه‌ خویندن. ده‌نگی کلاوکوره‌ له‌ کیلگه‌و مه‌زاره‌کانه‌وه‌ به‌رز بووه‌وه‌.

تانیو گوتی: ئیدی کاتی خه‌وه‌. ساردیشه‌. ده‌ستی کاورینی گرت و گوتی: ئاندریوشا، زۆر مه‌منونتم که‌ له‌گه‌لم هاتی. بیزار بووین ئەوه‌نده‌ له‌گه‌ل ئاشنایانی تاقت به‌ردا هه‌لسوکه‌وت بکه‌ین. ژماره‌شمان که‌مه‌. هه‌موو ژبانمان هاتۆته‌ سه‌رباخ و باخ و باخ و هیچی دی. هه‌موو قسه‌و باسیکمان هاتۆته‌ سه‌ر کۆته‌ره‌و چلان، سیوی موتوره‌و سیوی شیرین، چوزه‌ره‌دان و چرۆکردن، قه‌له‌م کردن و موتوره‌کردن. هه‌موو ژبانمان بووه‌ به‌ باخه‌که‌. ته‌نانه‌ت که‌ ده‌خه‌ویشین هه‌ر خه‌ون به‌سیوو هه‌رمیوه‌

دهیبین. هه‌لبه‌ته هه‌موو ئه‌مانه پر سوودو باشن، به‌لام هه‌ندی جار به‌دهستی خۆم نیه و حه‌ز ده‌که‌م گۆرانی‌یک له‌ ژیا‌ندا بکه‌م. له‌یادمه‌ جارن که‌ تۆ ده‌هاتی به‌ دیده‌نیمان و پشوو‌ی هاوینت له‌کن ئیمه‌ ده‌گوزهراند، وه‌کو ئه‌وه‌بوو ماله‌که‌مان خۆشتر و روناکتر بێ. وه‌کو ئه‌وه‌بوو به‌کیتک روپۆشی سه‌ر شته‌کانی ماله‌که‌مان لابه‌ری. من ئه‌و کاتانه‌ منداڵ بووم، به‌لام تێ ده‌گه‌یشتم...

تانیا هه‌ژده‌ر هه‌ژده‌ر به‌گه‌رمی قسه‌ی ده‌کرد. کاورین له‌پر ئه‌مه‌ی هات به‌ خه‌یاڵ دا که‌ له‌وه‌یه‌ ئه‌م پشوو‌ی هاوینه‌ دلی بچیتته‌ سه‌ر ئه‌م زه‌عیفه‌ وردیله‌و ناسکه‌ زۆر بلتییه‌. له‌وانه‌یه‌ به‌ته‌واوی ئاشق و شه‌یدای بێ. بۆ وه‌زع و حالێ ئه‌وان چ شتی‌یک له‌م کاره‌ ئاسایی ترو له‌ گوین تر بوو؟ ئه‌م بیره‌ی پێ خۆش بوو. ئه‌م بیره‌ مژولی کردو هه‌رکه‌ دانه‌وی یه‌وه‌و روانییه‌ ده‌موچاوی پر میه‌رو ره‌نجاوی تانیا، له‌بن لیوانه‌وه‌ ئه‌م دێره‌ی پوشکینی گوته‌وه‌:

«ئونی ژین، من ئه‌وه‌ ناشارمه‌وه‌ که‌ بۆ تانیا دێوانه‌م».

کاتی گه‌یینه‌وه‌ مانی، یگورسیمونوچیچ له‌خه‌و رابوو. کاورین، خه‌وی نه‌ده‌هات. له‌گه‌ڵ پیره‌مێردا سه‌رگه‌رمی قسان بوو و، له‌گه‌ڵی دا گه‌رایه‌وه‌ بۆ نیو باخه‌که‌، یگورسیمونوچیچ، پیاویکی بالا به‌رزی چوارشانه‌ی قه‌له‌و بوو. هه‌رچه‌نده‌ دووچاری ته‌نگه‌نه‌فه‌سی ببوو، به‌لام ئه‌وجاش هینده‌ گورجو گۆل بوو، زه‌حمه‌ت بوو له‌ریگه‌وباندا پێیدا بگه‌ی. سیما‌ی په‌له‌کردنی به‌رده‌وامی ده‌نواند، واده‌هاته‌ به‌رچا‌و که‌ هه‌میشه‌ وابیر ده‌کاته‌وه‌ که‌ ئه‌گه‌ر تۆزێ ماته‌ل بێ و دره‌نگ بگاته‌ سه‌رکاره‌که‌ی ئیدی هه‌موو شتیکی وێران ده‌بێ و ئاداری به‌سه‌ر پادارییه‌وه‌ نامینی.

- بزانه‌م ده‌زانی نه‌ینی ئه‌مه‌ چیه‌؟ هه‌له‌وه‌سته‌یه‌کی کرد تا هه‌ناسه‌یه‌ک تازه‌ بکاته‌وه‌و ئه‌وجا له‌سه‌ری رۆیی:

- وه‌کو ده‌یبینی زه‌وییه‌که‌ به‌سته‌به‌تی، به‌لام ئه‌گه‌ر گه‌رمایه‌یه‌که‌ بخره‌یتته‌ سه‌ردار عاساکه‌ت، یانی مه‌ترو نیویک له‌ سه‌روی ئه‌رزه‌که‌وه‌، سه‌یر ده‌که‌ی ته‌واو گه‌رمه‌. ئه‌مه‌ بۆ وایه‌؟

کاورین به‌ پیکه‌نینه‌وه‌ گوتی: راستت ده‌وی نایانم.

- نه‌!... تۆ ناتوانی هه‌موو شتیکی هه‌ر بزانی. گه‌وره‌ترین که‌له‌ش ناتوانی هه‌موو شتیکی هه‌ر بزانی... ئایا هیشتا هه‌ر سه‌رگه‌رمی فه‌لسه‌فه‌یت؟

- به‌لێ، به‌زۆری خه‌ریکی موتالا‌کردنی فه‌لسه‌فه‌وه‌ ده‌روناسیم.

- بێ تا‌قه‌ت ناکات؟

- به‌پێچه‌وانه‌وه‌، بێ فه‌لسه‌فه‌ هه‌لناکه‌م.

یگورسیموچیچ، سمیله‌ قیته‌کانی ریک خست و گوتی:

- ماشه‌للا، ماشه‌للا! زۆرم دل به‌ کاروباره‌کانت خۆشه‌، به‌راستی پێم خۆشه‌.

له‌پر گوتی هه‌لخست. ترسیک نیشته‌ سه‌رسیما‌ی. هه‌ر پێیه‌کی کرد به‌ دووان و به‌غار به‌شه‌قامی نیو باغه‌که‌دا بۆی ده‌رچوو. له‌پر له‌نیو چری دره‌خته‌کان و چه‌ره‌ دوکه‌لدا وون بوو.

ده‌نگیکی نائومی‌دانه‌ له‌ گوتی کاورین دا زربنگایه‌وه‌: - کێ ئه‌م ئه‌سپه‌ی به‌درخته‌که‌وه‌ به‌سته‌تۆته‌وه‌، چ ناکه‌س به‌چه‌یه‌ک، چ ده‌ست بریک زاتی ئه‌وه‌ی کردووه‌، ئه‌م ئه‌سپه‌ تۆپیوه‌ به‌م دار سیته‌وه‌ به‌سته‌تۆته‌وه‌. هاوار به‌مالم، وێران بوو! وێران بوو! باخه‌که‌م وێران بوو. هاوار به‌مالم، چیکه‌م خوايه‌!

که‌ گه‌رایه‌وه‌ لای کاورین، زۆر په‌ریشان و په‌ست دیاربوو. ده‌سته‌کانی ده‌دا به‌یه‌ک داو ده‌یگوت: پیاو نازانی له‌گه‌ڵ ئه‌م خه‌لکه‌ نه‌حله‌تیه‌دا چ بلتی؟ چیا‌ن له‌گه‌ڵ ده‌که‌ی؟ ئه‌ستپکا، دووی شه‌و عه‌ره‌بانه‌یه‌ په‌ینی هیتاوه‌ بۆ ئیره‌و ئه‌سپه‌که‌ی به‌ داره‌که‌وه‌ به‌سته‌تۆته‌وه‌. که‌ر پیاوه‌، هینده‌ ره‌شمه‌ی ئه‌سپه‌که‌ی توند به‌سته‌وه‌ که‌ له‌سێ شوینه‌وه‌ توپکلی داره‌که‌ بریندار بووه‌. پیاو نازانی چ له‌گه‌ڵ ئه‌م خه‌لکه‌دا بکات؟ که‌ قسه‌ی له‌گه‌ڵ ده‌که‌ی چاوی حیز ده‌کات و خۆیت لیده‌کات به‌ که‌ره‌ی شه‌ربه‌ت، پێوسته‌ هه‌لیواسی.

که‌ ته‌واو هییدی بووه‌وه‌، کاورین-ی له‌ ئامیز گرت و رومه‌نی ماچکردو گوتی: ماشه‌للا، ماشه‌للا، به‌راستی به‌هاتنت خۆشحالم، هیند خۆشحالم ناتوانم به‌زمان بۆتی ده‌رپر، زۆر زۆر مه‌منونتم! ئه‌و جا به‌هه‌مان خیرایی جارانه‌وه‌ که‌وته‌وه‌ ری. له‌گه‌ڵ کۆنه‌ شاگرده‌که‌یدا هه‌موو باخه‌که‌ گه‌ران، نارنجستانه‌که‌وه‌ هه‌موو شوینه‌کانی دی، سه‌ریکی دوو کوره‌ هه‌نگه‌که‌شیان دا که‌خۆی گوته‌نی «په‌رجوی ئه‌م سه‌ده‌یه‌» بوو.

به‌ده‌م پیاسه‌کردنه‌وه‌ رۆژیان لێ هه‌لات و تیشکی رۆژ باخه‌که‌ی روناک کرده‌وه‌. دنیا گه‌رم بوو. کاورین که‌وته‌ بیرکردنه‌وه‌ له‌ ئاینده‌ی پرشنگداری خۆی. بی‌ری له‌وه‌ کرده‌وه‌ که‌ تازه‌ سه‌ره‌تای مانگی پێنجه‌وه‌ هیشتا هاوینیکی دورودرێژو خۆش به‌ده‌سته‌وه‌یه‌. له‌پر هه‌ستیکی خۆشیی وه‌کو ئه‌و هه‌ستانه‌ی که‌ به‌مندا‌لی له‌م باخه‌دا تووشی ده‌بوون، ئازای گیانی داگرت. ئه‌ویش کابرای پیره‌میری له‌ ئامیز گرت و به‌ئه‌سپایی ماچیکرد. بیره‌وه‌ری رابردوو بالی به‌سه‌ر هه‌ردووکیاندا کیشا. دوو

به دوو گه پانه وه بۆ مالتی و چاو قه یماغ و پسکیستیان خوارد. ئەم ورده شتانهش بیره وهری رۆژانی مندالیان وه بیری کاورین هینایه وه. خووشی و شادی ئیستا تیکه ل به بیره وهری رابردو بو و ههستیکی شادمانی قولیان له دلای دا جۆش دا.

چاوهروانی کرد تا تانیا بیدار بوه وه قاوهی له گه ل تهویشدا خوارد. ئەنجام چوو بۆ نیتو باخه کهو ماوهیه که له ویندهر پیاسه ی کرد. ئەنجام چوو بۆ ژوره که ی خووی و کهوته کارکردن. به وردی کتیبی دهخوینده وه یادداشتی تومار ده کرد. جار جارێ چاوی له سه ر کتیبه که ی هه لده پری و له په نجه ره که وه ده پیروانییه میزه که ی که هیشتا ئاونگیان به سه ره وه بوو. ههستی کرد هه موو ده ماره کانی له شی له خووشی و شادیدا ده له رزن و سه ما ده که ن.

٢

کاورین، له گوندیش دا هه مان ژبانی پر مه شغه له تی شاری درێژه پێدا. می شک و ئە عسابی ماندوو تر کرد. له جار ان پتر ده یخوینده وه. ده ی نووسی و خووی فیری زمانی ئیتالیش ده کرد. کاتی که بۆ پیاسه ش ده چوو ده ری هۆش و گووشی هه ر لای کاره که ی و گه پانه وه بوو. هینده که م ده خه وت که خانه خو ییه کانی پێیان سه یروو چون هه لده کات. ئە گه ر به ری تکه وت، رۆژیک نیو سه عاتی که خه وت بایه ئە وا به درێژایی شه وه که خه وی ده زرا، به لām له گه ل ئە م هه موو بێ خه وی یه شه دا هه ر چالاک و پر کارو به که یف و به ده ماغ بوو.

زۆری قسه ده کرد، زۆری ده خوارده وه. جگه ره ی زۆر ده کیشا. به زۆری و رۆژانه کچۆلانی گونده کانی ئە و ده ورو به ره ده هاتن بۆ بو ریسو کاو له گه ل تانیا دا داده نیشتن و گۆرانیا ن ده گوت. جار جاریش کورپکی گه نچ، که دراوسیتیا ن بوو، ده هات. که مانچه ژهنیکی کارامه و لی هاتوو بوو. کاوریف گوپی له سازو ئاوازی وان ده گرت. به لām ماندوو ده بوو. بێ ئیختیار چاوه کانی ده هاتنه وه یه که و ملی به سه رشانی دا شو ر ده بوه وه.

کاورین، عه سرائیک پاش چاخوار دنه وه له به ر هه یوانه که دانیشتووو کتیبیکی ده خوینده وه، تانیا له ژوری میوان و له گه ل یه کیک له دۆسته کانی و دوو گۆرانی بێژدا که یه کیکیا ن ده نگه ی به رزو ئە وی دیکه یان ده نگه ی نزم بوو، به یارمه تی که مانچه ژهنه که پرۆقه ی گۆرانی یه کیان ده کرد. کاورین گوپی بۆ وشه کان راده دێرا.

هه رچه ند وشه کان روسی بوون، به لām له مانا کانیان تی نه ده گه یی، ئەنجام کتیبه که ی له لایه که وه دانا و به وردی گوپی هه ل خست. ئەمجاره یان تی گه یی. گۆرانی یه که بریتی بوو له وه ی که «کیژیک به خه یال، له نیوه شه ودا ده نگیکه ی نه یینی ئامیز له نیتو باخه که ده ژنه وی. ئەم ده نگه هینده ناسک و دلگیره که کچه خووی ناچار ده کات که شکوو پیرۆزی و گونجانی ئە و ده نگانه که بۆ ئیمه ی خه لقه نده ی فانی نایه ته ده رک کردنی، دیار بکات. کچه پاش ئە وه ی رازی ده نگه کان هه ل دینن و دیار بیا ن ده کات، ده ست به جی ده مرئ و روحی ده فری بۆ ئاسمان». پیتلوی چاوانی کاورین قورس بوون. هه ستایه سه ری. به بێ تاقه تی به ژوری میواندا تی په ری و خووی کرد به به ردالانه که دا و له ویندهر که وته هاتوچۆ. که کۆری مۆسیقا ته واو بوو، دهستی تانیای گرت و له گه ل خویدا بر دییه به ر هه یوانه که و پتی گوت: له به یانی زوه وه فیکرو خه یال مژولی ئە فسانه یه کی سه یره. ناتوانم خۆم له شه ری ئە و ئە فسانه یه رزگار بکه م. نازانم له کوی خویندومه ته وه. یان له کتی و له کویم بیستوو؟ به لām چیرۆکیکی دلگیره سه رنج راکیشه. هه رچه ند زۆریش هاو ئاهه نگ نیه. ده بی له هه وه له وه ئە وه ت پێ بلیم که زۆریش ساده و روون نییه. هه زار سال له مه وه به ر ره به نیتکی ره شپۆش له بیابانی سوریا یان عه ره بستان سه رگه ردان بوو... چه ندین قوناغ له و لای ئە و بیابانانه وه، ماسیگران ره به نیکه ره شپۆشی دی ده بینن که به ئە سپایی به سه ره ده ریا وه سه ما ده کات. ره به نی دووم تارمایی ره به نی یه که م بوو. ئیستا تو هه موو یاسایه کی ده روونناسی له می شکی خۆت ده ربکه و، چونکه له م ئە فسانه کۆنه دا به هیچ جو ری ره چاونه کراوه. گو ی بگره. له تاپۆ ی یه که مه وه، تاپۆ به کی دی که وته وه. له دوومه وه سییه م که وته وه... هتد. چونکه وینه و سیبه ره، واتا تارمایی ره به نه ئە سلای یه که، زیندوو نه مر هه ر جار ه ی له شوینیک دا ده ره ده کتوت. جارێ ئە م تارماییه له ئە فریقیا، جارێ له ئە سپانیا و، پاشان له هندستاندا و جارێ کیش له قوتبی باکوردا بینرا. ئاقیبه ت له سنوری زه مین ده رچوو. به لām ئە م ده رچونه هه رگیز نه یکرده کاریک که ئە م تاپۆ به چیدی ده رنه که وی. له وه یه ئە م تاپۆ به ئیستا له هه ساره ی مه ریخ، یان له وه یه له کۆ هه ساره کانی باشوردا که له شتوه ی خاچ دایه، بینری. ئیستا خالی بنه رته ی و سه ره کی ئە م ئە فسانه یه له م پیتشبینی یه دایه که «رپک پاش هه زار سال دوا ی ئە و میژوو ه ی که ره به نه که له بیاباندا ویتل بوو، تاپۆ که دیته وه سه ر زه وی و خووی نیشانی تیره ی به شه ر ده دا». و هه نوکه پێ ده چی که ئە م هه زار ساله ته واو بوو بێ... به پیتی ئە م ئە فسانه یه بێ ده بی ئە مرۆ یان سه به ی

چاوه پروانی ره به نی ره شپۆش بین» .

تانیا، ئەم ئەفسانە یە بە دل نە بو، گوتی: ئەفسانە یە کی سە یرە .

کا ورین پێکە نی و گوتی: لە مە سە یرتر ئە وە یە کە مە ن بێر م نێه چۆن ئەم ئەفسانە یە م لە مێشکدا چە سپیو. ئایا لە شوێنێک دا خۆیندومە تە وە؟ ئایا لە کە سێک م بێستوو؟ یان دە شێت ها تێتە خە ونم؟ بێر م نێه و نازانم، بە لām ئەم ئەفسانە یە تێکە ل بە هە ستم بوو لە بە یانی یە وە تا ئێ واره بێر لە هیچ ناکە مە وە، ئە مە نە بی» .

تانیا، گە پرایە وە بۆ لای میوانە کانی، کا ورین، لە مال و دە درکە و ت بێ تاقە ت و غە رقی بێر خە یالان بە کە نار تە لانی گۆ لە کاندایا کە و تە پیا سە کردن. هە تا و بە تە وای ئا وایا بێر. بۆ نێکی یە کجار خۆش لە گۆ لە تازه ئا و دراوە کانه وە دە هات. لە مال وە، مۆ سیکا سەر لە نوێ جۆش و خروشی بە دە نگی گۆ رانی بێ ژە کان دە دا. کا ورین، بە دە م بێر کردنە وە و گە پان بۆ سەر چا وە ی ئەفسانە کە، بە رە بە رە هە موو باخە کە ی بێر و پاشان بێ وە ی بە خۆ ی بزانی ت و مە بە ستنی بێ ت بە کە ناری چۆ مە کە دا نشێ و بوو وە .

بە نێ و رە گ و ریشالی و دە درکە و تووی دە رە ختە کاندایا گە پرا و کاتیکی بە خۆ زانی گە ییە رە خ ئا وە کە . مە لی زۆ نگا وە کان سە مینە وە و دوو سۆ نە نارە حە ت بوون. لق و پۆ یی چر و تاریکی دار کا ژە کان لە بە ر تیشکی ئا سو دا هێ شتا بربقە یان دە دا یە وە . بە لām ئا وای چۆ مە کە تاری بێر . کا ورین، لە چۆ مە کە پە ر ی یە وە . مە زرایە کی گە و رە ی مرۆ ر ی تازه ر و او لە بە ر دە می دا بوو . شوێ نە واری ژ یان لە و دە و ر و بە ر دە بە دی نە دە کرا . پێ دە چو و ئە م رێ یە بچێ تە وە سەر سەر زە مینێکی راز ئامێزی ئە و تو کە هەر گیز پێی ئا دە میزادی پێ نە کە و تێ . بچێ تە وە سەر خۆ رنشینێک کە تازه خۆ ر چو بێ تە زە ر دە و هێ شتا دوا تیشکە کانی بە ناز و شکۆ وە لە وێ ن دە ر بە رە و شێ تە وە و بێر سکی تە وە .

کا ورین، ملی ئە و رێ گایە ی گرت و لە فیکران راجوو: چ سەر زە مینێکی فرا وانه! چە ند کپ و ئارام و ئازا دە! دە لێ ی هە موو جیهان لە کون و قوژنی ئە م سەر زە مینە فرا وانه دا پە نهان بوو و لە حە شار گە ی خۆ بە وە دە پروانی تە مە ن و چا وە پروانی مە نە تا بچم و سەر لە نوێ بیدۆ زمە وە!

شە یە کی خۆش مە زرا مرۆ رە کە ی خستە کە رو پێشکە . شە ی فێ نک و خۆشی ئێ واری، سە ری کۆ تی کا ورینی فێ نک کردە وە . توژێک تێ پە ر ی و شە باکە هە م دیس هە لێ کردە وە . ئە م جاره یان توند تر بوو . مرۆ ر و گیایە کان سە ر یان ها تە وە یە ک و لە پشت ئە وانه وە خشە ی چە ئا سایی پە لکی دار کا ژە کان ها تە گو ی . کا ورین

بە سە رسامی وێ ستا . لە لای ئا سو وە لولە یە کی تاریکی گە ر دە لول ئا ساییان شە پۆ ل ئا سا بە دیار کە و ت . ئە م لولە تاریکە ئا سمان و زە و ی لێ ک دە دا . قە واره ی ئە م لولە یە دیار نە بوو ، بە لām هەر لە یە کە م تە ما شا کردنە وە دیار بوو کە لە جێ ی خۆ ی نە وە ستا وە . بە لکو زۆ ر خێرا بە رە و کا ورین دێ ت . ئە م تاریکییە تا نزیک تر دە بوو وە بچو کتر دە بوو وە . کا ورین بە پە لە خۆ ی لا دا و رێ ی بۆ ئە م تاریکییە کردە وە . رە بە نێکی سە راپا رە شپۆش ، قژ ماش و برنج ، ئە پڕۆ رە ش ، دە سته کانی لە شێ وە ی خا چ دا خستبو و نە سە رسینگی ، لە وێ وە تێ پە ر ی . پێ یە خا و سە کانی لە سەر زە و ی بوون . بێ ست شە قا وێ ک لە کا ورین دوور کە و تە وە و ئو جا گە پرایە وە و تە مە شای ئە و ی کرد . سە ری لە قان دە بزە یە کی پەر مەر و بێ با کانه ی بە رو ویدادا . دە مو چا و ی لا واز و بێ رە نگ بوو . کاتێ کە لە کا ورین رە ت سوو هە م دیس گە و رە تر بوو وە . لە چۆ مە کە پە ر ی یە وە . بە بێ دە نگی خۆ ی هە لدا یە سەر رە خ ی چۆ مە کە و بە نێ و دار کا ژە کاندایا رە ت بوو و ، دوو کە ل ئا سا لە چا و وون بوو .

کا ورین ، بە شە لێ ژا و ی یە وە گوتی: بێ نیت ، خۆ بە چا و ی خۆ ت بێ نیت کە ئەفسانە کە راستە و درۆ ی تێ دا نیه . بێ ئە وە ی هە و ل بە دات سەر لە نە یینی ئە م تا پۆ سە یرە دە ربکات ، خۆ شحال و رازی بوو لە وە ی کە نە ک هەر تە نیایا لە نزیکە وە بە تە وای جە لە رە شە کانی بێ نی ، بە لکو سیما و دە مو چا و ی رە بە نە کە ی بە تە وای بێ نی . شە لێ ژا و لە هە مان کاتدا خۆ شحال گە پرایە وە بۆ مالتی . میوانە کان ، هێ دی هێ دی لە باخە کە دا پیا سە یان دە کرد . کۆ ر ی مۆ سیکا ، لە مال وە هێ شتا هەر بە ر دە وام بوو . کە واته هەر خۆ ی رە بە نە رە شپۆ شە کە ی دیتو وە ، پەر بە دل حە ز ی دە کرد چیرۆکی بێ نینی رە بە نە رە شپۆ شە کە بگێ رێ تە وە . بە لām تر سا کە لە دل ی خۆ یاندا گالته ی پێ بکە ن و بلین چا و ی رێ شکە و پێ شکە ی کردو وە . بۆ یه لێ برا ئە م نە یینی لای خۆ ی بیا رێ زیت و بۆ کە سی نە در کێ نی . قا قا پێ کە نی . هە لێ کردە گۆ رانی . کە و تە سە ما و سو ردا ن . خۆ ی لە جار ان بە کە یف تر و شاد تر بێ نی . میوانە کان و تانیا شادی و ئیلها میکی تایبە تیان لە سیما یدا بە دی کرد .

۳

کە شی و تە و او بوو و ، میوانە کان رویشتن ، کا ورین ها تە ژو رە کە ی خۆ ی و لە سەر قە نە فە یە ک پالکە و ت . دە یو بست بێر لە رە بە نە کە بکاتە وە ، بە لām دوا ی توژێک تانیا

وژورکوت و گوتی: ئاندریوشا، تاقه‌تت هه‌یه گوتاره‌کانی بایم بخوینیه‌وه. گوتاره‌کانی به‌رزن. شتی چاک ده‌نووسیت.

یگورسیمیونوچیچ، دوا به‌دوای تانیا و ژورکوت و به‌دهم بزه‌یه‌کی ده‌ستکرده‌وه گوتی: به‌راستی به‌رزن. گوتی به‌قسه‌ی تانیا مه‌ده. ئە‌گەر ده‌شته‌وی بیان خوینیه‌وه، ئە‌وا شه‌وی بیانخوینیه‌وه، ده‌رمانی خه‌ونه.

تانیا به‌و په‌ری متمانه‌وه گوتی: ئاندریوشا، گوتاره‌کان بخوینیه‌وه و بایم ناچار بکه که پتر بنووسیت. بایم ده‌توانیت نامه‌یه‌کی ئە‌کادیمی تیروته‌سه‌ل له‌مه‌ر باغداری بنووسیت.

یگورسیمیونوچیچ پیکه‌نی. سوربو‌وه. وه‌کو هه‌ر نووسه‌ریکی بی فیزو شه‌رمن شپه‌زه‌بوو و نه‌یده‌زانی چ بلێ، ئە‌نجام ته‌سلیم بوو.

به‌دهستی له‌رژۆک چه‌ند کاغه‌زێکی جیاکرده‌وه گوتی: ئە‌گەر ده‌ته‌وی گوتاره‌کانم بخوینی یه‌وه، هه‌وه‌ل‌جار ئە‌م گوتاران‌ه‌ی «گاشه و سه‌رگوتاره روسیانه بخوینیه‌وه. پتیبسته بزانی که من وه‌لامی چه‌م داوه‌ته‌وه. به‌لام ئە‌م گوتاران‌ه‌ بو‌تۆ خو‌ش نین... یه‌که‌م بی سه‌روبه‌رن و دووهم تازه کاتی خه‌وه.

تانیا، له‌ ژووره‌که وه‌ده‌رکه‌وت. یگورسیمیونوچیچ، له‌قه‌راخ قه‌نه‌فه‌که‌وه له‌ پاش بیده‌نگیه‌کی زۆر گوتی: ئاخ برای ئازیز. من گوتاران ده‌نوسم. له‌ پیتشانگه‌ی کشتوکالی دا به‌شداری ده‌که‌م و هه‌ندی جارن خه‌لات و میدال وه‌رده‌گرم. هه‌موو خه‌لکی ده‌لین پستوسکی سیوی وای هه‌ن هه‌ریه‌که‌ی به‌ئه‌ندازه‌ی سه‌ری ئاده‌میزادیک... پستوسکی، سه‌روه‌ت و سامانیکه‌ی وه‌های له‌ باخه‌کانی وه‌ده‌ست هیناوه‌که. .. خۆلاسه به‌ده‌ردی- کوشوبی- شاعیر گوته‌نی: هه‌م پاره‌داره‌وه هه‌م خاوه‌ن پایه‌وه شکۆ.

به‌لام چه‌ز ده‌که‌م له‌تۆ پیرسم که به‌چی ده‌چیت؟ باخه‌کانم بی چه‌ندو چون جوان و عالن. باخی نمونه‌ین... باخ نیه به‌لکو موزه‌خانه‌یه‌کی بی هاتویه. ده‌زگایه‌که که جگه له‌جوانی بایه‌خیکه‌ی سیاسی زۆریشی هه‌یه. هه‌نگاوێکی تازه‌یه به‌ره‌و سه‌نعه‌تی کشتوکالی هه‌وچه‌رخه‌ی روسیا... به‌لام به‌ چه‌ ده‌چیت و ئاکامه‌که‌ی چه‌ ده‌بی؟.. ئامانجی سه‌ره‌کی ئە‌م کاره‌ چیه؟!

- وه‌لامی ئە‌م پرسیاره ئاسانه.

- مه‌به‌ستم ئە‌و وه‌لامه نیه. ده‌مه‌وی بزانه‌م دوای مردنی من چی به‌سه‌ر ئە‌م باخه دیت؟ پتیم وایه یه‌ک مانگ پاش مردنی من، باخه‌که تیا ده‌چیت. هه‌لبه‌ته له‌به‌ر

ئوه نا که باخه‌که گه‌وره‌یه‌وه کریکار و باخه‌وانی زۆری هه‌یه، به‌لکو له‌به‌ر ئوه‌یه که من ئاشقی ئە‌م کاره‌م. حالێ عه‌رزم هه‌یت؟ من ئە‌م کاره‌م خو‌ش ده‌وی. له‌وه‌یه له‌ خو‌م پتر خو‌شبو‌ی. من رۆژ تا ئیواری کار ده‌که‌م. هه‌موو کاره‌کان به‌ده‌ستی خو‌م جیبه‌جی ده‌که‌م. قه‌له‌م لێدان، موتوربه‌کردن، ناشتن. هه‌ره‌مه‌موو ئە‌م کارانه به‌ده‌ستی خو‌م ده‌که‌م. ئە‌گەر یه‌کیک یارمه‌تیم بدات به‌غیلی پتیده‌به‌م و هینده توره‌ ده‌بم که هه‌ندی جار له‌سنوری ئە‌ده‌ب ده‌رده‌چم هه‌موو نه‌ینی یه‌ک له‌ ئە‌شقی کاردا خو‌ی چه‌شارداوه. له‌چاوی تیژی وه‌ستایه‌ک دا، له‌ده‌ستی کارامه‌ی وه‌ستایه‌ک دا خو‌ی چه‌شارداوه. که ده‌چمه دیدنه‌ی دۆستیک و نیوسه‌عاتیک داده‌نیشم هه‌ست ده‌که‌م دل‌م له‌ جیبه‌کی دیه. هه‌میشه ترسی ئە‌وه‌م له‌دله نه‌ک باخه‌که شتیکی به‌سه‌ر بی. ئە‌وجا وه‌ره بی‌ری لیبکه‌وه که سه‌به‌نی من مردم کن جیم ده‌گریته‌وه؟ کن ئە‌م کارانه جیبه‌جی ده‌کات؟ باخه‌وانه‌کان؟ یان کریکاران؟ راست و دۆغری خه‌می گه‌وره‌ی من ئە‌مه‌یه که سه‌به‌ی باخه‌کانم بکه‌ونه ده‌ستی بیگانان، ده‌نا چ ترسیکم له‌ که‌رویتشک و کرم بره‌و سه‌هۆلبه‌ندان نیه. ترسی گه‌وره‌م ئوه‌یه که باخه‌کانم بکه‌ونه ده‌ستی بیگانان...

کاورین گوتی: خوا نه‌بی‌رێ تانیا هه‌یه... به‌پیکه‌نینه‌وه له‌سه‌ری رۆیی: مه‌علوم له‌ که‌رویتشکان خه‌ته‌رت‌ر نیه... ئە‌ویش چه‌ز له‌کار ده‌کات و چاکیش سه‌ری لێی ده‌رده‌چیت.

- به‌لێ تانیاش شاره‌زایه‌وه سه‌ری له‌ کاره‌کانی ده‌رده‌چیت. خو‌زگه‌ دوای من باخه‌که بکه‌وتبایه ده‌ستی ئە‌و! جاله‌وه باشت‌ر ده‌بی! به‌لام... خوا به‌و رۆژه نه‌کات، ئە‌گەر هاتوو شو‌بکرد.

یگورسیمیونوچیچ، به‌چاوانی ترس لێ نیشته‌وه‌وه روانیه کاورین و به‌ ئاسپایی گوتی: نه‌گبه‌تیه‌که له‌وه‌دایه که تانیا شوو بکات و پاشان مندالی بیی و ئیدی فریای باخه‌که نه‌که‌وی. ئە‌مه خو‌ی له‌خۆیدا کاریکی زۆر خراپه، خو‌ له‌مه‌ش خراپ‌تر ئوه‌یه شوو به‌ پیاویک بکات که چاوی له‌ ماله‌که‌ی بی و ته‌نیا له‌به‌ر سه‌روه‌ت و سامانه‌که‌ی بیخو‌ازی و ئیدی به‌ سالیک باخه‌که له‌ده‌ست ده‌چیت. ئاخ‌ه‌ر له‌به‌ر دووشتی وایه که ده‌لین: ژن قامچی خوایه! ژن نه‌حله‌تی خوایه!

یگورسیمیونوچیچ، ئاهیکه هه‌لکیشاو پاش که‌میک بیده‌نگی گوتی:

- ره‌نگه تۆ ئە‌مه به‌ خو‌په‌رستی بزانی، به‌لام من چه‌زناکه‌م تانیا شووبکات. ئە‌و هه‌یتوه جیقنه ده‌بینی که هاتووچۆی ئیره ده‌کات و هه‌میشه خه‌ریکی

که مانچه لیدانه؟ من دلنیا که تانیا هرگیز شوی پیناکات، به لآم دیسان هر خوشیم به چاره یدا نایهت. ئیدی برای تازیز منیش بو خۆم به شه ریکم و له فیکری خۆم حالی ده بم.

یگورسیمونو فیچ ههستا، به نیگه رانی یه وه که وته هاتوو چۆ به ژوو ره که دا دیار بوو شتیکی پی بوو، به لآم نهیده توانی بیدر کیتی.

دهسته کانی ته پاندنه گیرفانی یه وه گوئی: من بابایه کم ههز به پیچ و په نا ناکه م و ههز چیه کم له دلدا بی به راشکاو دیلیم، به کورت و کرمانجی تو تاقه پیاویکی نه گهز تانیا بخوازی لیت ناترسم. تو پیاویکی هوشیارو به ویزدانی و، ههز گیز رازی نابی رهنجی ژبانی من به فیرو بیجی. ئەمه جگه له وهی من تو م وه کو کوری خۆم خۆش ده وی و شانازیت پیوه ده کم. بۆیه نه گهز خوا بکات، توو تانیا بۆ یه ک بن، زۆر خۆش حال ده بم.

کاورین، بزه یه کی بو کرد، یگورسیمونو فیچ ده رگاکه ی کرده وه ده دیو بیست بر وا... به لآم له پر له نیو ده رگاکه دا هه لوهسته یه کی کردو گوئی: نه گهز کور پیکتان بی، ئەوا وه کو پسپۆریکی کاروباری کشتوکال پهره ده ی ده کم.. له سه ری روئی: -... به لآم هه مو ئەمانه خه یالی خواه! شه و باش!

کاورین، پاش رویشتنی ئەو، به ئیسراحت لیتی راکشاو که وته خویندنه وه ی گوتاره کانی خانه خوئی یه که ی. یه که م گوتار به ناو نیشانی «کشتوکالی سه ده کانی ناوه راست» بوو. دوو م گوتار به ناو نیشانی «کورت هه لآمیکی ریزدار ز. ده رباره ی ره مه عمل هینانی خاکی باخیکی تازه». گوتاری سییه م به ناو نیشانی «چه ند سه رنجیک له مه ر موتور به کردن» و گوتاره کانی دیکه ش ناو نیشانی له و باب ه تانه یان هه بوو. به لآم چه شنه شپه زه بیه کی گیانی بالی به سه ر هه موو گوتاره کان دا کیشابوو، ته نانه ت ئەو گوتاره ش که به ناو نیشانی «دار سیوی ولاتی روسیا» بوو، هه ر له و شپه زه گیانییه به ده رنه بوو. یگورسیمونو فیچ ووتاره کانی به م رسته لاتینی یه ده ست پیده کرد «گوئی له قسه ی موخالیفانیش بگه ر» و به م رسته یه کوتایی پی دینا «که سی که سه ئەلفیکی به سه». له نیوان ئەم رسته نه دا که به زمانی لاتینی ده نیوسین، یه ک دنیا قسه ی ره ق و ناشیرین به دی ده کرا که راسته وخۆ دژی «جه هاله ت و نه زانی پسپۆرانی کشتوکالی که له پشت کورسی ئەکا دیماوه ده یانپروانییه سه روست» نوو سه رابوون. به تاییه تی دژی ناغای «گاشه» بوو که «شۆره تی خۆی له سه ر بناغه ی کفر کردن و به ره لابی رو نابوو» کاورین، ئەنجام تووشی هه ندی باب ه تی بی سه رو به رو

ده رپینی پر داخ و که سه ری بیه ره حمانه ی نوو سه ری گوتاره کان بوو، نوو سه ر داخی له وه ده خوارد که جه لده لیدانی ئەو دیهاتیا نه ی میوه ده دزن یان ده رخت ده شکینه وه به پیی یاسا قه ده غه کراوه. له فکران را چوو «کاره که ی کاریکی چاکه. کاریکی ماقول و ریکوییکه. به لآم پیاو له م ده قانه دا جگه له دل ره قی و شه رفرۆشتن چ شتیکی دی به دی ناکات. پی م وایه له هه موو شوینیک هه روایه. له هه موو کارو پییشه یه ک دا خاوه ن نه زه ران خه لکانیکی تو ره و له راده به ده ر دل ناسکن و ده بن به قوربانی هه ست و دل ناسکی خۆبان، پی م وایه ده بی هه ر واش بی».

بیری له تانیا کرده وه. ئەو تانیا یه ی که له راده به ده ر دل به ندی گوتاره کانی بابی بوو، ئەوجا بیری له یگورسیمونو فیچ کرده وه. تانیا کیژیکی وردیله، ره نگ کال، چاپوک و گورج و گول، ئیسکه کانی سینگی به ده ره وه بوون. چاوه ره شه درشته کانی وه کو ئەوه ی تاقیبی شتیکی بکه ن، به رده وام ده گێرا. هه موو ئەمانه سه رنجی کاورین یان راکیشا. ئەوجا یگورسیمونو فیچ-ی به لاقه کورته کانی یه وه هینایه به رچاوی خۆی. دیسان گه راپه وه سه رتانیان. تانیا زۆر ههزی له گف تو گوو مونا قه شه ده کردو هه میشه و به شپه وه یه کی زۆر تاییه تی قسه کانی ده کرد «توره، پی م وایه له راده به ده ر توره بی».

دیسان که وته وه خویندنه وه، به لآم هه یچ تی نه گه یی و کتیبه کانی تو ردا. هه ستیکی خۆش دایگرت، هه ستی سه ما کرن و گو یگرتن له مو سیقا. هه ستیک که هه زاران بیری له می شکی دا و پروژان. ئەوه ی به بیردا هات که نه گه ر ئەم ره به نه سه یرو نااساییه ته نیا ئەم دیتیبیتی و که سی دی نه ی دی بی ئەوا ئەم نه خۆشه و نه خۆشیکی وه هایه که تا پوو شه به نگانی دینه به رچاو. ئەم بیره که میک ترساندی.

له سه ر قه نه فه که دانیشت و سه ری خسته نیو هه ردوو ده ستی. هه ولی دا زال بی به سه ر ئەو نه خۆشییه دا که بالی به سه ریدا کیشابوو. پاش توژیکی هاتوو چۆ به ژوره که دا، گه راپه وه سه رکاره که ی خۆی، به لآم باب ه تی کتیبه که تینویتی و ئاره زووی نه ده شکاند. ئەو عه ودالی شتیکی نادیارو سه رسوره یه نه رو مه زن بوو. ده مه و به یان خۆی گۆری و به نه به دلی یه وه چوو نه نیو جیگاکه ی. هه ستی ده کرد پیو بیستی به ئیسراحت ته. ئاخری که گوئی له ده نگی یگورسیمونو فیچ بوو که ده چوو بو نیو باخه که، له زه نگی داو پیتش خزه ته که ی گاز کرد که شه رابی بو بیتی، چه ند پیکیکی هه لداو که میک مه نگ بوو و خه وی لی که وت.

یگورسیمونوفیچ و تانیا به زۆری شهریان بوو و قسه‌ی ناشیرینیان به یه کدی ده‌گوت. ئەو رۆژەش به یانییه‌که‌ی شهریان بوو و تانیا ده‌ستی به گریان کردبوو و چووبوو ژوره‌که‌ی خۆی و نه‌بۆ فراقین و نه‌بۆ چای خواردن نه‌هاتبوو خوارئ.

یگورسیمونوفیچ هه‌وه‌ل‌جار به‌ره‌زامه‌ندییه‌وه‌که‌وتبووه هاتووچۆ به ژوره‌که‌دا. وه‌کو بیه‌وی بۆ هه‌موو که‌سیکی سه‌لمینی که‌عه‌داله‌ت و زه‌بت و ره‌بت به‌لای ئەوه‌وه به‌رده‌وام بی‌هه‌رزوو دلی ته‌نگ بوو و له‌ئه‌سپی غرور دابه‌زی. له‌که‌لی شه‌یتان هاته‌ خوارئ. سه‌رگه‌ردان و ویل به‌باخه‌که‌دا ده‌سورایه‌وه‌وه‌هه‌ر په‌کو پۆی بوو: ناخ خوايه‌!. نیوه‌رۆ هه‌چی پینه‌خورا، به‌ئه‌سپایی له‌ده‌رگای داخراوی ژوره‌که‌ی تانیای داو به‌شه‌رمه‌زاری یه‌وه‌گازی کرد: تانیا! تانیا!.

له‌پشت ده‌رگا‌که‌وه‌ده‌نگیکی کزو گریانای هاته‌گوتی: وازم لی بیینه.. تکایه‌ وازم لی بیینه.

زویروونی باب و کیژ له‌هه‌موو ماله‌که‌دا ره‌نگی دابوووه‌وه‌ته‌نانه‌ت کاری کردبووه‌باخه‌وان و کریکارانی باخه‌که‌ش. کاورین، وه‌کو جارن سه‌رگه‌رمی کاره‌کانی خۆی بوو، به‌لام ئەنجام ئەویش ماندوو و ناره‌حه‌ت بوو. لیبرا بکه‌ویته‌به‌پینانه‌وه‌وه‌ئه‌م هه‌وری زیزبوونه‌به‌ر له‌شیو پره‌وتینیته‌وه‌له‌ده‌رگای ژوره‌که‌ی تانیای دا. روخسه‌تی لی وه‌رگرت و وه‌ژورکه‌وت، به‌شوخیه‌وه‌گوتی:

- وه‌ره، وه‌ره. شه‌رم ناکه‌یت!.. به‌سه‌رسامی روانییه‌ده‌موچاوی فرمیسکاوی و تۆراوی تانیاو گوتی: یانی شه‌ره‌که‌تان ئەوه‌نده‌جدییه‌؟ جوانه، جوانه.

تانیا گوتی: ئەگه‌ر ده‌ترانی چی پیتکردوم! ئەمه‌ی گوت و فرمیسک وه‌کو بارانی بوهار له‌چاوه‌درشته‌کانییه‌وه‌دا بارین. ده‌سته‌کانی دان به‌یه‌که‌دا له‌سه‌ری رۆیی: هه‌ر کوشتمی، باوه‌ر بکه‌چ قسه‌یه‌کی غه‌له‌تم نه‌کردوووه... ته‌نیا ئەوه‌نده‌م گوتوووه‌که‌ پیتویست ناکات ئەم هه‌موو کریکاره‌رابگرین... ئەگه‌ر... بکری به‌رۆژانه‌کریکاران بگرین باشتره... تۆ نازانی ئەو کریکارانه‌یه‌که‌هفته‌یه‌چ کریکیان نه‌کردوووه. من، من ته‌نیا ئەوه‌نده‌م گوت، که‌چی لی‌م راپه‌ری... هه‌زارو یه‌ک جنیوی سه‌ربه‌کوڵکه‌ی دامی.. جا جنیوی ناشیرین.. له‌پیناوی هه‌چیش».

کاورین، قژی تانیای ریک خسته‌وه‌وه‌گوتی: گوتی مه‌ده‌یی، به‌شی خۆت شه‌رت

کردوووه‌فرمیسکیشت رشتوووه. به‌سه‌ئیدی، خۆه‌تا هه‌تایه‌هه‌ر ناتۆری.. پروا بکه‌ بابت زۆری خۆش ده‌وتی.

تانیا به‌ده‌م هه‌نسک هه‌لدانه‌وه‌له‌سه‌ری رۆیی: ژیان لی تال کردوم قسه‌ی خۆشی جوینه. عه‌رزقه‌ قسه‌یه‌کی خۆشی لی بژنه‌وم. به‌جوړئ سه‌یرم ده‌کات وه‌کو ئەوه‌ی له‌م ماله‌دا بیگانه‌م. که‌یفی خۆبه‌تی با وابکات. هه‌لبه‌ته‌بیانویه‌کی هه‌یه. من سه‌به‌ی ئەم ماله‌به‌جی دیتلم و ده‌رۆم کاریک بۆ خۆم ده‌دۆزمه‌وه، ده‌بم به‌ته‌له‌گرافچی. قه‌یدی نیه‌با به‌دلی خۆی بکات.

- وه‌ره‌گیانه‌وه‌ره، مه‌گری تانیا. گریان به‌چی ده‌چی؟ ئیوه‌هه‌ردووکتان تۆره‌وه‌دل ناسکن و خه‌تای هه‌ردووکتانه، وه‌ره‌با ئاشتتان بکه‌مه‌وه.

کاورین، نه‌رم و له‌سه‌رخۆ قسه‌ی ده‌کردو تانیا کولی گریان نه‌ده‌نشته‌وه. شانەکانی کوور ده‌کرده‌وه‌وه‌ده‌ستی ده‌دان به‌یه‌که‌دا، له‌تۆ وایه‌نه‌گبه‌تی یه‌کی گه‌وره‌به‌رۆکی گرتوووه. کاورین له‌وه‌دلگیربوو که‌ئه‌م هه‌موو بشیوتینی و خه‌م و خه‌فته‌ته‌له‌سه‌ر شتیکی هه‌چ بوو. چ روداویکی هه‌چ و بی‌بايه‌خ ئەم به‌سته‌زمانه‌ی به‌دریژیی رۆژیکی یان خۆی گوته‌نی به‌دریژیی هه‌موو ته‌مه‌نی وا کتۆل و داماو کردبوو! له‌وه‌ده‌مه‌دا که‌دلخۆشی تانیای ده‌دایه‌وه‌ئه‌وه‌ی به‌بیردا هات که‌له‌م دنیا به‌دا جگه‌له‌م باب و کیژه‌چ که‌سیک نیه‌که‌ئه‌وی وه‌کو خزم و که‌سی نزیک خۆش بوئ. ئەگه‌ر ئەمان نه‌بوايه‌ن ئەو هه‌ر له‌مندالییه‌وه‌بی باب و دایک، ویل و سه‌رگه‌ردان ده‌بوو و، له‌هه‌موو ژیان لی دا عه‌زته‌تی سۆزیک دلسۆزانه‌ده‌بوو و، هه‌رگیز تامی خۆشه‌ویستی نه‌ده‌چه‌شت. ئەو خۆشه‌ویستییه‌ی که‌ته‌نیا له‌که‌سوکاری دلسۆز چاوه‌روان ده‌کری. کاورین هه‌سته‌تی کرد که‌ئه‌عسابی ماندووی وه‌کو موگناتیس به‌ره‌وه‌ئه‌م کیژه‌چاوه‌به‌فرمیسکه‌ده‌کشئ، هه‌روه‌ها هه‌سیکرد هه‌رگیز ناتوانئ ژنیکی قوت و قه‌له‌وی گۆنا نالی خۆش بوئ. به‌لام ئەم تانیا ره‌نگ کال و لاوازو که‌مجورمه‌ته‌واو دلی بردوووه. که‌ده‌پروانی یه‌شان و مل و قژی تانیا، له‌ناخ دا گه‌شکه‌ی ده‌کرد. ده‌سته‌کانی تانیای گوشی و فرمیسکه‌کانی بۆ سپر... ناخری تانیا ژیر بووه. به‌لام هه‌شتا گله‌یی له‌بابی و له‌ژیان ناره‌حه‌تی خۆی ده‌کردو له‌کاروین ده‌پارایه‌وه‌که‌له‌م وه‌زع و حاله‌رزگاری بکات. ئەوجا تانیا به‌ره‌به‌ره‌گه‌شایه‌وه‌وه‌بزه‌که‌وته‌سه‌رلیتوانی و که‌وته‌گله‌یی له‌به‌ختی خۆی که‌خوا بۆ چی به‌مجۆره‌دروستی کردوووه‌بۆ هه‌ینده‌دلی ناسکه. پاشان له‌قاقای پیکه‌نینی داو گوتی من شیتم و به‌غار له‌ژوره‌که‌وه‌ده‌رکه‌وت. کاورین، دواي تۆزیک چوو بۆ باخه‌که‌سه‌یری کردیگورسیمونوفیچ و تانیا وه‌کو

ئەوئەى ھېچ رووى نەدائىي، شان بەشانى يەكدى بە شەقامى نىو باخەكەدا پىياسە دەكەن و نانپان دەخوارد. ھەردووکیان زۆریان برسى بوو.

كاورین، زۆر خۆشحال بوو بەوئەى كەتوانى بووى یگورسىمبونوفیچ و تانیا ئاشت بکاتەو، بەدەم ئەو خۆشپەو و چوو بۆ باخەكە. لەسەر تەختىك دانىشت و چوو زىرى. لەپر گوتى لە دەنگى تەقە تەقى عەرەبانەيەك و پىكەنپىنى ژنىك بوو، دياربوو ديسان ميوانە. دەنگى كەمانچە بەرزبەو. دەنگى نامەفھومى ژنىك گەيشتە گوتى. ئەم دەنگانە رەبەنە رەشپۆشەكەيان وەبیر كاورین خستەو. لەكوئى، لە چ ولاتىك، لەسەر كام ھەستارە ئەم بونەوئەرى، ھاتۆتە بەرچاو.

بەزەحمەت ئەم ئەفسانەيەى وەبیر خۆى ھىنابوو وەو خەرىك بوو ئەو تاپۆرەشەى كە لە مەزارەكەدا دىتبوى لە خەيالى خۆیدا بەرجەستە بکات. لەپر لەپشت دارکاژەكانى بەرانبەرىيەو و پىاوئىكى دەستە بالا، بەبى خشپەو بى ئەوئەى بچوكتىرین سرتەى لىوھ بى وەدەرکەوت. قزى بۆز بوو بوو. كلاوى لەسەر نەبوو. دەموچاوى ھىندە بى رەنگ بوو، ھەر لەدەموچاوى مردوان دەچوو. يەك دنيا خالى رەشى ناشىرىن بەروويەو بوو. كابرأى غەرىب يان كابرأى سوالتكەر بە ئەدەب و نەزاكەتەو سەرى دانەواندو بەپىدەنگى ھاتە پىشەو و لەسەر تەختەكەى كاورین دانىشت. كاورین، رەبەنە رەشپۆشەكەى ناسىيەو. تاوئىكى باش لىكدى رامان، كاورین بەسەرسامى و رەبەنەكە بەخۆشەويستى يەو، وەكو جارى يەكەم، بەلام چەشنە رەندى و بى موپالاتىبەك بەسىمايەو دياربوو. كاورین گوتى:

- تۆ بوونەوئەرىكى خەيالىت، بۆچى ھاتوبىيە ئىرەو بۆچى لە شوئىنىكدا دانىشتووى، ئەم كارەى تۆ لەو كۆنە ئەفسانەيە ناچىت».

رەبەنەكە بەھىمنى وەلامى داىەو: فەرق ناكات.

رووى كەردەكاورین: - ئەفسانە، بونەوئەرى خەيالى، من، ھەر ھەموو ئەمانە زادەى خەيالى وروژاوى تۆن. من شەبەنگم.

كاورین گوتى: يانى دەتەوئى بلئى كە چ بوونىكت لەدەرتى خەيالدا نىە؟

- چۆنت ئارەزوو لىيە وای بىر لى بکەو. من لە خەيالى تۆدا ھەم. چونكە خەيالى تۆ بەشىكە لە تەبىعەت، كەواتە من دەبى لە تەبىعەتیش دا ھەبم. ئەمەى

گوت و سوکە بزەيەك كەوتە سەر لىوى.

كاورین گوتى: ھوشيارو بەدەماغ ديارى. پىم وایە لەدنياى واقىع دا پىتر لە ھەزار سال تەمەنت رانىو. من نەم دەزانى خەيالم تواناى ئەفراندنى دياردەيەكى وای ھەيە. بۆ واسەيرم دەكەى؟ خۆشت دەوئىم؟

- بەلئى، چونكە تۆ لەو خەلكە كەمانەى كە بەراستى دەكرى نىوى ھەلئارادەى خوات لى بنرى. تۆ خزمەتى حەقىقەتى نەم دەكەى، بىرو بىرکردنەوئەى تۆ، مەبەست و ئارەزووى تۆ، بەھرەو زانىيارى تۆ، ھەموو ژيانى تۆ مۆرى خوايى لىدراو. بە ئاشكرا مۆرى خوايى پىتوھ ديارە. ھەموو شتىكى تۆ لە قەبىلئى ئەقل و جوانى كراو، واتا بۆ جىھانى ئەبەدى و پاىدار تەرخانكراو.

- باسى «حەقىقەتى نەم» ت كەرد، ئايا تىرەى بەشەرە، بەشەرى فانى دەگاتە حەقىقەتى نەم؟

رەبەنەكە گوتى: ژيانى نەم ھەيە.

- تۆ پىت وایە بەشەر بونەوئەرىكى نەم؟

- ھەلئەتە، ئايندەيەكى جوان و بەشكو چاوەروانى ئىوھيە. چاوەنۆرى تىرەى بەشەرە. تا جىھان، پىوانى وەكو تۆى زۆر ھەبى، زووتر دەگاتە ئەم ئايندەيە. بەبى تۆ و نمونەى وەكو تۆ كە بەھوشيارى و وریايیەو دەژىن، كە سەربەرزو ئازادن، كە خاوەنى سەرەتای بەرزو جوانن، بەشەرىيەت چ مەعنايەكى نىەو بە پىتى دەستوورى تەبىعى دەبى دەستەو ئەژنۆ دانىشن و چاوپرەوانى كوئايى مپژووى خۆ بکەن، بەلام تۆو نمونەى وەك تۆ، بە درىژايى ھەزاران سال تىرەى بەشەر دەگەيەننە حەقىقەتى نەم. خزمەت كەردن و ئەركى بەرزو پىروژى ئىوھ ئەمەيە. ھەرچى بەرەكەت و فەرىك كەخوا وەعدى بە بەندەكانى داوھ لەبوونى تۆدا بەرجەستەبوو.

كاورین پرسى: ئامانجى تەمەنى جاويدان چىە؟

- ئامانجى تەمەنى نەم وەكو ھەموو ژيان خۆشىيە. خۆشى راستەقىنەش لەزانست داىە، ژيانى نەم سەرچاوەى لەبن نەھاتووى زانست بۆ تىرەى بەشەر دەرەخسىنى. ھەر لەبەر ئەمەشە گوتوبەتى: «مالى بابى من پرە لەقەسرو كوئشكان...»

كاورین، بەخۆشپەو دەستەكانى دان بەيەك داو گوتى: دەزانى زۆرم كەيف بە قسەكانت دىت؟!

- سوپاس.

- به لّام با ئه وهشت پی بلّیم که تو برۆیت ئیدی له بونت ده که ومه گومانه وه و گومان ده مکوژی. تو تا پۆ شه به نگی، زینده خه ون و خه یالی، دیتنی تو نیشانه ی ئه وه یه که من نه خو شم و له حالّیکی ئاساییدا نیم.

- جا چ قه ییدییه بانه خو ش بی؟! نابّ ئه مه ساردت بکاته وه. تو نه خو شیت چونکه زیاده له پیویست کار ده که ییت. چونکه سه لامه تی خو ت کردۆته قوربانی ئامانجیک و رۆژه ک دئی که نه ک ههر سه لامه تیت به لّکو ژبان و ژینت له م پینا وه دا فیدا بکه ییت. له وه ی پتر چت ده وی؟ ئه مه هه مان ئه و شته یه که هه موو ته بیعه تیکی هه لّبژارده و عال به تاسه یه وهن.

- به لّام ئه گهر نه خو ش بم چ متمانه یه کم به خو ده بی؟

- به چ مه علوم هه موو ئه و بلیمه تانه ی که بوونه مایه ی متمانه ی هه موو جیهان، سوودیان له خه ون و خه یالّ نه بینیوه. ئیستا به تو دلّین که بیلمه تی زۆر له شیتیه وه نزیکه. بلیمه تی و شیتتی زۆر لیکدی دوور نین. با وه ر بکه خه لّکانی ساغ، خه لّکانیکی ئاسایین، ران و په زن، ترسان له نه خو شی ئه عساب، له پیروون و په ککه وتن ته نیا ئه و که سانه ئازار ده دات که ئامانجی ژبانیان له حالّی حازر دایه نه ک له ئاینده داو ئه مانه ش هه مان ران و په زن، خه لّکانی ئاسایین.

- به لّام گوته ی «ئه قلّی ساغله م له به ده نی ساغله م دایه» ئامانجی رۆمیانی کۆن بووه.

- مه رج نیه ههر چیه ک ئه وان گوته ی تیان دروست بی. خورپه وه هه لّچون، تاسه و ئه لّها، به رزه فری، حالّ و جه زبه، هه موو ئه م خه سی تانه ی که شاعیران، په یامبه ران و شه هیدانی ریتگه ی ئامانجی به رز، له خه لّکانی ئاسایی جیا ده کاته وه، له گه لّ ژبانی ئاژه لّی دا ناگو نجی، و اتا له گه لّ سه لامه تی به دهن و ساغی به دهن دا ناگو نجی. جاریکی دیکه ش پیت ده لّیمه وه ئه گهر ده ته وی ساغ و ئاسایی بیت ئه وابه به به یه کیک له ره شه خه لّکه که، به به به یه کیک له په زه که.

کاوری گوتی: سهیره، هه رچی به ک به خه یالی مندا هاتوه و چه ندین جار بیرم لیکردۆته وه تو گوته. وه کو ئه وه ی تو هه میشه ناگات له من بووی و گویت له بیرو خه یالّ نه ییتی یه کانم بووی، به لّام به سه باسی من مه که، تو مه به ستت له هه قیقه تی نه مر چیه؟

چۆنی لیک ده ده یته وه؟

ره به نه که وه لّامی نه دایه وه. کاورین ته مه شایه کی کرد، به لّام نه ی توانی ده موچاوی

به جوانی بیینی. سیمای دیار نه مابوو. سه رو دهستی دیار نه مان، ره به نه ره شپۆشه که به ته واوی دیاری نه ماو له چا و وون بوو.

کاوری، به پیکه نینه وه گوتی: حه یفی له چا و وون بوو.

به که یف خو شی و چالاکییه وه بو مالّ گه رایه وه. قسه ی ره به نه ره شپۆشه که روح گیانی له راده به دهر شاد کردبوو، بوونه هه لّبژارده، خزمه تکردنی هه قیقه تی نه مر. دانانی له ریزی ئه وانیه که هه زاران سالّ ژبانی مرۆف پیش ده خه ن، دانانی له ریزی ئه وانیه که مرۆف له گرفتاری و گوناحی هه زاران سالّ رزگار ده که ن، ئه وانیه هه موو شتیکی خو له ریبی ئامانجیک دا داده نین، گه نجییان، توانا و سه لامه تیان ده به خشن و له پیناوی شادی کۆمه لدا ده مرن، چ ئامانجیکی پیروژه. چ پله و پایه یه کی مه زن و به رزه. وه ختی به ژبانی رابردوی خویدا چۆیه وه، ژبانی بی رتوش و بی غه ل و غه ش و پرکارو کۆششی خو یه تیا یه وه به رچا و، وه ختی ئه وه ی فیتری بیوو و، خه لّکانی دیکه ی فیتر کرد بوو به یاد هیتیا یه وه، گه ییه ئه م ئه نجامه ی که قسه کانی کابرای ره به ن موباله غه یان تیدانیه.

تانیا که به دووی دا ده گه را، له پارکه که وه وه دهر که وت و به ره و لای ئه م هات. جلّیکی تازه ی له به ر کرد بوو. ئه و جله نه بوو که کاورین ئاخر جار له به ریدا دیتبوی. هاواری کرد: ئه وه لیره ی؟ خو هه موومان به دووی تو دا ده گه راین... وی ئه وه چیه؟ به سه رسامی ئه و پرسیاره ی کردو چاوی برییه سیمای پرشنگداری و چاوانی فرمیستک تی زاوی و گوتی: ئاندریوشا، چیت به سه ر هاتوه زۆر گو راوی؟! کاورین دهستی خسته سه رشانی تانیا و گوتی: من زۆر شادم، له شادیش زیاتر، به ختیارم. تانیا، تانیای ئازیز، تو بی ئه ندازه ئازیزو خو شه ویستی. تانیا زۆر خو شحالم.

به گه رمی هه ردوو دهستی تانیای ماچکردو له سه ری رۆبی:

- ئیستاکتی، له وه پری هه وای خو دا بووم. له لوتکه ی شادی دا بووم. له ژباندا ئه وه نده شاد نه بووم، به لّام ناتوانم هه موویت بو بگتیمه وه. چونکه به شتیم ده زانی. با وه ر به قسه کانم ناکه ییت. بابیینه سه ر باسی تو. تانیا من تو م خو ش ده وی و ده میکه خو شم ده وی، نزیک بوونه وه دیتنی تو بووه به شیک له ئه رکه کانی ژبانم نازانم که بگه ریمه وه چۆن به بی تو هه لّیکه م.

تانیا به پیکه نینه وه گوتی: به و خه ستییه ش نا. دوا ی دوو رۆژ له بیرت ده چمه وه. ئیمه خه لّکانی بچوکین و تو پیاو یکی گه وره ی. کاورین گوتی: بی سو عبه ت،

به ته مام له گه ل خوتم بهرم تانیا، باشه؟ له گه لم دبی؟ تو دهبی به هی من!
 تانیا هاواری کرد: چی؟ ویستی پی بکه نن، به لام پیکه نین چوه قاتی و
 نه که و ته سهر لیوانی. له جیبی پیکه نین رومه تی سور هه لگه را، هه ناسه ی سوار بو
 و، به په له به ره و باخه که رویی. دهسته کانی هه لگه لقتن و به نه باوهری یه وه گوتی:
 باوهر ناکه م. هه رگیز له م باوهره دا نه بووم... هه رگیز...

به لام کاورین به په له به دووی دا چوه به هه مان سیمای نورانی و پرشنگذارو حال
 لیها تنه وه له سهری رویی: من عه ودالی ئه شقیکم هه موو بوونم فه تح بکات. ته نیا
 تو، ته نیا تانیا ئه م ئه شقه به من ده به خشی. من زور به ختیارم، که به ختیارم!
 تانیا، ته سلیم بوو... کوور بووه، تیک چوو، له تو وایه به ئه ندازه ی ده سال
 پیرتر بوو، به لام له بهرچاوی کاورین یه کجار جوان بوو. به ده نگی به رز گوتی: چه ند
 جوانه!

٦

یگورسیمونو فیچ، که زانی کاورین نه ک هه ر ئاشقی تانیا بووه، به لکو لیپراوه
 بشی خوازی، ته واو شپرزه بوو. چوه سوچی که وه هه وئی دا شپرزهی خوی
 وه شیرئ. دهسته کانی ده له رزین، گهر دنی وه کو ئه وه ی بای کرد بی شین هه لگه را بوو.
 دهستوری دا که ئه سپه کان بین و عه په بانه که یان لی بیه ستن. سوار بوو و رویی.
 تانیا که بینی چون ئه سپه کان بهر قامچیان ده داو کلاوه که ی تا سهر گوتی داگرتوه،
 ئیدی له وه زع و حالی تیگه یی. خوی به ژوره که ی خویدا کرد. ده رگاکه ی له سهر خوی
 داخست و به درتیژی ئه و روژه گریا. له نارنجستانه که دا، هه موو قووخ و هه لوره کان
 به ته واوی پی گه یی بوون. ده بوایه زور به وریایی لی بکریتته وه له سه ندوقان بخرین
 و بنیردرین بو موسکو. چونکه دنیا زور گهرم ببوو. ده بوا هه موو دره خته کان ئاو
 بدن. ئه م کاره وه ختی زوری ده ویست. ئه مه جگه له وه ی دره خته کان کریمان هه لیتنا
 بوو. هه رچه ند کاورین زوری قیتر له کرمه کان ده کرده وه، به لام چارنه بوو، کریکاره کان
 و ته نانه ت یگورسیمونو فیچ و تانیاش به بهرچاوی ئه وه وه به ده دست کرمه کان یان
 ده فلیقاندوه.

خه لکی لیکدا لیکدا ده یان کرده سهر یان و میوه یان بو وهرزی پایز راده سپارد.
 ئیدی وه لامدانه وه رازیکردنی ئه و خه لکه ش ببوو به سهر یاری کاره کانی دی.

گهرمه ی کارکرن بوو. کهس نه یده په رژا سهری خوی بخورینئ. له م گهرمه ی
 کارکردنه دا، کاری مه زراکانیش دهستی پیکرد. نیوه ی کریکارانی باخه که،
 باخه که یان به جئ هیشت.

یگورسیمونو فیچ که تاوه سووت ببوو، قسه ی له گه ل به کردن نه ده هات. هه همیشه
 توره بوو. پیته کی له مه زرا بوو، پیته کی له باخه که بوو، به رده وام خوته و بوئی
 بوو: گیانم ده رچوو. به هیلاک چووم کاروا پروات روژی دیت خو م بکوژم.

سهر یاری ئه م هه موو کاره، به زم و ره زمی جیازی کرینی تانیاش له ولاره بوهستی
 که بنه ماله ی پسوتسکی زور به خه مییه وه بوون. له لایه ک جل برین بوو، له لایه ک
 خه یاتانی توره و ترؤ. ئیدی کهس به کهس نه بوو. میوانیش له ولاره بوهستی. خه لکی
 ماله که مه جبور بوون پیشوازی میوانان بکه ن. شیرینی و شهر به تیان بو دابنه ن و جئ
 و ری بو مانه وه ی شه ویان دابین بکه ن.

به لام و پیرای ئه و هه موو قهره بالخی و سهر قالییه، کاره کان به خوشی و شادی
 راده په رتیران و کهس ئاگای له ماندوو بوون نه بوو. تانیا، ههستی ده کرد که ئه شق و
 به خته وه ری له پر له دلی دا شکوفه ی کردوه. هه رچه ند له چوارده سالییه وه ده یزانی
 که یان بو کاورین ده بی یان بو گل، به لام له گه ل ئه وه شدا هه ر نیگه ران و دوو دل بوو.
 هه ندئ جار به جوړئ مهستی شادی و خوشی ده بوو که پیی و ابوو ده بی له که یفان
 بفری و خوی بگه یه نیته ئامیزی هه وران و نویشان دابهستی. به لام که بییری له وه
 ده کرده وه ده بی مانگی هه شت به بوو کی پروات و بابی و ئه م ماله به جئ بیلی، ئه م
 ماله ی که هه موو ته مه نی خوی تیدا گوزه راندوه، ترسیکی نامه فهومی لی
 ده نیشت. خوا ده زانی چه ندین جار ئه م بیهری به سهر دا ده هات که ئه م له پیاو یکی
 مه زنی وه کو کاورین بچو کتره و شایسته ی ئه و نیه. که ئه م خه یاله ی به سهر دا ده هات
 به په له خوی به ژوره که ی خویدا ده کرد، ده رگاکه ی له سهر خوی داده خست و چه ندین
 سه عات به کو ل ده گریا. له نیو میوانه کاند تانیا کاورین-ی له بهرچا قووزو جوان
 بوو. ههستی ده کرد هه موو ژنه کان به غیلی پی ده بن. له م ساتانه دلی پر ده بوو له
 غرور و شادی و وه کو ئه وه بوو هه موو جیهانی بو خوی داگیر کرد بی. خو ئه گه ر
 کاورین، زاتی کرد باو له گه ل ژنیکدا پیکه نیبا، ئه و تانیا له حه ژمه تاندا ده له رزی و
 به په له ده چوه ژووره که ی خوی و دیسان دهستی به گریان ده کرد! ئه م هه ستانه بالیان
 به سهر یا کیشابوو. وه کو مه کینه کاری ده کردو یارمه تی بابی ده دا، به لام له هه مان
 کاتدا ئاگای نه له کرم، نه له کاره که ران، نه له کریکاران و نه تی په ر بوونی وهخت

باری دهرونی یگورسیمینوچیچ-ش وه کو تانیا بوو. نه ویش له به یانی یه وه تا شه و کاری ده کرد. له باخه که دا ئەم به رو ئەو بهری بوو. توره دهبو جیتیوی ددها، به لّام له گه لّ ئەوه شدا خهون و خه یالّیکی ئەفسوناوی بالّی به سه ریاکی شابوو، هه ستت ده کرد قالّیکی توندو تۆلّه دوو که سی گوتۆته خۆ. یه کیکیان یگورسیمینوچیچ-ی واقیعی بوو که له گه لّ باخه وانیکا قسه ی ده کرد، که گوپی له قسه کانی ئیشان کارلوفیچ ده گرت له مه ر بی زه بت و ره بتی باخه که، دین دهبوو و قژی خۆی دهرنی یه وه. ئەوی دیکه یگورسیمینوچیچ-ی ناواقیعی بوو. پیره میتیرکی نیمچه مه ست بوو. قسه ی زۆر گرینگی دهری. خۆی له قسان هه لّده قورتاند. یه خه ی باخه وانه که ی ده گرت، رای ده ته کاندو ده یگوت:

- تۆ هه رچییه ک ده لّی، بیلّی، به لّام به بیتژنگ بهری هه تاو ناگیرئ. دایکی یه کییک بوو له ژنه هه ره نه جیب و زیره که کان. دهموچاوی هیتده پاک و نورانی بوو له تۆوا یه فریشته یه. نیگارکیشی ده کرد. شیعی ده گوت پینج زمانی ده زانی و گۆرانی ده گوت... به سته زمانه، خوا عافوی بکات، توشی سیل بوو و مرد.

ئەم یگورسیمینوچیچ-ه ناواقیعیه ئه یکی هه لّده کیشاو له سه ری ده رۆی... که له مالی مندا بوو، رۆژ به رۆژ هه لّی ده داو گه و ره دهبوو. هه مان دهموچاوی نورانی فریشته ئاسای دایکی هه بوو. ته ماشا کردنه که ی، هه لّسوکه وت و ره فتاری، قسه نه رم و خو شه کانی هه مووی له دایکی ده چوو. جا زیره کییه که ی بو نالّی! به به لاش پله ی مامۆستایی وه رنه گرتوه، به لّام هیتستا له کوپیه تی ئیشان کارلوفیچ، تۆ ده سالی دی ببینه بزانه ده بّ به چی! له گه لّ ئیستا یدا هه ر به راورد ناکرئ! که ده گه ییه ئیره، هه لّوه سته یه کی ده کردو دهبوه به یگورسیمینوچیچی واقیعی. قژی خۆی دهرنی یه وه، ده ی نه راند: که رانباو گوانه ی باوه حیزینه! به ستوبه تی، ویران بوو. ویران بوو! باخه که ویران بوو، باخه کهم فه وتا.

کاورین، به هه مان شه وقی ئەشقی هه ولّه وه کاری ده کردو هه راو هه نگامه و به زم و ره زمه که ی ده ورو به ری کاریان تینه ده کردو ساردیان نه ده کرده وه. ئەشق تاقه هانده رو پشتیوانی بوو. پاش هه ر ژوانیک له گه لّ تانیا دا به خو شی و شادی ده گه راپه وه ژوره که ی و دهستی به کار ده کرده وه. به هه مان ئەشقه وه که تانیای ماچکرد بوو و، سویندی ئەشقی بۆ خواردبوو، کتیب و ده ستنوسه کانی له ئامیز ده گرتن و مژولیان دهبوو. قسه کانی ره به نه ره شو شه که دهر باره ی: هه قیقه تی نه مر، ئاینده ی پرشن گدارو

شکو داری مرۆفایه تی، دهر باره ی ئەو که به نده ی هه لّبژارده یه - ناسکی و جوانییه کی تاییه تی و نا ئاسایی به کاره کانی ده به خشی هه فته ی جاریک یان دوو جار ره به نه ره شو شه که ی له پارکه که دا یان له مالّه وه ده بینی و چه ندین سه عات قسه ی له گه لّ ده کرد. به لّام ئەم دیارده یه نیگه رانی نه ده کرد، به لّکو به پیچه وانه وه شادو خوشحالی ده کرد، چونکه ئیستاکی ته واو قه ناعه تی کردبوو که ئەم جو ره تارماییانه ته نیا دینه دیده نی خه لّکانی هه لّبژارده و هه لّکه وتوی ئەوتۆ که خو یان به فیدای ئامانج و ئاواته کانیان ده که ن.

جه ژن و ئاههنگی ماره پرین به ساده یی و ئاسانی ته واوبوو، به لّام جه ژنی زه ماوه نده که به دلّی سازکرا. یه کییک بوو له و جه ژن و ئاههنگه بی مه عنایانه ی که دوو رۆژو دوو شه وان درێزه ی کیشا. سی هه زار رۆبیل ته نیا مه سه رده ی خواردن و خواردنه وه بوو، به لّام له بهر قه ره بالّغی و غه لّبه غه لّب و به زم و ره زمی مۆسیقا و هه روا هه نگامه ی چیشت لیتان و هاتووچۆی نوکه ران و ژنانی عه با به سه رو هه راو هۆریا و سه غله تی و تهنگی جیگا، چ که سیک ئاگای له شه رابی گرانبه های عه سران نه بوو که له موسکۆوه هیترا بوو.

شه وپکی درێژی زستان، کاورین له سه ر ته ختیک راکشابوو، چیرۆکیکی به زمانی فه ره نس ی ده خوینده وه، تانیای به له نگاز که به ژنیانی شارستانی رانه هاتبوو، هه موو شه وپک توشی ژانه سه ر دهبوو. ژمیتربوو نووستبوو و به دهم خه وه وه و رپینه ی ده کرد.

سه عاته چالمه که سی جارن لّی دا. کاورین، مۆمه که ی ته مراندو ویستی بنوئ. ماوه یه ک چاوی نو قاندو هه ر به ته مای خه و بوو، به لّام گه رمی ژوره که و و رپینه ی تانیا، نه یان ده هیتشت خه وی لّی بکه وئ. سه عاتی ژوره که و و رپینه ی تانیا، نه یان ده هیتشت خه وی لّی بکه وئ. سه عات چوارونیو مۆمه که ی هه لّایسانده وه. ره به نه ره شو شه که له ته نیشتی یه وه له قه راخ ته خته که دانیشتبوو. ره به نه که سلاری لیکردو پاش ده میتک بیدهنگی پرس ی: ئیستا بیرت له چی ده کرده وه؟

کاورین گوئی: بیرم له شو ره ت ده کرده وه ئیستا خه ریکی خویندنه وه ی چیرۆکیکی فه ره نس ی بووم. قاره مانی چیرۆکه که پیاویتی گه نجه و گه لیک کاری گه وجانه

دهکات و ئاقیبهت به داخ و سوئی شوره ته وه دهمری. ئەم که لکه له و ئاره زوه به لای منه وه چ مه عنایه کی نیه.

- چونکه تو پیاویکی ئاقلی و شۆرهت به گالتهی مندالان نازانی تا کو سه رنجت رابکیشی و بکه ویه خولیا یه وه. تو گوئی به شۆرهت نادهی.

- وایه

- شۆرهت به لای تو وه شتیکی خوش نیه. ئاخ پیاو چ خوشی و له زه تیک له وه ده بینتی که بزانی دوای مردنی ناوی له سه ر گۆره که ی هه لده که ندری؟ له کاتییک دا مه علومه که رۆژگار درهنگ یان زوو ئەو ناوه هه موو نووسینه کانی دی ده سپرته وه. به لئی، خوشه ختانه ناوی خۆت ئاسا زۆر زۆره و هزرو بیری به شه ریش کورته ناتوانی یادی هه موو ناوه کان بکاته وه.

کا ورین گوئی: هه لبه ته وایه. ئەمه جگه له وه ی که سو دی یاد کرد نه وه چیه؟ به لām با بیینه سه ر با سیتیکی دی. بۆ نمونه با سی خوشی. خوشی چیه؟

که سه عات پینچ لئی دا، کا ورین له سه ر ته خته که ی خۆی دانیشتبوو، پیتی به مافوره که ی ژیر پیندا ده خشاندا. سه ری بردبووه بنا گوئی ره به نه ره شپۆشه که وه ده یگوت: له زه مانی کۆندا پیاویک هه بووه که خوشی و شادی هه راسانی کردووه. خوشی و شادی ئەو کا براه له راده به ده ر بووه. جا بۆ ئەوه ی غه زه بی خوا وه ندان له خۆی دوور بخاته وه، ئەنگوستیله یه کی جوانی ده بی که زۆری له دل شیرین ده بیته، ده یکات به قوربانی بۆ خوا وه ندان. ئەم چیرۆکه ت بیستووه؟ منیش ئیستاکی وه کو «پولی کرات»* م لئ به سه ر هاتوه له که یف و خوشیاندا له پیستی خۆم ناهیورم. له به یانی زوه وه تا شه وی خوشی ده جه رینم. خوشی بالی به سه ر هه موو هه ست و ئاره زویه کی دیکه م دا کیشا وه. مه عنای خه م و ره نج و ماندوو به تی نازانم. راست و دۆغری گومانم لئ نیشته وه.

ره به نه که به سه رسامی پرسی: بۆ؟ چی تو پیت وایه خوشی و له زه ت هه سستیکی میتافیزیکیه؟ پیت وایه ئەم هه سته ره نگدانه وه یه کی ئاسایی شته کان نیه؟ تا

* پولی کرات: میری «ساموس» بوو. له سالی ۵۲۲ پ. ز چل دانه سال به و پیری شادی و خوشیبه وه ژبا. ئەم ژبانی پر له شادیبه به جوژی خستبوویه دوو دلی و گومانه وه که ناجار بۆ به لاوه گیري ئەنگوستیله که ی که زۆر ناشیرین بوو، فری دایه ده ریا وه، به لām ئەم قوربانیه قه بول نه بوو. ماسیبه ک که قووتی دا بوو، هاتبووه که ناری ده ریا و ئەنگوستیله که ی گه راند بووه وه بۆ خوا وه نه که ی و ئەنجام ئەم پیا وه به ده سته یه کییک له سه ر دارانی داربوش له سیداره درا.

مرۆف له باری فیکری و ئەخلاقی یه وه پتر پینش بکه وی نازاد تر ده بی و پتر له ژبان رازی ده بی سوکرات، دیوجین، مارک ئورول هه موویان شادییان ده ناسی و له غه م بی ناگابوون و گوته ی یه کییک له یاهه رانی مه سیحه: تا ده توانی شاده، شادی و خوشی بکه. کا ورین به شوخیبه وه پیکه نی و گوئی: ئەو ساکه له پر خوا وه ندان رقیان هه لده سته ی و زه وقی من ئەمه په سند ناکات که خوا وه ندان به ن به دزی خوشی و شادی و مرۆف ناچار بکه ن له خه ما به لرزی و له برسان بمی.

تانیا، خه به ری بووه، به ترس و سه رسامیبه وه روانی یه شه که ی. شه که ی قسه ی ده کرد. رووی ده کرده کورسیبه که. له خۆرا پینده که نی. چا وه کانی ده بریسکانه وه و پیکه نینه که ی ده نگیکی سه یری هه بوو. تانیا، ده سته شه که ی گرت که به ره ولای ره به نه که درپژی کرد بوو، گوئی: ئاندریوشا، له گه ل کئ قسه ده که یته، ئاندریوشا ئەوه کییه؟ کا ورین وه لāmی دایه وه: چی کییه؟ ره به نه که یه. ئەوه تا له وی دانیشته وه. ئاماژه ی بۆ لای ره به نه ره شپۆشه که کرد.

- که س له وی نیه، ئاندریوشا تو نه خوشیت.

تانیا باوه شی به میترده که یدا کردو هیند به توندی گو شی به خۆبه وه له تو وایه ده یه وی له تا پۆکه ی-ی بیاریزی. ده سته خسته سه ر چاوی میترده که ی. نازای گیانی هاتبووه له رزین و هۆن هۆن ده گریا: تو نه خوشیت بمبوره نازیزه که م! ما وه یه که هه ستم ده کرد میشتکت به ره و تیکچوون ده چیت... تو نه خوشیت... تووشی نه خوشی ده رونی بویت... ئاندریوشا.

کا ورین-یش که وته له رزین. جاریکی دی روانیبه کورسیبه که، ئیستا کورسیبه که به تال بوو، هه سته کرد باسک و لاقی بی تاقه ت و سستن. ده سته کرد به خو گۆرین. هیشتا هه ر ده لرزی. به زمانی تیک ئالا وه وه ده یگوت: تانیا... چی نیه نه هه ست. ده که م که میک وه زعم ناته وا وه. ئیدی کاتی ئەوه هاتوو مشوریتی خۆم بخۆم و بزانی چ نه خوشیبه که.

تانیا که هه ولی ده دا جله وی گریانه که ی بگری، گوئی: من ما وه یه که هه ستم به مه کردوو وه با بيشم هه سته ی پیکردوو وه. تو به شپۆه یه کی سه یر قسه له گه ل خۆت ده که یته. له خۆرا پینده که نی و شه وانیش ناخه وی. خوا یه، خوا ی گه و ره فریامان بکه وه.

به ده م کولی گریانه وه له سه ری رۆیی: به لām مه ترسه، ئاندریوشا توخوا مه ترسه. تانیاش خۆی گۆری... کا ورین به ته ماشا کردنه که ی تانیادا بۆی ده رکه وت که

حالی زور خراپه و گفتوگو کردنی له گه ل ره به نه ره شپۆشه که دا نیشانه ی ئه وه یه که شیت بووه.

ههردووکیان خۆبه خۆ خۆیان گۆری و چونه بهر دالانه که. یه که مجار تانیا و پاشان کاورین چوو. یگورسیمیوچیچ به خۆ و رۆبه که یه وه له ویندەر و یستابوو. یگورسیمیوچیچ له گه ل ئه واندا ده ژیا و له گریانی تانیا به خه بهر هاتبوو تانیا ده یگوت: مه ترسه ئاندریوشا. ئه مه ی ده گوت و خۆیشی وه کو نۆبه تای لی هاتبێ له ترساندا هه لده له رزی. له سه ری رۆیی: مه ترسه بابه... ئه م ئاریشه یه ش ته واو ده بی.

کاورین وه ها په شوکا بوو نه یده توانی قسان بکات، به لام هه وئی ده داشته که به هه ند هه لنه گری. رووی کرده خه زوری و ویستی بلێ: پیروزیاییم لی بکه ن. پیم وایه ئه قلنه که م له دست داوه. به لام لیوه کانی به ئاسته م جولان و بزیه کی تالیان که وته سه ر.

سه عات نۆ جله کانیان گۆری. پالتۆکه یان له بهر کرد. چه رچه فیکیان پیدا داو به عه ره بانه بۆ لای دکتۆریان بردو ده ستیان به زنجیره یه ک مالیجه کرد.

هاوین بوو، دیسان کاورین له سه رده ستوری دکتۆر بۆ گوند گه راپه وه. وه زعی ته واو باش ببوو ئیدی ره به نه ره شپۆشه که ی نه ده بی. ته نیا ئه وه نده ی ما بوو به ته واوی ره نگ و روو هه لیتێ و له باری به دهنی یه وه ببوژیته وه. له مالی خه زوری ده ژیا. شیرری زور ده خواروو رۆژی ته نیا دوو سه عات کاری ده کرد، ده می بۆ مه شروب نه ده بردو جگه ره ی ته رک کردبوو.

شهوی نۆزده ی مانگی هه وت، شه ویک بهر له جه ژنی «الیا» کۆری نوژیو زیکرو دو عای ئیواره له ماله وه سازدرا. هه رکه که شیش بخورده کانی هه لایساندو دالانه که بۆن و به رامه ی کلپسای گرته خۆ، کاورین تاچه تی چوو وه رۆیی بۆ نیو باخه که بی ئه وه ی ئاور له وه هه موو شکۆفه ناسک و جوانانه ی ده ورو به ری بداته وه ده ستی کرد به پیاسه. تۆزیک له سه ر ته ختیک دانیشته و ئه وجا هه ستا و به ره و باخه کۆنه که نشیوبه وه. به که نار ه نشیوه که دا هات و له قه راخ چۆمه که به ئارامی ویستا و نیگای پر پرسیری بری یه چۆمه که. دارکاژه زه لامه کان به ره گ و ریشالی تیک ئالا وه،

ئه و دارکاژانه ی که پار ئه ویان به وه هه موو چالاکێ و شادی و به زه وقی یه وه دیتبووه وه کو مندالی ساوا به رویا ده گرژانه وه، ئیستا هه موو بی جولّه و بی خشیه راوه ستا بوون و زه ق زه ق سه یریان ده کرد. پیده چوو نه یناسنه وه. به راستیش له چاو یاردا زور گۆرابوو. به و قژه کورته یه وه، به هه نگاهی خاوو سستی یه وه. به ده موچاوی گۆراوی یه وه به و بی تاچه تی و بی رهنگی یه وه له که م شوتندا ده ناسرایه وه.

له چۆمه که په ری یه وه، ئه و مه زرایه ی پار کرابوو به چاودار، ئیستا ببوو به خه رمانجاری جو. به ربز خه رمانی جو قوتکرا بووه. هه تاو ئاوا ببوو. ئاسوی سوریو پیده چوو تۆف و بۆرانی پی بی. هه موو شتیک ئارام بوو. کاورین چاوی برییه ئه و شوتنه ی که پار هه که ره به نه ره شپۆشه که ی تیدا بیی بوو. تا زه رده ی خۆر به ته واوی له ئاسماندا وون نه بوو، چاوی له و شوتنه نه گواسته وه. په ست و هیلاک و ماندوو بۆ مال گه راپه وه. یگورسیمیوچیچ و تانیا له سه ر قالدرمه ی بهر هه یوانه که دانیشتبوون چایان ده خوارده وه. پیکه وه قسه یان ده کرد. به لام که کاورین-یان بیی قسه که یان بری. کاورین به سیمایاندا زانی که باسی ئه ویان ده کرد. تانیا، به شه وه کی گوت: وه ره شیره که ت بخۆ، ئیستا وه ختیتی.

کاورین له سه ر دوا پله ی قالدرمه که دانیشته و گوتی: نا، هیشته وه ختی نیه، تۆ بخۆ من شیر ناخۆم.

تانیا و بابی ته مه شای یه کتریان کردو ئه وجا وه کو یه کتیک خه تایه کی کردبی گوتی: ده زانی شیر بۆ تۆ زور باشه! کاورین پیکه نی و: به لێ، هه ر زۆریش باشه! بامژده شت بده می که له رۆژی هه بی یه وه تائیستا یه ک کیلو زیادم کردوه.

ئه وجا سه ری خسته نیو ده ستی و به که سه ره وه گوتی: ناخر بۆ؟... بۆ برده مه لای دکتۆر؟ ئیستراحت کرن، بیکاری، حه مامی گه رم، پاریز، چاودیری کردنی هه ر هه نگاویکم، ئه م کارانه ئاقیبه ت شیتم ئه که ن. ئیدی بی تاچه ت بووم. من شیت و ناشقی گه وره بی بووم، هه ر به هۆی ئه م «گه وره بی» یه وه بوو که چالاک، به که یف و ده ماخ، شادو خۆش حال بووم... من بابایه ک بووم دیارو بهرچاوی، له خه لکانی ئاسایی نه ده چووم... ئیستا بووم به بونه وه ریکی وشک و ساردوسر، وه کو هه ر به نی ئاده میکی ئاسایی ئه م دنیا یه، ئیستا بووم به کابرایه کی بی تام و بازاری و من له گه ل ئه م جوژه ژیا نه دا هه لناکه م... ئه ه چ زۆلمیکتان لیکردم که برده متانه لای دکتۆر! راسته من دوو چاری مۆته که ببووم، تاپۆ شه به نگم

دەببىنى، بەلام ئەمە چ زىيانىكى بەكەس دەگە ياند؟ ئىبە بلېن چ زەرەرىكى بەكەس دەگە ياند؟!

يگورسىمىوڧىچ، ئاھىكى ھەلگىشا: مەگەر ھەرخوا لە مەبەستت تى بگات؟ تەنانەت گوى گرتنىش لە تو كارىكى گەوجانەيە.

- پىتويست ناكات گوى بگري!

كاورين، زورى پى ناخوش بوو كە يگورسىمىوڧىچ لەوتىندەر بوو، زور بەساردى و وشكى و بى ئەدەبىيەو ھەلامى خەزورى دەدايەو ھەرقەو ھەسەرى دەكرد. يگورسىمىوڧىچ، نەيدەتوانى دان بەھەلەى خويدا بنى. وپوكاس لىكدا لىكدا دەكۆكى. تانيا، بى ئەو ھۆى ئەم گۆرانە كوتوپرەى بابى و كاورين بزانتى، پالى دا بەبابى يەو ھەترسەو ھەروانى يە چاوەكانى لای مەعلوم بوو كە پەيوەندى ئەوان و شوەكەى رۆژ بە رۆژ بەرەو خراتر دەچوو. بابى تەواو پىربوو. شوەكەشى دللى ناسك و دەم دەمى و تورە ببوو، كورم دەويست لەگەلەيا ھەلگات. تانيا مات و خەمگىن نەپىدەكەنى، نەگۆرانى دەگوت، نە خواردن و خەويشى ماوو. ھەمىشە لىو بەبارو بى تاقت و دلگىراو بوو ھىندە خەم و خەفتەى دەخوارد كەپاش نىوھارون وەكو جەنازە بى ھەست و خوست لىي دەكەوت. كە كۆرى دوعاخوانى لەمالەو ھەرپا دەكرا، دەببىنى كە بابى دەگري، ئىستا كە لەبەر ھەيوانەكەدا دانىشتبوو ھەوللى دا ئەم خەيالانە لەخۆى بتارىتى.

كاورين گوتى: بگە بودا و محەمەد و شەكسپىر خەلگەنى بەختەو ھەبوونە. نەخزم و كەسوكارە دلئسۆزەكانىيان و نە دكتۆرەكانىيان ھەوللى چارەسەر كوردنى ئىلھام و سروس و خورپەيانىيان نەداو. پزىشكان و كەسوكارى دلئسۆز ھەوللى ئەو دەدەن كە تىرەى بەشەر بەرەو گەوجى و بىھۆشى بەرن. رۆژى دى كە گەوجى شوئىنى بلىمەتى بگرتىنەو ھەروڧاىتەى لەنىو بچى. ئەگەر ئىو ھەك تۆز ئەقلىتان ھەبوایە، تاقتە تۆزقالتىك مىشكتان ھەبوایە، من زور زور مەمنون دەبووم.

لېرەدا بەخەم و ئارازو ھەقسەكانى تەواو كرد. ھەستى بەئازارىكى زۆركرد، بۆ ئەو ھۆى لە ھەرزەوتى پىارتىزى، ھەستا و چوو ھەرزەو ھەويكى كپ و خاموش بوو، ھالائى دەم با نەيدەبەرد. لە پەنجەرەكەو ھەبۆنى توتن دەھات. ترفەى مانگ داوبى لەناو ھەرزەكەو زەويەكەو پىانۆكەى رووناك كرد بوو. كاورين، خۆشەكانى پار ھاوینى بىرکەوتەو. كە ئەوساش وەكو ھەنوگە دنيا پر ببوو لەبۆنى گىاوو ترفەى مانگ لە پەنجەرەكانەو ھەرزەو ھەرزەو... بۆ ئەو ھۆى ئەو ھەزە و ھالەى پار

لەخويدا بىدار بگاتەو، چوو ھەرزەكەى خۆى، جگەرەيەكى يەكجار تىژو كەسكونى پىكردو بەخەمەتكارەكەى گوت كە شەرابى بۆ بىنى، بەلام جگەرەكە لە دەمىدا تال و ناخوش بوو. شەرابەكەشى ئەو نەشەو خەيالەى پارى نەدايى. ئاخىر شت تەر كردن مەعنای چىە؟! بە جگەرەكە و دووڧر شەراب سەرى كەوتەسوران و ناچاربوو ھەب بخوات پىش ئەو ھۆى بچىتە ناو جىگاگەيەو، تانيا پىي گوت: ئاندرىوشا، بابم تۆى خۆش دەو و زورى خاترت دەو، بەلام لەسەر شتى ھىچ و پوچ تىكى دەدەيت و دەتۆرى. بابم ئەمەى پى ناخوشە، تۆ دىقتەى دەموچاوى بدە رۆژبەرۆژو سەعات بە سەعات پىرتەر دەبى. ئاندرىوشا تكات لىدەكەم، بىكە بەخاترى مەسەح، تو گۆرى بابت، لەبەر خاترى من، لەگەل بائىدا ئاشت بەرەو.

- ناتوانم.

- بۆ؟ ئاخىر تىم بگەيەنە بۆ؟

تانيا، ھەموو گىانى كەوتە لەرزىن.

- چونكە ھەزم لەچارەى نىو تەواو.

كاورين، ئەمەى بەبى موبالائىيەو گوت و شانەكانى ھەلتەكاند و لەسەرى رۆبى: چاكتر واىە قسەى لى نەكەين و ھەرچى يەك بى بابى تۆبە.

- ئاخىر من تى ناگەم ئەمە بۆ.

تانيا، دەستەكانى بۆ نىوچەوانى برد. نىوچەوانى گوشى و چاوى برپە خالىك و گوتى: لەم مالەدا شتىكى سامناك، شتىكى نامەعقول رووى داو. ئاندرىوشا تۆ گۆراوى و ئاندرىوشاكەى جارن نىت. تۆ كە كىرايەكى زىرەك و ھەلئىژاردەى، زوو لەسەر شتى بى بايەخ دەرەنجىيى و دلئ دەشكى ھەندى جار لەسەر شتى ئەو ھەندە ھىچ و پوچ تورە دەبى كە ئەگەر لە كاتىكى دىدا بى بەخۆبىشت باو ھەركەيت. نا تورە مەبە.. تورە مەبە.

دەستەكانى كاورين-ى ماچكردو لە سەرى رۆبى: تۆ پىاويكى ھوشيارو باش و شەرىفى. غەدر لەبابم ناكەيت.. بابم ئەو ھەندە باشە كە...

- نەخىر باش نى، روالەت بازىيە، بەلام خۆى باش دەنوئى. ئەم پىرانەى كە لە نمايشنامەى سەتيردا بەشدارى دەكەن، ئەم خەلگەنى كە وەكو باقت، ئەم خەلگەنى تىرن و دەزانن چۆن چارەيان دەگۆرن و زوو دەمولچىيان دەدەن بەيەك دا، كەسانىكى تايىبەتىن كە ماوئەيەكى زور پىتايەنەو مژول بووم. لە ئەفسانەدا، لەنمايشى سەتيرداو تەنانەت لەئىيانى واقىعەش دا سەرنجىيان راكىشام، بەلام ئىستا لىيان بىزارم.

ئهوانه خه لکانیکی تا بلتی خو په رستن. هه موو روالته بازو نهوسن و ورگ په روه رن.

تانیا، له سهر ته خته که دانیشته و پشتی دا به پشتی به که وه و گوتی:

- ئەم قسانه بنیادم ده کوژی. به دهنگی دا دیار بوو که زور ماندوووه به توژی قسان دهکات. گوتی: له زستانی پاره وه تا کو ئیستا دهقه یه که ئیسراحه تم نه بووه. چی بکه م خودایه...

- به لئ، هه لبه ته بنده خه تابارم و بابی به ریزت له مندالی ساوا بی گوناختره! ده موچاوی له بهرچاوی تانیا ناشیرین و بی تام بوو. تانیا ههستی کرد که ده موچاوی تیکچوووه. له و ساوه که قژی تاشی بوو ده موچاوی گورابوو. تانیا پر به دل حزی ده کرد جینیبارانی بکات، به للام باش بوو جله وی خوی گرت و به دهم خه م و په ژاره و ترسه وه ژوری نوستنه که ی به جی هیشته.

۹

کاورین. کورسییه کی ماموستایی به ده دست هینا. ده بوو له ۲ ديسمبرا یه که م موحازره بلتیته وه. ههر بو ئەم مه به سته راگه یان دنییک به راره وه کانی زانستگه دا هه لواسرابوو، به للام له رۆژی دووی مانگ دا کاورین، بروسکه یه کی بو به رپرسیانی زانستگه ناروو داوای لیبور دنی کرد که له بهر نه خو شی ناتوانی موحازره کان بلتیته وه.

خوینی هه لده هینا. که تفی ده کرد. تفه که ی ههر خوین بوو. له ماوه ی مانگییک دا دوو جار ان خوینی هه لیتنا. ههستی ده کرد به ره به ره لاوازو بی تاقهت ده بی و زور جاریش ده بورایه وه له و نه خو شیه نه ده ترسا، چونکه ده یزانی دایکی مه رحومیشی هه مان نه خو شی بووه و زیاد له ۱۰ سال به م نه خو شیه وه ژیاوه. پزیشکانیش ده یانگوت وه زعی خه تر نیه. تهنیا نامۆژگاری ئه وه یان ده کرد که هه لته چی و توره نه بی و که م قسان بکات و تاده توانی هیمن و له سه رخو بی.

مانگی یه ک-یش له بهر هه مان نه خو شی موحازره که ی دواخت و مانگی دوو، ئیدی درهنگ بوو بو موحازره که. بویه موحازره که ی خرایه سالی ئاینده.

ئیتنا له گه ل تانیا دا نه ده ژیا. له گه ل ژنیکی دیکه زور له خو ی گه وره تر ده ژیا. ئەم ژنه وه کو مندال سه ره رشتی ده کردو ئاگاداری ده کرد. کاورین ته واه هیمن و ئارام

بیوو، ته واه هاتبووه سهر ریگه. وهختی ئەم ژنه «قارقارانیکو لایو قنا» پیتش نیازی کرد که بیبات بو قرم، کاورین قاییل بوو، هه رچه بنده خو ی ده یزانی که گورینی ئاوو هه واه دادی نادات و چاک ناییتته وه.

درهنگه شه ویک گه یشتنه سباستپول و له وئ لایاندا ئیسراحه تی بکه ن و سبه ی به ره و یالئا پرۆن قارقارانیکولا یوقنا چای خوارووو چوو بخه وئ، به للام کاورین نه خه وت، سه عاتییک به ره له وه ی له مال بینه ده ری و بچن بو ویستگه ی قییتار، نامه یه کی له تانیا وه پی گه یی بوو، و ئەم نامه یه ی نه خو یندبووه وه. ئەم کاغه زه ته واوناره حه ت و نیگه رانی کردبوو. زور چاکی ده زانی که خواستنی تانیا کارتیکی هه ل به بووه و ئه و چاتر که لیکی جیا بوونه وه، به للام بیرکه وتنه وه ی ئەم ژنه، ئەم ژنه ی که له م ئاخرو ئوخربه دابوو بوو به مؤمیایه کی زیندوی پر جموجول، ئەم ژنه ی که تهنیا چاوه درشت و زبته له کانی به زیندویتی مابوون، یادکردنه وه ی ئەم ژنه داخ و به زه یی له دلای دا ده ورۆژاندو رقی له خو ی ده بووه، ئەدره سی سهر زه رفه که دوا دوو سالی ژنیانی له گه ل تانیا دا، بیره ی تانیا وه. ئەو دوو سالی که هه میشه به بی ویزدانی و سته م تا وانباریان ده کردو ئه ویش تۆله ی تهنیایی خو ی و بیزاری و وه رزی خو ی له ژیان، له که سانییک ده کرده وه که چ گوناختکیان له م رووه وه نه بوو. زور به بی ئینسافی تۆله ی لی ده سندن. بیری که وته وه که چون جاریک ده ستنوسه که ی پارچه پارچه کردبوو و هه موو ئه و گوتارانیه که دوا ی نه خو شیه که ی نوسی بوونی دری بوونی. بیری که وته وه که ورتکه کاغه زه کانی له په نجه ره که وه تور دابوونه ده ری و پارچه کاغه زه کان به دهم باکه وه که وتبوونه سه ماو له سهر درهخت و گوله کان گیر سابوونه وه، له هه رلا په ریه کدا راو بوچوونی بی سه رو به رو سه یرو سه مه ره ی تۆمار کردبوو، له هه موو نووسینه کانی دا ره نجی بیهوده و شه ی دایی له پیناوی «گه وره بی» دا به دی کرد، ههر هه موو ئەم شتانه گه یان دیانه ئه و قه ناعه ته ی که ئه وه ی ئه و نووسیویه تی گه رچی خه تا و هه لله کانی خو ی بووه نووسینه کانی ره نگدانه وه ی شه خسیه ته نه خو شه که ی بوه، به للام کاتی که دوا نووسینی خو ی دری و له په نجه ره که وه توری دا، ههستی به ناره حه تی و نیگه رانی کرد، له داخاچوو ه گیان ژنه که ی و بی ویزدانانه که وته دواندنی. خوایه چون ژنیانی ئەم ژنه ی شیناوندبوو! بیری که وته وه که چون جاریک بو ئه وه ی دلای تانیا به ناهق بشکینی، پی گوتبوو که بابی تانیا له زه ماوه ندی ئه واندا ده وریتی نا ئاسایی گتپراوه و تهنانه ت بابی له و پاراوه ته وه که کیژه که ی بخوازی. یگورسیمپونوفچ که به ریکه وت ئەم قسه یه ی

بیستبووه و خوئی به ژورا کردبوو. هیند سه رسام بوو که نه یوانی بوو تاچه قسه یهک بکات. تنیا نه وندهی پی کرابوو که به توندی پی به عاردی دا دابوو و هاواریکی نه و توئی کردبوو له تو وایه زمانیان له بنه وه بری بوو. تانیا حه په ساوو داماو روانی بویه بابی و به دهنگیکی دلته زین گریا بوو و بی جولّه له سهر عاردی که و تبوو.

دهست خه تی سهر زرفه که هم مو نه م بیره و دریا نهی له هزوو بیرو دا بیدار کردبووه. چوو بالکونه که دنیا گهرم و بیده نگ بوو. بونی شو راوک له دهریا وه دهات. تریفه ی مانگ و تیشکی گلپه کانی که ناری دهریا که له ناوه که دا عه کس بوو بووه وه. ناوه که رهنگیکی سه بری هه بوو. له هندی شوین شینیتیکی تیری ئامال سهوز بوو. له هندی شوینی دی له زاخی سهوز ده چوو. له هندی شوینی دی له تو وایه تریفه ی مانگه شه وه. نه م رهنگانه سام و تام و شکویه کی بی وینه یان ده نواند. دیاربوو له نهومی خواره وهی ئوتوتیله که له بن بالکونه که دا، په نجه ره کانیا کردوته وه، چونکه به ئاشکرا دهنگی ژنان و حیلکه ی پیکه نینیا دهات. دیاربوو له خواره وه کوپی میوانداری گهرم بوو. کاروین، ئاقیبه ت به سهر خویدا زال بوو، کاغه زه که ی کرده وه گه رایه وه ژوره که ی خوئی و دهستی به خویندنه وهی کرد: «بام ئیستا کی مرد، هه لبه ته مردنه که ی له چاوی تو ده زانم، چونکه تو کوشنت. باخه که مان به ره ویران بوون ده چی. که وتوته دهستی بیگانان. نه وه ی بام لپی ده ترسا، ئاخری روویدا دیاره نه مه شیان هه ره له چاوی تو ده زانم. پر به دل رقم لپته. ئاوا ته خوازی مهرگتم! ئاخ که گه له ک که سه ردارم! که دهردی دلگه گرانه ده ک خیر له خو نه بیینی و بهر نه فره تی خوا بکه وی! من تو م وه کو پیاویکی هه لبراده و بلیمه ت په سند کرد، که چی شیت و دیوانه دهرچوویت...»

کاروین نه یوانی له وهی پتر بخوینیتته وه. کاغه زه که ی دری و پارچه کانی توردا. په شپوی و نیگه رانی بالی به سه ریدا کیشا. ترسی لی نیشتبوو. قار قارانیکولا یوقنا، له پشت په رده که وه نوستبوو. کاروین گوپی له دهنگی هه ناسه دانی ده بوو. له نهومی خواره وه دهنگی قاقای ژنان دهات، به لام له گه ل نه وه شدا کاروین ههستی کرد که غه یره ز خوئی چ زی رو حی له و ناوه نیسه. ناوه روکی نامه که ی تانیا ته و او برینداری کردو به ترسه وه چاوی بریبه دهرگا که. ده تگوت له وه ده ترسیت که نه با نه و هیزه نادیاره ی که دوو سالی ته مه نی به فیرو دا و خو شه و بسترین که سانیشی ویران کرد، بگه پیتته وه.

به ته جربه بوئی دهرکه و تبوو که کاتیک نه عساب ده و روژی، باشترین ریگه ی هیور کرده نه ی، کار کرده. کاروین، له کاتی وه هادا له پشتی میزه که ی داده نیشنت و بیرو له شتیکی تاییه ت ده کرده وه. ده فته رچه یه کی له جانته سورده که ی دهره یینا که سه ره قه له می پرژوه ی کتیبیکی بچوکی تیدا تو مار کردبوو، و به ته ما بوو له ما وه ی مانه وه ی له قهرم نه گهر دهستی گه یی و په رزا ته وای بکات. له پشت میزه که دانیشنت و که و ته بیر کرده وه له م پرژوه یه وه ههستی کرد بچوکتیرین و ئاسایی ترین به رژه و هندی ژیان، یه کجار زور له سهر به شه ده که وی. پاش چل سال ژیان و لاف و گه زافی زانست و زانایی، تازه به تازه کورسییه کی ماموستایی به دهست هینابوو، نه و جاش ماموستایه کی ئاسایی. ته فسیر کردنی فیکری ئاسایی نه و جاش خو زگه ته فسیری فیکری خو بیاویه، نه ک ته فسیری فیکری خه لکانی دی. بریا ته فسیریک با به زمانیتی سوک، نه ک به زمانیتی قورس و تاچه تبه ر، یانی به کورتی و ده دست هینانی پله یه کی ها که زایی. نه و جاش نه مه چه ند له سهری که و تبت! ۱۵ سالی ره به ق دهرسی خویند بوو. له ژن هینانا تیکه و تبوو. مالی خوئی و نزیکترین که سوکاری خوئی ویران کردبوو له بری هه موو پاداشتیکی تو مه تی شیتی و بی ویردانی و... درابوو پال. ئاخ، ئیستا کی به ته وای ههستی ده کرد که پیاویکی مام ناوه ندی و روژ ره شه و به و پری قه ناعه ته وه دانی به م حه قیقه ته دا نا، چونکه ده زانی ده بی هه موو که سیک وه کو چون هه یه ئاوا خوئی بدینی و قایلپیش بی.

پرژوه ی کتیبه که، هیوری کرده وه، به لام پارچه ی کاغه زه دراوه که ی تانیا که له و ناوه که و تبوو، بیرو حه واسیا ن په رت ده کرد. هه ستایه سه ر پی، پارچه کاغه زه کانی کو کرده وه. له په نجه ره که وه فرپی دانه دهری، به لام شنه بایه ک له دهریا وه هه لیکردو پارچه کاغه زه کانی گه رانه وه بهر په نجه ره که و دیسان نیگه رانییه کی ترسامیز بالی به سه ریدا کیشا وای هه ست کرد که جگه له خوئی چ که سینک له ئوتیله که دا نی به... چوو بالکونه که. دهریا وه کو گیانله به ریکی زیندوو، به هه زاران چاو، چاوی رو شن، چاوی شینی تیر، چاوی پیرو زه یی و چاوی ئاگرین ته ماشای نه وی ده کرد. ئیشاره تی بوئی ده کرد. دنیا گهرم و تاچه تبه ر بوو، ههستی کرد ئیستا مه له خو شه! له پر له ژیر په نجه ره که وه دهنگی که مانچه یه ک به رز بووه وه دوو ژن هه لیان کرده گورانی. نه م ئاوازو گورانی به ی دهناسییه وه. گورانی یه که باسی کیژیکی گه نجی ده کرد:

«کیژی که نه خو شی خه یالی بوو، کیژی که شه ویکی درهنگ له باخی کدا، دهنگانی نهینی ئامیزی ژنهوت و نه م دهنگانه هینده سازگارو گونجاوو کاریگه رو

سوفیانه بوو که نیمه به شہری فانی ہرگیز لپی تیناگہین.» کاروین، ہستی راگرت، دلئی دایی و ئو خورپہ پر رازو لہنکاوہی کہ ماوہیک بوو لہبیری چوو بوو، دووبارہ نازای گیانی ہینایہوہ لہرزین.

لوولہیکی بہرزو رشی وکو گہردہلول، یان وکو شہ پؤلی دہریای سہرہ لگرتوو لہکہ نارہکی ئو بہرہوہ ہستا. بہخیراییہکی لہ رادہ بہدہر دہریاکہی بہیہکاداو بہرہو ٹوتیلہکہ ہات. بچوک و بچوکتہر بوہوہ. کاروین. وہلاکہوت تا ریگای بدات. رہبہنہکہ، بہ قژی بؤز. بہسہری کؤت. بہبرؤی چری رشی رہشہوہ، بہ پپی پتی و بہ بازوانی تیک نالای عہینی خاچہوہ، بہتہنیشتی دا رت بوو و لہناوہندی ژورہکہدا وہستا.

نیگایہکی پر نہوازشی کاروین-ی کردو بہدہنگیکی خہمبار گوتی:

- بؤ باوہرت بہقسہکانی من نہکرد؟ ئوسا من پیتم گوتیت تو بلیمہت و ہلکہوتوبت، ئہگہر باوہرت پیتم کردبا ئم دوو سالہی تہمہنت بہمجورہ خہمناک و بی بہر نہدہرؤیی.

کاروین، دیسان ہاتہ سہر ئو باوہرہی کہ ہلہبژاردہی خوایہو بلیمہتہ. ہہموو قسہکانی کابرای رہبہنی وہبیر خوی ہینایہوہو پر بہدل حہزی دہکرد بتوانی وہلامی بداتہوہ، بہلام خوین وکو بہلوعہ لہ گہرویہوہ ہاتہ خواری و بہسہر سینگ و بہرؤکیدار ژاو بی ئوہی بہخوی بزانی چ دہکات دہستی بؤ سینگی بردو ہہردوو دہستی لہ خوتنا سووربوون، ویستی فارشارانیکولا پوٹنا گاز بکات. فارا فارانیکولا پوٹنا لہپشت پہردہکہوہ خہوتبوو. ویستی ئو گاز بکات. پر بہزاری ہاواروی کرد:

- تانیا!

کہوتہ سہر زہوی دہستہکانی ہلہبرین و دیسان ہاواروی کرد؟

- تانیا!

تا ہیزی تیدا بوو، ہاواروی بؤ تانیا کرد. ہاواروی بؤ گولہکان برد ہاواروی کردہ، باخہ کؤنہکہ. ہاواروی کاژہ رگوریشال تیک نالاوہکانی کرد. لیتیان پارایہوہ. ہاواروی مہزاری چاوداری کرد. ہاواروی بؤ زانست و زانایی خوی برد. ہاواروی کردہ نازایہتی خوی. خوشی و شادی لہدہست چوی، ژیانی جوان و دلگیری. ہاواروی کردہ ہہر ہہموو ئہوانہ.

ئہستیلکی گہورہی خوتنی لہبہردہم خؤیدا بینی. لہبہر بی تاقہتی و بی

توانایی نہیتوانی تاقہ قسہبہک بکات، بہلام خوشیہکی لہ وہسف نہہاتوو، خوشیہکی بی سنور، نازای گیانی داگیرکرد. لہژیر بالکؤنہکہوہ نوازہکہ ہہر بہردہوام دہہاتہ گوی و رہبہنہ رہشپوشہکہ بہگوتی دا دہچپاند کہ بلیمہت بوہو چونکہ بہدہنی فانی و لاوازی ہاوسہنگی خوی لہدہست داوہ، دہمری و ہہر وہہا گوتی کہ ئم بہدہنہ لہوہی پتر ناتوانی ئم چہشنہ بلیمہتی بہ لہ نامیز بگری.

کاتی فارشارانیکولا پوٹنا، لہ خہوا رابوو، و لہپشت پہردہکہوہ و دہدہرکہوت، کاروین مردبوو، بہلام بزہیہکی لہ سرپنہوہ نہہاتوو پر لہ لہزہت و خوشی نیشتبووہ سہر سیمای...

ئەسلى مۆسكۆ نازانم. بوونى، فايدهى، پىيوستىيەكانى چىيەو چى نىيە، نازانم و سەرى لىدەرناكەم. لە ئەنجومەنى شارا دەربارەى بەرپۆهبردنى شار لەگەل ئەندامانى ئەنجومەندا قسان دەكەم، بەلام نازانم رووبەرى مۆسكۆ چەندە. ئامارى خەلكەكەى چەندە. ژمارەى مردوان و لەدايكبووانى چەندن. دەرامەت و سەرفىاتى شار چىيەو چۆنە. بازگانىمان لەگەل كى ھەيە؟ مۆسكۆ دەولەمەندترە يان لەندەن؟ ئەگەر مۆسكۆ دەولەمەندترە ھۆبەكەى چىيە؟ مەگەر ھەر خوا بىزانى! كاتى لە ئەنجومەندا باسى بابەتتىك دەكرىت، من خۆم سەغلەت دەكەم و بەر لە ھەموو كەسىك ھاوار دەكەم:

«پىيوستە ئەم بابەتە بە كۆمىتەيەكى تايبەتى بسپىردى! ئا، بەكۆمىتەيەكى تايبەتى!»

ناوہ ناوہ بەگوئى بازگانەكاندا دەچىنم كە ئىستا وەختىتى روسيا پەيوەندى بازگانى لەگەل چىن و ئىراندا بىستى. كەچى نازانم چىن و ئىران كەوتونە كىوہ؟ ئايا ئەم دوو ولاتە جگە لە ئاورىشمى خاوى كرمخواردووى شىدار، شتى دىكەشىان ھەيە؟ لەبەيانىيەو تا ئىوارى لە چاخانى «تسىستف» دا چەنەبازى دەكەم و نازانم بۆ ئەم چەنەبازىيە دەكەم و چ دەلئىم. ھەندى جار لە نمايشىك دا، دەورىك وەردەگرم، بەلام نازانم نمايشەكە چى يە؟ دەچمە ئۆپرا تا گوتم لە «داپىرە پىك» بى، كەچى كاتى پەردە لادەبرى ھەنگىنى بىرم دەكەويتەوہ كە ئەم چىرۆكە بەنىوبانگەى پۆشكىن-م نەخوئىندوہتەوہ، يان ئەگەر خوئىندىتەوہش لەبىرم چوہتەوہ.

نمايشنامەيەك ئامادە دەكەم و دەيخەمە سەر شانۆ، كە نمايشەكەم دووچارى بى بازارى دەبىت و بەساردى پىشسوازي لىدەكرى ئەوجا تىدەگەم كە وىنەى نمايشنامەكەى من پىشتر لەلايەن «و.ئالكساندروف» ەوہ نووسراوہ و پىش ئەويش لەلايەن «فدوتف» و پىش «فدوتف» ش «ئەسفازىتسكى» عەينى نمايشنامەكەى منيان نووسىوہ! من ناتوانم قسە بكەم، يان باسىك بكەمەوہ يان سەرە باسىك بگەينمە كۆتايى. كە چەند كەسىك دەكەونە باسو گفتوگۆ لەسەر بابەتتىك كە من چ زانىارىيەكم دەربارەى نىيە، خىرا دەكەومە قسە ھاوتىشتن، رووى خۆم گرژ دەكەم و خەم لەخۆ دىنم. ددانم لىكدى دەسووم. يەخەى بەرانبەرەكەم دەگرم و دەلئىم: «براى نازىز! ئەم بابەتە كۆن بووہ باوى نەماوہ!» يان دەلئىم: «كاكى خۆم تۆ قسەى بى سەرو بەر دەكەيت. لەدەرفەتتىكى تردا دىينەوہ سەر ئەم بابەتە ناسك و ھەساسە و قەناعەت بەيەكدى دەكەين، بەلام توخوا پىم بلئى بزاتم تۆ «يوگمن» ت دىوہ؟»

ھاملىتى مۆسكۆيى

بەندە ھاملىتى مۆسكۆيىم. بەلئى. دەچمە ھەرشوئىنى، مالان، موغازو و پىشانگانىان، ھوتىلان، بلاوہخانەى چاپەمەنيان و ھەرشوئىتىكى دى، ئەم قسەيە دەلئىم و دەلئىمەوہ: «ئەمە چ حالتيكە خودايە. بەراستى مايەى نارەحەتى و بىزارىيە. مرقۆت تاقەتى لە ھەموو شتتىك دەچىت؟». خەلكىش ئەم وەلامە دەدەنەوہ: «ئەشەدو وايە. مايەى نارەحەتى و بىزارىيە!»

ئىدى ئەمە بووہ بەپىشەى شەو و رۆژم. كە شەوان دەگەرئىمەوہ مالىى تارىك و نوتەك و ھەر بەو تارىكييە لەسەر جىگاگەم رادەكشىم، لەخۆ دەپرسم: «ئەرى من بۆ ھىندە بىتاقەت و بىزارم؟» ھەست بەژاوەژاوتىكى تايبەتى دەكەم و ئەوہم بىردەكەويتەوہ كە ھەفتەى پىشوو لە يەككىك لە مالەكاندا پرسىم: «نازانم، چ ھەشىك بەسەرى خۆدا بكەم. تا لەم بىزارىيە رزگار بىم؟ پىساوتىكى نەناس، كە پىنەدەچوو خەلكى مۆسكۆ بى، لەپەر رووى كردمى و بەدلئەنگىيەوہ گوتى: «جا لەوہ ئاسانتر ھەيە. پارچە و اىەرتىكى تەلەفۆن پەيدا بكەو ھەر كە گەيشتىيە يەكەم عامودى تەلەفۆن لە مل خۆتى بكەو خۆت لەسىدارە بدە، ئەمە تاقە رىگا و تاقە چارەتە!» بەلئى، بەدرئىيى شەو بىردەكەمەوہ.

وام دىت بەخەيالدا كە خەرىكە ھۆى ئەم نارەحەتى و بىزارىيەم بدۆزمەوہ، بۆ، بۆ؟ لام وايە ھۆكەى ئەمە بى... ئەگەر لە ھەوہلىيەوہ دەست پىبەكەم ھىچ شتتىك نازانم. چەند سالىتىكى مەكتەبم خوئىندوہ، بەلام بىفايدەيە! لەوہيە ھۆى بىزارىيەكەم ئەمە بى كە ئەو زانىارىانەى ھەمن بىفايدەن و بەكەلكم نايەن! ئاخىر خۆ من نامەوئى ھەموو ساتىك ئەمەرىكايەك كەشف بكەم. بۆ وىنە ھەر كاتى پىم دەلئىن كە مۆسكۆ پىيوستى بە زىرايتىكى چاك ھەيە يان كە دەلئىن تۆوى كىوى ناروئى و بەر ناگرئ، بەسەرسامى دەپرسم: «بەراست؟!»

لەوہتەى ھاتومە تە دىياوہ، ھەر لەمۆسكۆدا ژباوم، بەلام خوا عاليمە من رىشەو

ئەمە بابە تېئەكە كە رەخەگرانی مۆسكۆیی زۆریان لەسەر گوتوووە دەتوانم پیشانەتی بدم! كاتێ كە دەچمە كۆری باسی نمایشنامەى هاوچەرخەو و وا دەزانم گوتیم بۆ دەژمێرن، بەلام خۆم لە گورە نابەم و بۆ وەلام دانامیتم. ئەگەر یەكێك رام بپرسیت خیرا وەلامی دەدەمەو!» كورپەنە من چ نالیم. بەلام پێم بلتین نیوهرۆكى مەبەستەكە لە كوتیبە؟ فیکرو مەبەستی نوسەر چییە؟» یان پاش ئەوێ هەناسە یەك هەلدەكیشم، دەلیم: «مولیری نەمر لە كوتیبی، گۆر هەلته كێنە؟» و بە خەمبارییەو دەست دەدەم بە یەكداو بۆ رۆژێكى دی دەچم.

شانۆنامە نووسێكى داماو هەیه بە نیوی «لوپ دو-قگا» و ابزانم دانیمارکییە، ئەوم كردوو بە دار دەستی خۆم و دەمی گوتگرەكانی پێ دادەخەم. دەم وە پەنا گوتی ئەو كەسەى تەنیشتمەو دەنیم و بەچپە دەلیم: «هەر بەینی خۆمان بێ «كالدرون» ئەم رستەیهی لە «كوپ دو-قگا» دزیو». ئەوانیش بێ چەندو چۆن باوهر دەكەن؛ باشە تەقوو هات بەسەر بانداو بچن تا قیاب بکەن!

و پرای هەموو نەزانی و جەهالەتێكم، تەریبە تیش نە دراوم. راستە بە گوتیهی مۆد جلوبەرگ لە بەردەكەم. لە دەلاكخانەى «تیدودور» سەر دەتاشم. رواله تی ماله كەم جوانه، بەلام هیتشتا هەر ئاساییم و زمانم نە گۆراو.

سەر میزەكەم، دايمه پرە لە كاری نەكراو و نیوهرۆچل، میزەكە بەخۆی چوار سەد رۆبل دیتن. پەردەكانم هەموو بەجیبی خۆی، بەلام كونی سۆپاكەم بەكراسی ژنیك گرتوو، لەهەموو ماله كەمدا قاپیكى خاوتن بەچنگ ناكەوئ. هاوڕێكانیشم لەخۆم باشتەرنین! لەلای قالدەرمەكانەو بۆنى گوشتی سورەو كراو دیت. سەرپەرشتیاری موبەقەكە خەو الوو. موبەقەكە زۆر پیسە. ژێر سیسەم و كەرەپتەو ناو تا قەكان هەر گەردو تۆزە. جۆلاتەنە، كۆنە پیتلاوی كەرۆ لیداو و كاغەزە شر كە بۆنى پشیلەى تۆبوی لیدئ، هەمیشە شتیكى ماله كە سەقەت و خراپە، یان دو كەلێكیشی سۆپاكە دو كەل دەكات یان با، لەلای دەستشۆرەكەو ناو دەستەكەو دیتە ژورئ، یان سەرى كلاو رۆژنەكە نانریتەو، منیش بۆ ئەوێ باسەرشك نە یەتە نووسینگە مەو، نزیكترین سەربنی بەردەستم هەلدەگرم و دەیتە پێنمە كلاو رۆژنەكەو. هەندئ جار ژورێكى موبیلەدار بەكری دەگرم. لە سەر تەختیكى ژوورەكەم پالده كەوم و بېر لە بابەتی «نارەحەتی و بێزاری» دەكەمەو. لە ژوورەكەى لای راستمەو، ژنیكى ئەلمانی كرتیشین هیلكەو رۆن لەسەر سۆپایەكى زوخالی بەرد، دروستدەكات. لە ژوورەكەى لای چەپمەو هەندئ كچۆلە بە بوتلە بېرە بەردەبنە یەكدی، لە

ژوورەكە مەو دەكەمەو تەو تێكردنی «ژیان» چاو لەهەموو شتیك دەپۆشم و تەنیا سەبارەت بەژنە ئەلمانییەكە، كیژۆلەكان و دەستەسپری سفرە پیسەكان شت دەنووسم. خۆم لەم نوسینانەدا دەوری مەستان یان ئایدیالیستانی بێ رەونەق و لەره و اجكەوتوو دەبینم، گەنگترین بابەت كە با یەخى دەدەم، خانووی كری ی هەرزانەو رۆشبییرانی بێكارو دەستبەتالە. لەگەل ئەمەشدا هەست بەهیچ ناكەم. بەتەواوی خۆم لەگەل حالە نزمەكەم، لەگەل سیسركی رەش، لەگەل شی و تەرە شوخ، لەگەل دۆستانی مەبخۆرمدا كە بە پیتلاوی پیسەو لەسەر تەختەكەم رادەكشێن، رادەهێنم. نە گەرد و تۆز، نە دەرگا پیسەكان، نە تابلۆی بێزەونی ئیعلانات، نە دەرۆزەكەران، هیچیان و بەهیچ جۆرئ هەستی جوانیناسی من ناتۆرێن و نارەنجین، وەكو سام لێنیشتو و لە عەرەبانەیه كی تەنگ و باربكد كزو بێدەنگ دادەنیشم، با، لەهەموو لایەكەو هێرشم بۆ دیتن، كەبرای عەرەبانچی بێتەوێ پیتبزانئ قامچی یەكەى بەمنیشدا دەكیشیت؛ ئەسپە لەرو لاوازەكانی بەهەزار حال هەنگاو هەلدین، بەلام من هەقم بەسەر ئەمانەو نییە، من هەقم چییە؟ دەلین تەلاركارانی مۆسكۆیی لەبری خانوو، قالبی سابونیان دروستكردوو، بۆیه شار هیتندە شپرتو و ناپوختەیه، بەلام بەدلی من قالبی سابون شتیكى خراو نییە، دەلین موزەخانەكانمان هەژارانەیه، زانستانە نین و بەكەلێكى هیچ نایەن. خۆ من ناچمە موزەخانان، گلەیی دەكەن، كە گوايه یەك گەلەرى چاكمان هەیهو، ئەویش «تربتاكف» داخستوو. خواى دەكرد دەرگا كەشى هەلدەچنى. من هەقم چییە؟

هۆی دووهمی بێزاریبەكەم ئەمەیه كە دلنیام یەكجار زەنگ و فامیدەم. كە دەچمە مالتیک، یان قسەیهك دەكەم، یان بێدەنگ دەبم یان لە كۆرێكى ئەدەبیدا شیعرێك دەخوینمەو، یا لە چایخانەى تیستف دا هەرزە وێژئ دەكەم، هەموو ئەم كارانە بە غرورێكى تاییەتییهو ئەنجامدەدەم. باس نییە خۆی تیهەلنەقورتیتم، لەهەموو مەنجه لێك ئەسكوتیمە. راستە كە قسەى ماقول بەگویمدا ناچیت، بەلام دەتوانم زەردەخەنەى تەوسامیز بكەم. دەتوانم بە تەوسەو شانەلته كینم. دەتوانم تیرو توانج. بهاوێژم. من كە لە ناخی ناخدا كیتویم و بابایەكى ئاسیایی تەر بیه تەندەراو و رام نەبووم و بەهەموو شتیك رازی و قایل دەبم. هەمیشە وا دەنوینم و خۆم نیشاندە دەم كە هەندئ جار خەریكە خۆشم باوهر بەخۆم دەكەم. كاتئ نمایشنامەیه كی كۆمیدی نیشاندەدەن، پر بەدل حەز بەپێكەنن دەكەم، بەلام خیرا جلەوی خۆم دەگرم، خوا نەكا رێگەى تا قە بزەیه كیش بدم كە بكەوێتە سەر لیتوانم: ئاخۆ ئەوێ

تەنیشتم چ دەلتی؟ یەکیک لە پشتمەوه پیدەکه نئ. ئاوردەدەمەوه و مۆرەیه کی لیدەکه م، ئەفسەرێکی بەدبەختە، ھاملیتییکی خۆم ئاسایە، عوزر دینیتەوه، بۆ ئەوێ پاساوی پیکەنینه نابەجیتیه کهی بداتەوه دەلتی: «چ ساردوسرە، دەلتی بوکەلە بازیه!»

لەناوەندی پەردەکاندا سەرێ بە بارەکه دا دەکه م و بەدەنگی بەرز دەلتیم: «که تەمسیلیکی قۆرۆ قیتزەوەرە. بەراستی ھەیا بەرەیه!»
یەکیک لەولاو ھەلەدەداتن: «بەلتی، بوکەلە بازیه کی ئاساییه، بەلام لەگەڵ ئەو ھەشدا شتیکی پییە، بیرێکی تیدایە.»

- بەلام، ئەم بیرە کۆنە، چەندین سال لەمەوپیش «لوپ دوو قگا» ئەم بیرە ی خستۆتە روو و بەھیچ جوۆی لەگەڵ ئەمەدا بەراورد ناکرێ. ئەمەیان بەراستی بیترەوەرە! تەحەمول ناکرێ!

بەلام لە «ایوگن» ھیندە باویشکان دەدەم، شەویلاگەم دیتە ژان، چاوانم لە نارەحەتیدا بەقولا دەچن، زارم ھیشک دەبێ. بەلام ماکی بزەیه کی شادمانی دەکەویتە سەر روم. لەبن لیوانەوه دەلتیم: «ئەمە، لاساییکردنەوہیە کی ریا لیزمە، لەمیتزە لەزەتی و ھەام بەخۆو نەدیوہ.»

ھەندی جار دئ بەسەرمدا کہەرتیپیهک بکه م و لەنمایشیکی کۆمیدیدا دەورێک وەرێگرم زۆر ھەز دەکه م ئەم کارە بکه م و دەزانم کہ بۆ ئەمپۆژە تاریک و خەمناکە، ئەمە چاکترین چارەو دەوای دەردی منە، بەلام لەکوۆری ھونەرماندان و ئەکتەراندان چم پیدەلین؟ نا، نا، خوا نەکا..

لەگەلەریباندان، بەئانقەست چاوان خیل و قیچ دەکه م و وەکو خەلکانی زانا سەر دەلەقیتم و بەدەنگی بەرز دەلتیم: «لیرەدا ھەموو شتیکی بەرچاوەکەوئ، جەو، ھالەت، ئاھەنگ و... ھتد، بەلام ھەقیقەت و جەوھەری ئەسلی کوا؟ فیکرو بیرێ بەنرەتی لە کویدایە؟ من نالیم، ئیوہ بلین فکر لەمەدا کہی ھەیه؟»

دەمەوئ روژنامەکان داکوکی لەپرنەسیپی ئابرومەندانە بکن. ھەر بەوہوہ ناوہستم، دەمەوئ ھەموو گوتارەکان لەلایەن پرۆفیسۆرانی گەورەوہ یان لەلایەن ئەو کہسانەوہ بنووسرین کہ تاراوگە ی سبیریایان دیوہو جەرباندوہو. کہسێک بۆ سبیریا نەفی نەکرا بئ، یان پرۆفیسۆر نەبیت چوزانی گوتارنووسین چیبە؟

دەمەوئ کہ تەنیا «مەدام یرملوف» دەوری کیژانی نمونەبی ببینئ. کیژانیکی کہ ھەرگیز لەبیست و دوو سالان تینەپەرن. سوورم لەسەر ئەوہی ئەو ئەکتەرانی کہ

دەوری قۆشەنکیشی دەبی شارەزای ئەدەبیات و شەکسپیر بن. تا ئەگەر بۆ وینە ئەکتەرێک لەسەر شانۆ بلی: «شەو باش برناردو» ھەموو تەمەشا کەران ھەستبکەن کہ ئەو ئەکتەرە ھەر ھەشت بەرگە گەورەکە ی «بنەمای رەخنە» ی خویندۆتەوہ.

بەردەوام سەری چاپخانە دەدەم. بۆ وینە دوینئ چوومە نک بلاوکەرەوہ ی گوٹاریکی مانگانەو لیم پرسی کہ ئایا ئامادەیه کتیبییکی نو سەد لا پەرەیم ھەیه، بۆم چاپیکات؟

کابرای بلاوکەرەوہ بە شپرزەییەوہ گوتی: «بەراستی نازانم چبکہ م؟ بەخۆتەزانیت کہ زۆر درێژەو وەختی دەوئت و ماندوومان دەکات.»

گوتم: «راستە، بەلام کتیبییکی واقعییە». بلاوکەرەوہ ی بینەوا بە نە بەدلایەوہ رازی دەبیت: باشە. چاپی دەکه م.

دۆستەکە م و ژنانی دیکە ی ئاشنام-ش لە خوا بەزیاد بئ ھەموو زرنگ و بەھۆش و فامیدەن. ھەموو وەکو یەکن. جلویەرگ، قسەکردن و رەفتاریان وەکو یەکە. تەنیا جیاوازییان لەوہدایە کہ لیوی یەکیکیان لەشیوہی دلدا یەو یەکیکی دیکەیان کہ پیدەکەنی زاری وەکو توۆری ماسییانی گەورە دەکریتەوہ.

کیژە لیوئەکہ دەپرسیت: دوا گوتاری پرتوپیووف-ت خویندوہ تەوہ؟ گوتار نییە، یەکیارچە ئیلھامە.

کیژە دەمزلەکہ دەلتیت: باوہر بکہ کہ ئیشان ئیشانوفچ ئیشانوف بە گوتارە بەتامەکانی، بلینسکی وەبیری مرۆف دینیتەوہ. من تەنیا ئومیدم بەوہ ئەگەر شتیکی بکات.

دەبی ئەو ھەش بلیم کہ سەردەمانیک بەینم لەگەڵ «ئەودا» ھەبوو، تەنانەت ئەو ھەش لەیادە کہ چۆن ئاشقیتمان پیکەوہ دەکرد. ئەو لەسەر قەنەفەکہ دادەنیشت. ھەمان کیژ کہ لیوی لەشیوہی دلدا بوو، جلویەرگە کہی ساکارو ناشیرین بوو- لە روالە تبازی بیزارە- قژی شتیواو شانەنەکراو بوو. دەست لە قەدی دەئالیم، مەمکلغە کہی لەبن دەستمدا دەپچرئ. گۆنای رادەموسم، سویرە. بیرێ ئالۆزە. گیتروویژە. جڵەوی لەدەست بەر بووہ. دەلتیت: «خوایە چۆن دەکرئ ریشەو سەرەتا ئابرومەندەکان لەگەڵ شتیکی نابەجیتی وەکو ئەشقداتیکەل بکرئ؟ ئەگەر پرتوپیووف، بەمحالەوہ بماندینی چدەلتیت؟ وازم لیبینە باپۆم. دۆستایەتییە کہ مان تیک مەدە»

وہلامی دەدەمەوہ: «من بەدۆستایەتی رووت قەناعەت ناکەم.» ئەوجا

قامکه کانی تیک دهئالینتی و دهئتی: «بهمه رجی خوشمده ویی که هممیشه ناماده و لهسه ری بی.» که له نامیزی دهگرم دهئتی: «وهره باپیکه وه بین»

ئیدی پیکه وه دهژین ورده ورده بۆم دهردده که وی که کونی دوکه لکیشی سوپاکه به بلوزیکی ئه و گیراوه. کاغهزه کانی بن تهخته که ی بۆن تهگه وری لیدیت. ئه ویش له موناقه شه و قسه کردندا قسه ی به توپکل دهکات و قسان دههاویت. له گه له ریدا توتی ئاسا باسی «جهو و حالته» دهکات. دیاره ده بی ئه ویش فیکریکی هه بی! به دزییه وه قوڈگا دهخواته وه. بهر له وه ی بخه وی به کریمیکی تال ده موچاوی سواغ ده دات تا گه نچتر بنوینتی. موبه قه که ی پره له پاکه ته شری کلینکس و پیسی دیکه. که ناشپه زه که ی کولیجه دروستده کات به شان که ی سه ری هه ویره که دنه خشینتی و ئه و جا دهیخاته وه نیو میزه که. که کیک دروستده کات به تف کشمیشه کانی به هه ویره که وه ده لکینتی. ئه و جا من ناچار هه لدیم و خوشه ویسته که م لیده بیته به شه ی تان و جنۆکه. ئه ویش که فامیده و زرنگ و زماندریژه رووده کاته هه ر شویتیک به خراپه باسم دهکات و دهئیت: «له پرهنسیپه کانی خوی هه لگه راوه ته وه. پرهنسیپه بنه ره تییه کانی خوی پیتیشیل کردوه.»

سیتییه مین هو ی نارچه تی و بیزاریم، چه سودی و به غیلی له راده به درمه. که ده بیستم «فلان، گوتاریکی جوانی نووسیوه» و «نمایشی فیسار سه رکه وتنیکی چاکی به دهسته ییناوه» و «ی- دوسه دهزار روپلی له قورعه کیشیدا بردۆته وه» و «خوتبه که ی-ن- کاربگه ریبه کی زوری بووه» چاوم ده په رنه ته وقی سه رم. چاوه کانم ده نوقینم و ده لیم: «پیم خوشه. باشبو ئه مه ی بۆ ریکه وت.. ده زانی له سالی ۷۴ دا له سه ر دزی گیرابوو.»

له چه ژمه تاندا دین و هار ده بم. له ناخی ناخه وه قین له کابرای سه رکه وتوو هه لده گرم و له سه ری ده رۆم: «زۆر خراپه له گه ل ژنه که یدا! سی «دۆستی» هه یه. تیکرا کابرایه کی ناجسنه.

چیرۆکه که ی خراپ نییه، به لام دزیوبه تی، پیاویکی هیج و پوچ و فشه که ره. ئه وی راستی بی، من له م چیرۆکه شیدا شتیکی جوان و ماقول نابینم، به لام ئه گه ر شانۆنامه ی یه کیک لاواز بی و خه لکی لیتی بخوینن ئه و خیرا لایه نی نووسه ره که ی ده گرم و هاوار ده که م: «نه، برادران. نه. وانیه، بۆ خوی شتیکه، به هه ر حال ئه ده بیات هه ر ئه وه یه.»

نایا ده زانن که هه ر ده مگو شتیکی خراپ ده رباره ی خه لکی مۆسکو ده که ویتته

سه ر زاران، له منه وه بلاویوه ته وه و داها توه؟ پرۆن به به رپرسی شار بلین که ئه گه ر ریگاوبانی چاکمان بۆ دروستبکات، من رقی لیته لده گرم و لیتی ده که م به قاو که شای دزانه. ئه گه ر بیستم رۆژنامه یه که هه زار خوینه ری هه یه، ئیدی ته پلی بۆ لیده ده م و به خه لکی ده لیم که جله وی خاوه نه که ی به ده سستی ژنیکه وه یه.

سه رکه وتنی خه لکی مایه ی په سستی و شه رمه زارییه بۆ من. دلّم ئه نجن ئه نجن ده کات. ره نگه پیرسن ئه دی ویژدانی کۆمه لایه تی و سیاسیت؟ ویژدانی چی! ئه گه ر رۆژی له رۆژان ویژدانم بووی ئه و ده میکه خۆره ی به غیلی و چه سودی تی ی داوه ویرانی کردوه! به م هه موو نه زانی و بی ته ریبه تی و به خه یالی خۆم زرنگی و هوشیاریه وه، به م دنیا به غیلی و چه سودیه وه، به ره نگی زه ردو، به سه ری بۆزو که چه لمه وه، ماله و مال ده گه ریم و ژیان له به رچاوی خه لکی ده خه م. ده چه هه ر مالتیک، زه ردی و تاریکی و که چه للی له گه ل خۆدا ده به م و به و په ری نا ئومیدییه وه شه کران ده شکینم: «ئمه چ حالیکه خواجه، به راستی مایه ی نارچه تی و بیزاریه، بنیاده م نازانی چیبکات، تاقه تی له هه موو شتی ده چیت!» وه کو هه لامه ت و په سیو و ئه نفلۆنزا به خیرایی بلاو ده به وه. له «بیزاریدا» ده نالینم، دادو بیداده م، ژیرو فامیده ده نوینم و کاریکی وه هاده که م دۆستان و ناشانیانم په ی به و به غیلی و چه سودیه ی ناخه هه ر نه به ن.. ئیدی ئه وه تا قوتابییه کی گه نج وه کو ئه وه ی هه نگوبنی له دارا دۆزیبیته وه، قسه که ی من هه لده گریته وه، به بیزاری و بی تاقه تییه وه، کتیبه که ی تور ده دات، به نا ئومیدییه وه سه ری ده خاته نیو هه ردوو ده سستی و ده لتی: «هه موو قسه ی رووته. بنیاده م تاقه تی له هه موو شتیکی ده چیت!» وه کو من چاوانی بچوک ده کاته وه ده لتی: «مامۆستایان که وتونه ته خوتبه خوانی تا پیتاک بۆ زه ره رمه ندانی قاتوقری و گرانی کۆیکه نه وه. ده ترسم نیوه ی پاره و پیتاکه که برژیته گیرفانی موباره کیانه وه!»

وه کو سیتبه ره ده سوریمه وه. چ کاریک ناکه م. جگه رم رۆژ به رۆژ پتر ده ئاوسیت و گه وره ده بیته. کات ده گوزه ری و ده گوزه ری. پیروکه نه فت بووم. ئاقیبه ت رۆژیکی ئه نفلۆنزا ده گرم و ده مبه ن بۆ گۆرستانی «واگانکف». دۆسته کانم یه ک- دوو رۆژیکی بیرم لیده که نه وه و پاشان له بیرم ده که ن و چ ده نگ و ره نگیکم نامینتی.

ته مهن هه رگیز دووباره نابیته وه. ئه گه ر له رۆژی خۆدا نه توانی به دروستی بژیت، ئه و حیسابی له ده ست چوو بۆ ته مه نت بکه. به للی به فیروچوو و گوم بوو!. له گه ل ئه مه شدا، من ده متوانی هه موو شتیکی فیربیم. ئه گه ر ئه م بونه وه ره «ناسیاییه» م

له خو دوورخستباوه دهمتوانی مهدهنیه تی نه وروپایی، تیجارهت، سه نعهت، کشتوکال، نهدهبیات، موسیقا، نیگارکیشی، ته لارکاری، تهندروستی نه وروپاییم خوشبووی و فییری بیم. دهمتوانی ریگهی گه وره و شه قام و جادهی پانو بهرین له موسکودا چییکه م. په یوهندی بازگانی له گه ل چین و ئیراندا بهرپا بکه م. مهرگ و مردن که م بکه مه وه. دژی جه هالهت. بجه نگم. دژی هه موو کو سپ و ته گه ریه ک بخریم که ئیمه ی له کاروانی ژین و ژیان دواخستوه. دهمتوانی بابایه کی به ته ربیت و به نه دهب، نه جیب و دلآواو پر هیوایم. دهمتوانی له زهت و سوود له سه رکه وتنی خه لکانی دیکه ببینم، چونکه «بچوکتیرین سه رکه وتن خو ی له خویدا هه نگاویکه به ره و به خته وه ری و حه قیقه تناسی.»

به لئی، دهمتوانی. دهمتوانی، به لام من په رۆکۆنیکی پیسم. زروزیلیکی بیفایده م. خه وم لیناکه وی. به درئیایی شه و بیر ده که مه وه که له بهرچی هینده په ستوو بیزارم؟ نه م وشانه تا کو سپیده له گویمدا ده زرنگیتته وه: «پارچه وایه ریکی ته له فون پهیدا بکه و خو ت بگه یه نه نزیکترین عامودی ته له فون و خو ت له سیداره بده. نه مه تاقه ریگه و چاره و ده وای دهرده.»

«تۆزى لەمە و پيش گوتت ماسىيەك كەشتىيەكى ھەل لوشىو، و ئىستا دەلىتى جەلەوى بايە كەيان بەرەللا كۆردو، چما با حەيوانە تا جەلەوى ھەبى؟»
 - خەلكى وا دەلئىن.

- خەل كيش وەكو تۆ نە فامن. جا خەلكى چ ماو نە يلىن؟ پىياو دەبى مېشكى ھەبى و بىر بىكاتەو، گەوجە!

پاقل ئىقانوچ، ھەمىشە لەدەريادا تىك دەچوو. كە كەشتىيەكە دەكەوتەرى بەدەم شەپۆلانەو دەبوو بە بووكە سەماكەرە، تۆرە دەبوو، و بە بچوكتىرین شت پەستدەبوو. جۆزىف نەيزانى پاقل ئىقانوچ بۆچى و ھا دەھرى بوو. چما شتىكى خراپى لەمەر ماسى و جەلەو بەر بوونى با گوتبوو كە دەماری ئەوى گرتبى؟ - «واى دابنە ماسى بە ئەندازەى كىتۆك بى و پشتى بەقەد ئەستورى و قائى پىستى سەگى ئاوى بى، واى دابنە ئەو سەرى دنيا شورەى بەرد بى و ئەم بايەى كە بەگف و ھور دىت لەو پىندەر جەلەو كرابى. ئەگەر بە كىتۆك جەلەوى بەرنەدات ناتوانى بەمجۆرە ناخۆشى بىكات و وەكو سەگ پەلامار بدات و ھەموو شتىك بىخاتە لەرزە؟ باشە ئەگەر با جەلەو نە كرابى بۆچى لەپرا دەوەستى و بىدەنگ و خامۆش دەبىت؟»

جۆزىف، ماو ھەكى زۆر بىرى لە زل ماسىيەكى كىتۆسا كۆردەو پاشان بىرى لەنجىرى ئەستورى ژەنگرتو كۆردەو. كە ماندوو بوو كەوتە خەياللى گوندەكەى خۆى. ئەو گوندەى، كە ھەنووكەو پاش پەنجا سال خزمەت لە رۆژھەلاتى دوور، بۆى دەگەرپا ھەو.

بە خەيال حەوزە گەورە پر بەفرەكەى گوندى ھىنايە بەرچاوى خۆى لايەكى حەوزەكە، كۆرەخانەيە. دووكەلكىشەكەى چوو بە حەل حەلەى ئاسمانا و دووكەلكىكى رەشى بەسەر ھەو ھەو. گوندەكەش كەوتۆتە لايەكەى دىكەى حەوزەكەو.

حەوشەى پىنجەم مالى ئەوانە. ئەلكسى ى براى لەسوچىكى حەوشەكەو بە خۆو سورتەكەيەو و دەدەردەكەو. كۆرە چكۆلەكەى «قانكا» لە پشتىيەو دانىشتوو و جوتى پۆتىنى لبادى لە پىيە كىژەكەشى «ئاكولكا» پۆتىنى لبادى لە پىكردوو. ئەلكسى مەستە. قانكا پىدەكەنى و دەموچاوى «ئاكولكا» ديار نىيە، دەمامكى كۆردەو. جۆزىف لە دلى خۆيدا گوتى: «ئەو مندالانە سەرمایان دەبى. خوايە دەست بە باليانەو بەگرى و ھىندەيان ئەقل و ئاوەز بەدەبىتى كە حورمەتى داک و بابيان بەگرن و لە داک و بابيان باشتر دەرىچن.»

لەم كاتەدا كەشتىوانە نەخۆشەكە ھاوارىكرد: «دەبى جىيەك بۆ ئەم پىلاوانە

جۆزىف

دنیا تارىك بوو بوو. لەشكرى شەو لىكدا لىكدا دەھاتە پىشى. جۆزىف، سەرباز بوو، دەچوو مادونى. لەسەر جۆلانەكەى خۆى پالەكەوتبوو. كەمى خۆى بەرز كۆردەو لە بن لىوانەو گوتى: «گوت لىمە پاقل ئىقانوچ؟ لە-سوشان- سەربازىك پىي گوتم كە ماسىيەك قايەغەكەيانى ھەل لوشىو ھەل پشتى ماسىيەكەو دەرچوو!»

ئەو كابرايەى كە جۆزىف قسەى بۆ دەكرد، لە نەخۆشخانەى كەشتىيەكەدا بوو. ھەموو كەسەك ھەر پىي دەگوت پاقل ئىقانوچ. بىدەنگ بوو و خۆى گىلكرد وەك بلىي گوتى لە قسەكەى جۆزىف نەبوو.

دىسان بىدەنگى بالى بەسەرا كىشان. با بەگف و ھور خۆى بە چارۆكەى كەشتى يەكەدا كۆرد. جەر و بورغوى كەشتىيەكە كەوتنە جىرەجىر. شەپۆلان، ھەر يەكەى بە بالاي زەلامىك دەھاتن و خۆيان بە كەشتىيەكەدا دەكىشاو دەبانشۆردەو جۆلانەكانى كەوتبوونە جىرەجىر. بەلام ئەوان لە مېژ بوو گوتيان بەم ھەراو ھەنگامەيە راھاتبوو و پىيان و ابو ھەموو شتىك ئارام و خامۆشە. وەزە و حالىكى خەماوى بوو. سى كەس لە نەخۆشەكان- كەشتىوانىك و دوو سەرباز- كە بەدرىزايى رۆژ وەرەقبازيان كۆردبوو، ھەنووكە نوستبون و بەدەم خەو ھەو ئەمدىو ئەو دىويان دەكرد.

كەشتىيەكە، كەوتە تەكاندان. جۆلانەكەى جۆزىف بە ئەسپايى دەھاتو دەچوو. دەگوت لە ھەر ھاوچۆيەكدا دەلئى: يەك، دوو، سى. شتىك كەوتە سەرزەوى و شكا. شتىك بە قولى قولى رژا، پىدەچوو گۆزەى ئاوەكە بوو بى.

جۆزىف بەدەم گوتى ھەلخستنەو گوتى: «جەلەوى بايەكەيان بەرداوە.»
 ئەمجارەيان پاقل ئىقانوچ كۆكەيەكى بۆ كۆردو بە بىزارىيەو وەلامى داىو:

په تی بیرکردنه ووه خه یالی جوزیف پچراو له بری هه زه که، له پر سه روکه لکه ی گایه کی بیچاو له بهرچاوی بهرجه سته بوو. ئەسپ و سورتمه که له جیی خو وهستان و چیدی نه چونه پیشی. له جیی خو خولانه ووه له نیو ته میکی خهستی رهشدا له چاو گومبون. به لام له گه له مه شدا، جوزیف دلخوشبوو به وهی که له دنیای خه یالدا که سوکاری خو ی بینی بوو. له که یفان پیکه نی. تازی له شی که وته میرو له و قامکه کانی که وته له رزین.

به دهم خو دواندنه ووه به تاریکی یه که وته چاو گتیران بو تازی خواردنه وه. تازی خوارده ووه له جییه که ی خو راکشایه وه. جاریکی دیکه ش سورتمه که به خه یالی دا تیپه ری، پاشان سه ری گایه بیچاوه که وه ئه و جا دوکه له ره شه که، یه که له دووی یه که به بهرچاویا هاتن و روین، تا کو سپیده به م حاله وه تلایه وه.

۲

هه وه لجار، له نیو تاریکی یه که وه ته نیا باز نه یه کی شینباوی کلاو روژنه ی که شتییه که ده رکه وت. پاشان جوزیف، به ره به ره پاقلئیقانوچ-ی بینی که له سه ر جو لانه که ی خو ی و به دانیشتنه وه خه وی لیکه وتبوو. بویه به دانیشتنه وه خه وتبوو، چونکه گهر رابکشایه دلی تیکده چوو و هه ناسه ی بو نه ده درا. رهنگی زهردو که پوی درتزو چاوانی درشت بوو. به خویشی تا بلایی باریک و بنیس بوو. ده موچاوی درابوو به یه کداو ردینیتی که ته کی هه بوو. به لام به هیچ جوړی پایه چینایه تی یه که ی له سیمایدا نه ده خو تیرایه وه، تیا خانهدان و دهوله مند بوو. بازرگان بوو، دیهاتی و جوتیار بوو؟ بهروالته و قژه درتزه که یدا له ره به نیکی گوشه نشین ده چوو. یان به لانی که مه وه له گوینه ده یه کی کلتیسا ده چوو. به لام دم و دووی له دهم و دووی که شیشان نه ده چوو. کوکه و نه خویشی و گهرمای له توانا به دهر هیتزو پرزه ی له بهر بری بوو. به هه زار حال هه ناسه ی پیده درا. لیوه وشکه کانی به رده وام ده بزوان. که هه ستیکرد جوزیف سه بریده کات، رووی تیکردو گوتی:

- ئیستا خه ریکه تیده گم که ..

- له چی تیده گی پاقل ئیقانوچ؟

- به لی. هه وه لجار عه جایه بم ما که نیوهی نه خویش له بری له خه سته خانه و

شوینی ئیسراحت په رستاری بکرتن. له م که شتییه دا ویلیان کردون. ئاخه نه م که شتییه گهرمه، نه م هه لبه زو دابهزه بو نیوه گه له که جار خه تهره، ده تانکوژی. به لام ئیستا له هه موو شتییک حالی بووم. هه موو شتییکم بو رو نیوه ته وه. به لی. دکتوره کان بویه نیوه ده نیرنه ئیره تا له دهستان رزگار بن. دکتوره کان له رهفتارو نه تواری نیوهی کتوی بیزار ده بن.

خو نیوه پاره یان ناده نی. بویه نیوه به لای ئه وانه وه وه کو په ز وان، رادانتان بو ئه وان کاریکی ئاسانه، هیچی ناوی ته نیا ئه وه نه به هندی بیو تیردان و که مییک دل ره ق بن و سه بارهت به خالی یه که م دا شیان سواره، واتا له بیو تیردانیدا بسپورن و که س به توژی پییاندا ناگات. به لام سه بارهت به خالی دووم ئه او پیو بستی به هه ندیک پرۆقه هه یه. له نیوان چوارسه د نه فهر سه ربازی ساغ و که شتیوانی مل، نه ستوردا، پینج نه خویشی دهغه زار هه ر دیار نابن. به ئاسانی تیکه له به سه ربازه ساغه کان ده کرتن، نه م هه موو سه ربازه ی که ئه وه نده به په له سه ر ژمیر ده کرتن، ئاگیان له هیچ نییه. به لام که که شتییه که دوور ده که ویته وه، له پر بویان ده رده که وی که خه لکی سیلاوی و نه خویش له سه ر که شتییه که، شه که ت و ماندوو بوراونه ته وه.»

جوزیف، سه ری له م قسانه ی پاقل ئیقانوچ ده رنه کرد. به لام پیی وابوو مه به ستنی ئه وه جا بو ئه وه ی داکوکییه که له خو بکات گوتی: «من لیتره، نه خویشکه وتم چونکه که له قایه غه که هاتینه ده ری سه رمم بوو.» پاقل ئیقانوچ گوتی: «سهیره! کاره ساته که له وه دایه که خو یان زور چاکده زانن نیوه برناکه ن و ناگه نه کو تایی سه فهره که که چی هه ر دهستان نیرن. رهنگه هه موو ئوقیانوسی هند بپرن. به لام ئه دی پاشان! ئا ئه مه یه پاداشتی خزمه تی بی غه ل و غه شتان! به مجوره چاکه تان ده دهنه وه، پاقل ئیقانوچ زور توره ده هاته بهرچاو. کیشای به نیوچه وانی خویداو، پیکه نی: «ده بی ئه مانه له روژنامه کاندرا ریسوا بکرتن و ده ستیان بخرتنه روو.» دوو سه ربازه نه خویشه که که شتیوانه که هه نوکه هه ستا بوون و ده ستیان کردبو وه به کاغه ربازی. که شتیوانه که له سه ر جو لانه که ی خو ی دانیشتبوو و سه ربازه کان به زه حمهت له سه ر عه رده که پان بوونه وه. یه کییک له سه ربازه کان ده ستنی راستی به گه ر دنییه وه هه لبه ستبوو، مه چه کیان به سارغی یه که توند توند به ستبوو، بویه یان ده بوو به ده ستنی چه پ یاری بکات یان کاغه زه کان له پیچی ئانیشکی دا بگری. که شتییه که هیتده خیرا هه لبه زو دابهزی ده کرد که مه حال بوو که سییک بتوانی هه ستنی وچایه که یان ده رمانیک بخوا. پاقل ئیقانوچ له جوزیف-ی پرسی: «تو

خولامی؟»

- به لئی.

پاقل ئیقانوئوچ به وپه پری خه مبارییه وه گوتی: «ئهی خوابه، وهره پیاو له شاری خوئی دوور بخه نه وه، پازده هزار میل له ناو خاکی خوئی دوور بکه ویتته وه، له شوئینیکی پیسی پر میکروبی سیل، به ره لالی بکه و ئه و جاش جه نابی، خولام و موراسیل بی خولامی فلان مولازم یان فیسار سه رتیپ نازانم شعوریان له کوئییه؟». جوئزیف گوتی: «کاریکی خراو نییه پاقل ئیقانوئوچ. پیاو به یانی زوو له خه و راده بیت. پوئستاله کان بو باخده کات. سه ماوه ره که داده گیرسین زوره که ریک ده خات و ئیدی چ کاریکی دیکه ی نییه. جه نابی ئه فسسه رۆژ تا ئیوارئ خه ریکی نه خشه دانانه. پیاو ئه گهر خوئی بیه ویت ده توانیت به درپژایی رۆژ نوئژ بکات و ویردان بخوئینی. یان کتیبیک بخوئینیتته وه یان بو خوئی پیاسه ی کوچه و کولانان بکا. ژیانیکی باشه.»

- به لئی، زورچاکه جه نابی ئه فسسه نه خشه داده نئ و توش به درپژایی رۆژ له موبه قه که دا که تووی حه سرت بو گونده که ی خوتان هه لده کیشیت نه خشه! نه خشه چ نییه. ژیان، ژیان مرۆف گرینگه! ژیان دوباره نابیتته وه، مرۆف ده بی به ته نگیه وه بیت.»

- پاقل ئیقانوئوچ. مرۆفی به دو خراو، خیر و خوشی نابینی چاچ له مالا بی چ له ده رتی مال. به للام ئه گهر مرۆف بو خوئی راستگوو گوئرایه ل بی، که س هه قی نییه به سه ره بییه وه. ئه وانه خه لکانی ماقولن و چاکو خراو ده ناسن، په نجا سالی خسته من ئیستاش رۆژی زیندانم نه دی. ته نیا تاقه جاریک لیدانم خواردوه. په نابه خوا! خۆم به چاوه وه نه که م.

- له سه ره چی لیدانت خوارد؟

- شه رم کرد، پاقل ئیقانوئوچ من ده ستم قورسه چوار که سی چینی هاتبونه حه وشه مان. باش له بیرم نییه، پیموایه چیلکه یان هیتا بوو. من وه زعم ته واه نه بوو، چوم به گزبانداو خوئینی که پوی یه کیکیان به ربوو. جه نابی مولازم له په نجه ره که وه ئه مه ی دیتبوو و دارکارییه کی چاکی کردم.»

پاقل ئیقانوئوچ له بن لیوانه وه گوتی: «ئهی گه وجی به سته زمان له هیچ تینا گه ی!» و پاش توئیک پرسی: «بو له گه ل ئه و چینیا نه دا به شه ر هاتی؟»

- له خوئرایی. ئه وان هاتنه حه وشه که مانه وه و منیش تییان که وتم. بیده نگی

بالی به سه ردا کیشان. قومار یازه کان دوودانه سه عاتی خست یارییان کرد. ناره حه ت بون و جنیویان ده دا. هه لبه زو دابه زی که شتییه که ماندووی کردن. وهره قه کانیا ن فریداو راکشان خه یال جاریکی دی جوئزیف-ی برده وه بۆلای حه وزه گه وره که، کوره خانه که و گونده که یان جاریکی دی عه ره بانه که به شاشه ی خه یالیدا ره ت بوو جاریکی دی فانکا بوئی گرژی یه وه ئاکولکا پالتو چه رمه که ی کرده وه. لاقه کانی درپژ کردو و اهاته به رچاوی جوئزیف که ده یگوت: «ته ماشا بکه ن، هه ژاران ی داماو! پوئینه که ی من نفت و نوئییه، وه کو ئه وه ی فانکا کۆن نییه.»

جوئزیف گوتی: «خه ریکه پی دهنیتته شه ش سالان، به للام زور بی شعوره، له بری ئه وه ی پیتلاوه کانت نیشانبده ی بو ناچی ئاو بو مامه قوؤزاقه که ت بینی؟ شتیکی چاکت ده ده من.» ئه وجا «ئاندری» ی هاته به رچاوه که تفه نگیکی له شان بوو و که روئیشکیکی کوشتبوو به ده سته ی یه وه بوو. «تیشک» به شه له شه ل به دوو ویدا ده هات. ده یویست به پولکه سابونیک که روئیشکه که ی لی بسه نئ. گوئره که ره شه که یان له حه وشه دا به سترابوه وه. «دوما» خه ریکی پینه کردنی ته نوره یه ک بوو و به ده م ته قه ل و دورمانه وه هیتواش هیتواش ده گریا. دیسان سه ری گایه بی چاوه که و دو که له ره شه که له به رچاوی به رجه سته بوون. له سه روی ئه وانه وه ده نگه ده نگ وهاوار بوو و که شتیوانه کان به په له غاریانده دا. ده نگی راکیشانی شتیکی قورس له سه ر که شتییه که ده هاته گوئی. وه ک بلئی له پر شتییک شکا. دیسان ده نگ ی پی خه لکانیک ده هات که غاریانده دا. جوئزیف له دلئ خویدا گوتی: «چی بووه؟ ته واه گوئی هه ل خست. سه ری هه لبری: دوو سه ربازه که و که شتیوانه که هیتشتا هه ر قوماریان ده کرد. پاقل ئیقانوئوچ دانیشتبوو و لیوی ده له رزبن. دنیا زور گه رم بوو. جوئزیف هه ناسه ی سوارده بوو. تینوی بوو. به للام ئاوه که هیتنده گه رم بوو نه ده خورایه وه. هه لبه زو دابه زی که شتییه که هیدی تر بوو بوو. له پر یه کییک له سه ربازه کان به جوئزیفی سه یه ر گوئرا گوتی: «نه قش!» حیسابه که ی له ده ست ده رچوو و کاغه زه کانی تور دایه سه ر زه وی. له جیی خوئی راپه ری و ده سته ی به پیکه نین کرد، پیکه نینیکی گه وجانه. ئه بله ق ئه بله ق ده یروانییه ده وره بری. گوتی: «ده ققه یه ک سه بر بکه ن، برادران!» ئه مه ی گوت و له سه ر عارده که راکشا هه موو گیترو ویتژ بوون. هاواریان لیکرد. به للام به رد وه ده نگ هات ئه و وه ده نگ نه هات. ئه و سه ربازه ی که مه چه کی پتچرابوو گوتی: «استیفن نه خوئیت؟ که شیش-ت بو بانگ بکه م؟ ها؟». که شتیوانه که گوتی: «استیفن هه سته ئاو بخوره وه وهره ئاو بخوره

جۆزیف تورپه بوو و هاواریکرد: «ئاوی چی؟ نایین گه وجینه؟»

- چی؟

- چی، چی؟ لئ بۆتهوه. مردووه. خواجه لهه قه لپیاوانه!

۳

ههلبه زودابهزی کهشتیه که هیدی تر بوو بوو. پاقل ئیشانوچ هاته وه سه رخۆ. تابه کهی نه ما بوو. سیمای بیباک ده هاته بهرچاو. ده تگوت رسته به کی له سه ر زاره و ده به وی بلی: «چیرۆکیکتان بۆ ده گپرمه وه که له پیکه نیندا بیورینه وه» کلاو رۆژنه ی کهشتیه که یان و از بوو و شنه به کی فینک و خۆشی له ده مرچاوی پاقل ئیشانوچ ده دا. غه لبه غه لبی خه لک و شله شله ی سه ول و ئاو ده هاته گوئ. له ژیر په نجه ره که وه ده نگیکه ناسک و سامناک ده هاته گوئ، ده تگوت کابرایه کی چینی به و ستران ده بیژیت.

پاقل ئیشانوچ گوئی: هه نوکه واین له بنده ردا» و بزه به کی ته وساوی بۆ کرد و: «مانگیکه دی ده گه یه روسیا ته ی جه نگا وه رانی دلیرو نه جیب راسته من ده چمه ئۆدیساو له وینده ره وه به کراست ده چم بۆ خارکوف له خارکوف دۆستیکم هه به که نه دیب و نووسه ره ده چمه نک وی و پی ده لیم: دۆستی نازیز به سه واز له چیرۆکی ئاشقانه ی بازاری و حه یابه ره بیته، واز له وه سفی سروشت و نه م شتانه بیته، له بری ته وه پۆخله واته کانی ئینسانی دوو پی بخه روو. من به ک دنیا با به تم پی به وه ده یخه مه به رده ستت بیکه به هه وینی نوسینه کانت» که من له فکرانرا چوو و نه و جا گوئی: «جۆزیف ده زانی چۆنیان هه لخه له تاندم؟».

- مه به ستت کییه پاقل ئیشا نوچ؟

- هه موویان. ده زانی له کهشتیدا ته نیا ته وانه سوارده کهن که بلیتی نمره به کی و نمره دوو ده برن و ته نیا جوتیاران بۆیان هه به بلیتی نمره سه سی بپرن. نه گه ر سه روسیمات ریکوپیتک بیت و وه کو خانه دان بیته بهرچاو ته واه مه جهوری بچی به نمره به کی له وه به ئیفلاس به کی به لام نه مه و ته وه ی بۆ نییه و «.. ده بی ۵۰۰ رۆبلی کاش به دی. من پرسیم. مه به ستتان له مه چیه؟ ده تانه وی پله و پایه ی خه لکی به رز به که نه وه؟ گوئیان: نه خیر ته نیا له بهر ته وه ریگه ت نا ده یین بچی به نمره سه سی، چونکه

نمره سه سی بۆ پیاوی ریکوپیتک و پاکو خاوین به که لک نایه ت. نمره سه سی جیکه ی لات و له ویر و خه لکی رووته به. گوتم: هه قی خۆتانه له راستی به ته نگی خه لکی پاکو خاوین و خانه دانه وهن به لام ویرای نه مه ش من ۵۰۰ رۆبلم نییه چونکه نه گه نجم دۆزیه ته وه و نه که سه م تالان کردوه نه مامه له ی قاچاغم کردوه و نه که سه م به کوشتا ده. پیتم وایه نه م پیشه کییه به سه بی بۆ ته وه ی ریمبده ن به نمره سه سی سه فه ر به کم و بیم به هاویرۆ و هاوده ره جه ی رۆشنییرانی روس». به لام گوئ له که سه ده گرن؟ منیش ناچار بووم به که ومه فروفیل پالتۆبه کی دیهاتیا نه م له بهر کرد و جوتی پیتاوی گه وره م له پیکردو خۆم مه ست و گه و ج نواند وه کو لات و له ویران خۆم به نوسینگه که یاندا کرد و گوتم «قوربان بلیتیکم به ده نی»

به رپرسی نوسینگه که گوئی «ئیشته چیه؟»

گوتم: سکریتیر. با بم که شیشیکه شه ریف بوو و چونکه درۆی نه ده زانی و هه میشه راستی ده گوت، زۆری چه رمه سه ری بینی» پاقل ئیشا نوچ هیلاک بوو. هه ناسه ی سوار بوو. به لام درێزه ی به قسه که ی خۆیدا: «به لئ من کابرایه کی راستگۆم هه میشه قسه م له ره وه له هه چکه س و هه یچ شتیک ناترسم به ینی من و ئیوه زۆره ئیوه گه و ج، دلره ق و گیلن چ شتیک نایین و نه گه ر بشیبه یین نه قلتان پیتیدا ناشکیته پیتان ده لئین جله وی با به ربوه ده لئین ئیوه حه یوانن و له حه یوان که مترن و با وه ریش نه کهن دارکاریتان ده کهن و نه و جایش ده ستیان ماچ ده کهن کرده ی ئیوه به و برده ی ته وان تۆزی پاره تان بۆ فری ده دن و ئیوه ش ده لئین «قوربان با ده ستتان ماچ به کم ئیوه له هه موو شویتیک هه ر ره تینراو ره نجه رۆن من وه کو ئیوه نیم من به نه قل ده ژیم من ریک وه کو هه لۆبه ک که هه لده فری له به رزی به وه ده روانه هه موو شتیک و له هه موو شتیک تیده گه م من کابرایه کی خه باتگیرم سته م و زولم ده بینم. درۆی ده وه سته م. فروفیل و ته زویر ده بینم، درۆی ده وه سته م که ده بینم به راز سیفه تان سه رکه وه تون، درۆیان ده جه نگم من با بایه کی کۆلنه درم نه شه که نجه و نازاردان، نه دادگای تاقیب کردنی بیرو با وه ر ناتوانن زمانم بگرن گه ر زمانم هه لکیشن به ئیشاره تی ده ست و سه ر ناره زایی خۆم درده برم گه ر حه پسم به کن، هاواریکی وه ها ده که م که ده نگم سه عاته ری به ک پروات یان مانده گرم و دم به زه واده وه ناده م تا باری ویتدانی ره شیان قورستر بی نه گه ر بشمکوژن، روحم لییان هه لده گه رپته وه هه موو ئاشناکانم ده لئین: پاقل ئیشا نوچ تو کابرایه کی گه له مه ره قی، که سه له گه لت هه لئناکات.. من شانازی به م شو ره ته وه ده که م ۳ سالان له

رۆژھەلائی دووردا خزمەتەم کردوووە بەشی سەد سالان ئەزمونی تالم لا کۆبۆتەووە من ھەر لە سەر ھەلوئێستی خۆم مامەووە دۆستەکانم لە روسیاووە نامەم بۆ دەنوسن «مەیه» بەلام من دەروم و عینادییان لەگەڵ دەکەم بەلێ ئەمەیه ژیان، من تێدەگەم بەمە دەگوتری ژیان»

جۆزیف، گوئی نەدەگرت بەلام لە پەنجەرە کەشتییە کەووە دەپروانییە دەری. بەلەمیتیک بەسەر ئاوە پیرۆزەییە کەووە خەن دەرویی بەلەمە کە لەبەرتیشکی رۆژدا دەدرەوشایەووە پیاویکی چینی قوتوقەلەو لەسەری دانیشتبوو. بە دوو چیلکە دار برنجی دەخوارد ئاوە کە کوشومات تەپروتوی دەریایی بە سەرییەووە لە فەین و نیشتنەووەدا بوون. جۆزیف، نیگایەکی کابرای چینی کرد. باویشکیکی داو لەفکرانرا چوو: «چەند خۆشە زلەییەکی مزر بە بناگوئی ی ئەم زەلامە زلەدا بکیشم» و بە خۆبشی کەووە و نەوزدان وای ھاتە بەرچاو کە ھەموو جیھان لە شیرین خەو دایە کات بە لەز دەبوری بێئەووەی بە خۆزانێ شەو دەھاتوو رۆژ دەچوو کەشتییە کە، ھەر چەندە بەتەکان بەرەو پێشێ دەرویی، بەلام لە تۆ وایە لە جێ ی خۆی چەقیووە ناجوئیت.

٤

دوو رۆژان بوری پاقل ئیثانوفچ ھەلنەستا. یەک تەختە راکشا بوو چاوی نوقاندبون. کە پوی لە جارن درتێرت دەھاتە بەرچاو جۆزیف، گازیکرد «پاقل ئیثانوفچ، پاقل ئیثانوفچ»، پاقل ئیثانوفچ چاوانی ھەلێنان و لێوھەکانی جولاند - چیبە؟ وەزعت باش نییە؟

- پاقل ئیثانوفچ بە ھەناسە برکێووە وەلامی دایەووە: - ترسم نییە. ھێچم نییە. نا زۆر باشترم ئەوھتا بە خۆت دەبینی کە دەتوانم رابکشیم حالم زۆر باشترە.

- پاقل ئیثانوفچ شوکری خوا بکە!

کە خۆم لەگەڵ ئێوھدا بەراورد دەکەم دلم پیتان دەسوئتی سی پەلاکم سپ و ساغن کۆخە کەم خەتای بەد ھەرەسییە لەم دۆزەخەدا ھەلەدەکەم. بەلام نیوی دەریای سورم لانەییەنن. ئەمە جگە لەووەی کەمن دژی نەخۆشیش دەجەنگم سەنگەری بەرگرم لێ ی گرتووھ گالتەم پێ ی دیت وەکو چۆن گالتەم بەدەواو دەرمانەکانم دیت. بەلام ئێو، ئێو جاھیلن. کاری ئێو زەحمەتە، زۆربیش زەحمەتە» کەشتییە کە ھیدی ھیدی دەرویی ھیدی و ئارام بوو، بەلام ھێندە گەرم بوو لە تۆ وایە گەرماوی رۆژھەلائییە

قسەکردن زەحمەتە و گوێگرتن زەحمەتتر بوو. جۆزیف ئەژنۆکانی لە باوھش گرتن. سەری خستە سەریان و کەوتە بیرو خەیاڵی زیدی خۆبەو «خوایە لەم گەرمایە خۆزگەم بە بەفرو سەرماکە ی لای خۆمان» بە خەیاڵ خۆی لە سەر «سورتمە یەک» بینی یەو و لە پێ ئەسپەکانی رەوینەووە نەگوئییان بە جادە، نە بە کەندو دۆلان نەدا. وەکو شیت و ھاران بە چوار نالە بەرەو گوند بوونەووە. لە حەوزەگەرە لە کورەخانە کە تێپەرین و ملیان نا بەکتێگە و مەزراکانەووە خەلکی و ریبواران ھاواریانە کرد «جەلەووە کە یان راکیشە. جەلەووە کە یان راکیشە» بەلام بۆ جەلەویان بگرم؟ با، بای تەزی لە دەموچاو دەستەکانت بدات. واز بێنە با بەفری پەریو ژیر سمی ئەسپەکان پتر بە ئاسماندا بچێ و بەسەر گوتلاکت دا بێتە خواری و بەگەردن و سینگت دا داگەریت. واز بێنە با ئەوانە ی بەغاردان خۆ لە بەر ئەسپەکان لادەدەن پەلیشینەووە با، زین و ھەو ساری ئەسپەکان پارچە پارچە بێ. چەند خۆشە عەربانە کە وەرگەرێ و پیاو بکەوئیتە چالە بەفرتیکەووە دەموچاوی لە بەفر بچەقێ و سەرپای سپی سپی بێ و سمیلی بیبەستێ، کلاوھەکی ئێرەو ھۆ ئوئ بپەرێ دەستکیشەکانی لە دەست دا بکەندرێ و پشتینە کە ی بکرتێووە، خەلکی لە قاقای بیکەنن بدەن و کسوکان بکەووە حەپە حەپ. .!»

پاقل ئیثانوفچ، بەلا چاوتیکەووە روانییە جۆزیف و بە ئەسپایی لێ ی پرسی - جۆزیف، فەرماندە کە ی ئێو دزی دەکرد؟

- پاقل ئیثانوفچ، من چوزانم ئیمە مانان شتی وا نابیستینەووە

ماوھەیک بە بێدەنگی بوری جۆزیف بیربکردهووە، چوہ ژیری لەگەڵ خەیاڵدا ژیا، ئاوی خواردەووە قسەکردن زەحمەت و گوێگرتن زەحمەتتر بوو. دەترسا کە سیک قسە ی لەگەڵدا بکات. سەعاتیک بوری، سەعاتی دووھم و سێیەمیش تێپەرین. خۆراوا بوو، شەو داھات. بەلام ئەو بەدەقی خۆبەووە دانیشتبوو و بەخەیاڵی بەفر دەژیا لە پێ گوئی ی لە ھاتنی چەند کە سیک بوو. غەلبە غەلب و دەنگە دەنگ ھەستا بەلام دوا ی پینج دەقیقە ھەموو شتیک بوو بە ناشی ئاویکەوتوو.

سەربازە مەچەک پتچراوھە کە گوتی «خوا عافوی بکات، پیاویکی چەتون و بزێو بوو.»

- جۆزیف پرسی

- چی یە؟ کئی؟

- مردووھ ھەنوگە بردیانە سەری

جوڙيف، باوڙيشڪيٽي ڊاو گوتي «ها، باشه باخوا عافوي بڪات» سهر بازه مهچڪ پيچراوهڪه پاش ماوهيهڪ پرسى
 - جوڙيف بهراى توڊهچيٽه بههشت؟
 - ڪي؟
 - پاڦل ٿيڦانوفچ!
 - بهليڏهچيٽه بههشت. زوري رهنجڪيشا. ٽهمه جگه لهوهى ڪورپهڪه شيش بو،
 وڪه شيشان ڪه سوڪاريان زوره. ههموويان له خوا دهپارپنهوه ڪه بيبهخشيٽ.»
 سهر بازه مهچڪ پيچراوهڪه لهسهر جوڙانهڪهى جوڙيف دانيشٽ و به دهنگى نرم
 گوتي:

- جوڙيف توش نورهت هاتوه، ههرگيز روسيا نابيني.

- جوڙيف گوتي: «ڊڪٽورهڪهيان پهستاره ڪه هيچيان پيڳوتوت؟

- نهء، ڪهس هيچى پينهگوتوم. خوم دهزانم پياو دهتوانئ بزاني ڪي زوو دهمرئ.
 تو نه نان دهخوى و نه ٿاو، هيٺده لاواز بويت پياو دهترسيٽ سهرت بڪات. تو
 سيلته. من ڪه ٽهمهت پينهٿيم، بو ٽهوه نيبيه ڪه نارحهٽت بڪم. بهلام گوتم رهنه
 بتهوي تو به بڪهيت و ڪه شيش بيته ديارت. ٽهگهر پاروه مارويهڪت ههيه وا چاڪه
 لاي فهرماندهڪه دايبهنيٽ.

- من چ وهسيٽنامهيهڪم بو ڪه سوڪارم نه ناردوهو له نامه ڪاندا باسى مردنم
 نه ڪردوه، دهترسم بمرم و ٽهوان پينهزانن.

ڪه شتيوانهڪه گوتي: «پينهزانن. ڪه مرديت دهتخه مه تابوتيڪهوهو له ٿو ديسادا
 ياداشتنامهيهڪ دهدهن به فهرماندارى سوپايي و ٽهوانيش ياداشتنامهڪه وهڪو خوى
 دهنيرن بو گوندهڪهى خوت يان بو زيدي خوت له ههر ڪوتيهڪ بيت.

ٽهم گفوتوگويه جوڙيف-ى غه مبار ڪردو ٿاره زويهڪى ٿالوز بالي بهسهريدا ڪيشا.
 ههستيده ڪرد حهزي له شتيڪه. ٿاوى خواردهوه، ٽهوشته ٿاو نهبوو. خوى گه يانده
 بهر ڪلاو روڙنهى ڪه شتيڪه، ههندي ههواى گهرم و شيداري ههلمڙي، ٽهوشته
 ههوا نهبوو. ههوليدا خوى به زيدي خوى و بهفروهه مڙول بڪات، ٽهويش ههونه بوو.
 ٿاقيبهٽ ههستيڪرد ڪه ٽهگهر يهڪ توڙي دي له نهخوشخانهى ڪه شتيڪه ڪه
 وهميتي، دهخنڪي. «برادران حاله خراپه. دههوي بچمه حهوشهى ڪه شتيڪه،
 بيڪهن بهخاتري عيسا بمه نه حهوشى ڪه شتيڪه.»

جوڙيف، باسكى خسته سهر ملي سهر بازه مهچڪ پيچراوهڪه و سهر بازه ڪهش به

دهسته ساغهڪهى بن بالي گرت و له رارهوهڪهوه بردى. له حهوشى ڪه شتيڪه ڪه دا،
 ڪه شتيوانان و سهر بازان بهريز خهوتبون. هيٺده زور بون رينه بوو به نيواندا رهتبي
 سهر بازه مهچڪ پيچراوهڪه گوتي: «ريڪ بوهسته ڪراسهڪم توند بگرهوه هيواش
 هيواش بهدومدا وهه.» دنيا تاريڪ بوو. پاسهوانيڪ له پيشي ڪه شتيڪه ڪه وهڪو
 پهيڪهر بي جوڙه راههستا بوو. پينهچوو به پينه خهوتبي. ڪه شتيڪه وهڪو ٽهوه بوو
 بهره ٿلا ڪرابي و به ٿاره زوى خوى پروات. سهر بازه مهچڪ پيچراوهڪه
 گوتي: «دهيانهوي پاڦل ٿيڦانوفچ بخه نه دهرياههوه. دهبخه نه تهليسهوهوه لهسهر
 ڪه شتيڪه ڪهوه تورى ههلهدهن.
 - ٿا، وايه، واي ليدههڪن.

- مردنيش له شوين و ري خوتدا باشته. ههر نهبي دايڪت دپتهسهر گورهڪهت و
 بوٽ دهلاوينتهوه.

- ٽهدى مهعناى چي. بوئي ڪاو پهين دههات. گايهڪى زور له تهويله
 حهيوانتهڪهدها وهستا بوون. يهڪ، دوو، سي.. ههشت دانه بون. ٽهسپيٽي چڪوله
 شيان له ويندهر بهستبووهوه جوڙيف، دهستي برد ڪه بيلاويني، بهلام ٽهسپهڪه قولاغ
 بووهوه، دهه داههقاندو ويستي قولى جوڙيف بهدهمدا بهري. جوڙيف به تورهيهيهوه
 هاواري ليڪرد: «عهمرت نه ميني! زربڪم ليديت!»

جوڙيف و سهر بازهڪه هيواش هيواش خويان گه يانده بهراي ڪه شتيڪه ڪه. پشت له
 تهويله حهيوانهڪان و روهو دهريا راههستان و ماتو بيدهنگ ڪهوتنه تهماشڪردن.
 ٿاسمان، بهسهر سهريانهوه ستيراني بهجربوهى گرتبووه باوهش بيدهنگي و ٿارامي
 يهڪى تايهتي ههبوو. ريڪ وهڪو ٿاسماني گوندهڪهى خويان و ابوو. بهلام ڙير پتيان
 تاريڪي يهڪى بيهرهزا بوو. شهپولاني رازٿاميز وهڪو مناره بهرز دهبونوهوه. شهپول به
 شهپولي دهگوت بهولاهوه. شهپولهڪان له پاله پهستودا بوون. يهڪ، يهڪى دهدايه
 دواوه.

بهلام ههمديس شهپولاني تازه دههاتنه پيشي و بيتباڪ و ناشرين خويان به
 شهرگهڪه ده ڪرد.

دهريا نه بهزيبى ههيهوه نه هيچ دهچيت به گوتي دا. ٽهگهر ڪه شتيڪه ڪه توڙي بچوڪتر
 باو له ٿاسن دروست نه ڪرا بوايه، ٽهوا شهپولهڪاني بي سي و دوو، و بي په شيماني
 ههم ڪه شتيڪه ڪهوه ههم خه لڪهڪهى نيو ڪه شتيڪه ڪه يان له چاوتروڪانيڪدا
 ههلهلوشى.

که شتییه که ش بیگویی و ملهور دههاته بهرچاو. ئەم دێوه که پوزەلامه
وه پیتشده کهوت و له نێو ملیۆنان شه پۆلدا رتی خۆی ده کردهوه.

نەخەمی تاریکی بوو و نەبا، نە ترسی تەنیایی هەبوو نە ترسی کاتوشوین. گوتی
له هیچ نەبوو. ئەگەر دەریا له جیتی ئەو باو ئەو خەلکە ی هەلگرتبا ئەوا ئەم دێوه
«کەشتییەکه» تییان دەورکاو شەلم کوێرم، چاکو خراپ نابوێرم—ی هەلدهلوشی.

جۆزیف پرسى: — ئیستا له کوێن؟

— نازانم. له ئوقیانوسداين.

— ووشکاییهک دیار نییه.

— دهلێن تا حەوت رۆژی دی ووشکایی نابینن.

جۆزیف و سەربازەکه چاویان برپه ئەو کەفه سپییانە ی که دەبریسکانهوه.
جۆزیف، بێدەنگییەکه ی شلەقاندو گوتی: «راستت دەوێ چ شتیک سامناک نیه،
بهلام پیاو وهکو ئەوهی له جەنگه لێکی تاریک و نوتە کدا بێ هەست به نارەحەتی
دهکات.

ئەگەر به له میتکیان دیناو به منیان دهگوت سه دمیل لێخوڕه و پاشان بو خۆت راوه
ماسی بکه، ده مکرد. ئەگەر که سیتکم دیتبا بکه وتبا ده ریا که وه خۆم هەلده دایه
ده ریا که وه رزگارم ده کرد. هەلبەتە ئەگەر چینی یان ئەلمانی بوایه خۆم لێ به
ساحیب نەده کرد. بهلام ئەگەر روسی بوایه بێ چەندو چون فریای ده که وتم.

— له مردن ناترسیت؟

— چون ناترسم. خەمی که سوکاره که مە. تاقه برایه کم هیه. پیاویکی ریکو پیتک
نییه. مەشروب ده خواته وه له خۆرایی ژنه که ی دارکاری دهکات. رهنکه پیره داک و
بابه که م خراویان به سەر بیت.

بهلام ئیستا لاقه کانم ده له رزن و ناتوانم خۆم به پتوه بگرم.

ئیرهش زۆر گهرمه برای نازیز، با بروم بخه وم.

جۆزیف، گه ریا وه وه له سەر جۆلانه که ی خۆی راکشا. وهکو پیتشوتر ئاره زووبه که ی
ئالوز نازاری ده دا. خۆبشی نه یده زانی ئاره زوی چده کات خلت و خاشه یه که ی زۆر
سینگی گرتبوو. سه ری زربنگه ی دههات. ده می هیند ووشک بوو هیند ووشک بوو

زاری نه ده گه را وه نه وزی دا، خه یالبردییه وه، له گه رما، له کوکه، له و تارما بیانە ی
دههاتنه بهرچاوی وه رز بوو. تا نزیکي سپیته که خه وی لیکه وت هه ر خه ونی
بینی: «له خه ونیدا له سه ربا زخانه یه تازه نانیا ن له ته نور ده رهیتا وه. له و خه وه دا به
سینگه خشکی خۆی خزانده نیتو ته نوره که وه خۆی دایه ده م گری ئاگره که وه. پاشان دوو
رۆژی ته واو خه وت.

رۆژی سێهه م دوای نیوه رۆ دوو کهشتیوان هاتن و له و به شەیان برده ده ری. ته پاند
یا نه نیتو پارچه قوما شتیکی ئەستوره وه و ئەوجا دوریا ن، بو ئەوه ی قورستر بی، دوو
پارچه ئاسنیا ن پتوه به ست، له نیتو پارچه که دا وه کو بنجه توریکی لیتها تبوو. سه ری
زل و قه دی باریک بوو. بهر له خۆراوا بردیا نه حه وشي که شتییه که و له سه ر
ته ختیک دایانا. سه رتیکی ته خته که به سه ر ته یمانی ته ویله ی حه یوانه کانه وه بوو.
سه ره که ی تری خرابوه سه ر جانتایه ک و جانتاکه له سه ر ته پله کیکی قایم بوو.
سه ربا زی نه خۆشو بیتاقه ت له ده وری ویتستا بوون. که شیشه که ده ستپیتکرد: «خوا
به روحمی خۆی رحمی لیتبکات..» سی که شتیوان گوتیا ن: «ئامین» سه ربا زو
شاگردانی که شتییه که دانه وینه وه به لاجا و ته ماشایه کی شه پۆله کانیان کرد. زۆر
سه ر بوو که پیاو له پارچه موشه مایه که وه بدورن و توری بدنه ده ریا وه! ئایا تا
ئیتستا که س وایکرد بوو؟ که شیشه که، جۆزیفی به خاک ته به روک کردو دانه وییه وه.
سه رو دیک خوینرا. یاسا وه که سه رتیکی ته خته که ی هه لبري. جۆزیف، به سه ر سه ردا
تل بووه وه. له ئاسماندا ته قلّه یه که ی داو ئەوجا شلپ که وته ئاوه که وه. له که فی
ده ریا که دا و ونبوو شه پۆلان وه بنیا ن خست. خه ریک بوو به ره و بنکی ده ریا ده رۆی..
ئایا ده گاته بنکی ده ریا؟ ده لێن ده ریا یه کجار قولّه و ناگه یته بنکی. ئەو، شه ست—
هه فتا پتیه ک چوبه خواری. ئەوجا ورده ورده چوه خواری و به لاو به لادا تلی ده دا.
ریک وه ک ئەو کاته ی خه ریک بوو بیری ده کرده وه. ئەوجا شه پۆلی ئاوه که له گه ل
خۆیدا بردی. پتر به م لاو به ولادا ده یبرد تا به ره و بنکی ده ریا. به لام له پر پۆله
ماسییه کی رهنگا ورهنگی بینی. ماسییه کان که جهسته یه کی تاریکیان بینی توژی
سله مینه وه ئەوجا له پر هه موو به ره و پاش گه رانه وه. پاش که متر له ده قیقه یه ک
وه کو گولله به ره و جۆزیف هیرشیا ن هیتا. به ده وریدا دههاتنو ده چون. پاشان شتیکی
بۆزی زه به لاج هات. سه گی ده ریا یی بوو. بیتاک و بیتلکردن دههاته پیتشی. وه کو
ئوه ی چ کاریکی به جۆزیف نه بیت، به مه له خۆی به ژیریدا کرد. به پشتا مه له ی
کردو ورگی هیتایه سه ره وه.

له ئاوه گهرمورونه که دا خۆی خا و کرده وه. پاشان به ئه سپایی ده می کرده وه. دوو ریز ددانی پیتوه بوو ههر مه پرسه. ماسییه رهنگا و رهنگه کان که نهوسیان بزوا بوو، وهستان تا بزنان چده بیته. سه گه دریا بیه که لوتیکی له جهسته که دا. ئه و جا به ئه سپایی ده می کرده وه. ددانه کانی له جه نازه که سوو، ئه و جا ته قه له کانی له سه ری تا خواری هه لپچری. یه کیتک له پارچه ئاسنه کان که وت. ماسییه کان هه لاتن و پارچه ئاسنه که که وت به قه برغه ی سه گه که دا و به ره و بنی ئا و که داکشا...»

له سه ره دریا ش، هه و ران ده وری هه تاوی تازه ئا و ابویان گرت بوو. ههر په له هه وریک به شیوه یه که دهاته بهرچاو، په له یه که له شیرو یه کیتی دی له تاقی سه ره که وتن و یه کیتی دی له مقه ست ده چوو. له پشت هه و ره که انه وه رستیکی روناکی سه وزیا و تا نا و هندی ئاسمان هه لکشابوو. توژی له ولاتره وه روناکییه کی وه نه وشه یی ها تو بالی به سه ره روناکییه سه وزه که دا کیشاو ئه و جا روناکی یه که رهنگیکی دی گرته خو، بوو به زه ردو مه یله و سو رو ئه نجام ئاسمان شین و ساف و جوان بوو. ئوقیانوسی گه و ره ش له هه وه له وه له ژیر ئاسمانی ده رخشانو جواندا مونی کردو شیوا. به لام هینده ی پینه چوو ئه ویش رهنگی هه لئینا، رهنگی دلگیر، جو راجو ر، و له زه تبه خشی گرته خو. رهنگی وه های هه لئینا و گرته خو که مه حاله له زمانی مرو قدا ناویان هه بی و ناویان بو بدو زرتته وه.

دایکم بهمهسه له که ی زانی. من و قاریا به ته گبیری ئه و باشتین جلگی خۆمان له بهرکرد، سهرو سیمای خۆمان به جوانترین شیوه ئارایشته کردو له بهر په نجه ره که لیتی دانیشتهین. دایکم گوتی:

- له وهیه ئه م پیاوه، مرۆقیتیکی فیلبازو دهستبریت، له وه شه مرۆقیتیکی له بارو باشی. به لام هه رچونئ بیت، ده بی ئیوه زیاتر سه رنجی رابکیشن. من گوتم: - دایکه تو سه هوبت، مرۆقیتیکی فیلباز نییه.

١٥ / نوڤمبه

قاریا، زۆر نارهحه ته. لای وایه من ریی به خته وه ری ئه وم گرتوه. با وه ری وایه من سه رچا وه ی هه موو نارهحه تیه کی ئه وم. به لام من چ تاوان و گونا حیک له خۆمدا شک نابه؛ من چبکه م کابرای مووره ش قاریای ناوی و ناشقی منه. ده مه و عه سر، کاغه زیکم نوسی و بو کابرای مووره ش - م هه لدا یه خواره وه. کابرا کاغه زه که ی هه لگرت و خوتندییه وه، به لام دیاره که کابرایه کی زۆر فیلباز؛ پارچه ده باشیریکی له بهر کی ده رهینا و له سه ر قۆلی چاکه ته که ی به پیتی درشت نوسی: (جاری). چهند ده قیقیه ک به بهر په نجه ره که دا پیاسه ی کردو ئه و جا خۆی گه یانده شوسته که ی ئه و به رو به ده باشیره که له سه ر دیواره که، نوسی: «به پیشنیاز ه که ت قایلم، به لام جاری..» پاشته وه ی نوسینه که ی ئه وم له سه ر دیواره که خوتندییه وه، به له ز سربیه وه. نازانم بۆچی دلم به و توندییه که وته لیدان؟!.

١٦ / نوڤمبه

قاریا - ی خوشکم ئه مرۆکه له به غیلی و حه سودی خۆیدا سیخورمه یه کی توندی به سینگم داکیشا، ژانی برده دلمه وه کیژیکی شوم و پیسه، زۆر کینه له دلله. کابرای مووره ش، ئه مرۆش وه کو روژانی پیشوو به بهر په نجه ره که دا پیاسه ی ده کرد. ته نانه ت چهند جاریک په نجه ره ی ژوو ره که می به پاسه وانی گه ره که که نیشاندا. بو چهند ده قیقیه یه ک قسه ی له گه لدا کرد. له وه یه ستایشی منی له لا کردی. یان ویستبیتی فیل و ده هۆبه ک سازبکات. یان به قسه ی لوس و زمانی ته رو به لێنان دلی کابرای پاسه وان نهرم بکات و بیکات به دۆستوو ناشنای خۆی.. نامان له ده ست تیره و توخمی پیاوان.. ئیوه ی پیاو له راده به ده ر ناجسن و فیلبازو زالمن، به لام له گه ل هه موو زالمی و ناجسنی یه کتاندا، بونه وه ریکی هینده بی

له دهفته ری بیره وه ری کیژیکه وه

١٣ / نوڤمبه

ئه ورۆ گه له ک به که یفم.. ئاقبیه ت ئه شق رووی کرده دلم. له چاوی به د به دوور هیه چ ناچیتته ئه قله وه. ئه وه تا له به یانی زه وه. پیاویکی بالا به رزی مووره ش به بهر په نجه ره ی ژوره که مدا دیت و ده جیت. سمیلتی جوانه! چهند روژیکه له به یانی زه وه، تا ئیواره یه کی درهنگ به بهر په نجه ره ی ژوره که مدا پیاسه ده کات و به رده وام ده رو انیتته په نجه ره ی ژوو ره که م. منیش به رو الیه ت وا ده نویتم که ئاگام لیتی نییه و گوئی به نیگا کردنه که ی ئه و ناده م.

١٤ / نوڤمبه

ئه ورۆ، باران وه کو سیلاو له سپیده وه تا شه وی به رده وام ده باری. به لام ئه و پیاوه به سته زمانه وه کو روژانی پیشوو، له به یانی زه وه خۆی گه یانده بووه به رانبه ر په نجه ره ی ژوره که م و وه کو روژان خه ربکی پیاسه کردن بوو. دلم پیتی ده سوتا، هه ر بو ئه وه ی دلی خو شبکه م و سارد نه بیته وه، چاویکم لیداگرت و ماچیکی هه واییم بو هه لدا، ئه ویش به بزه یه کی شیرن وه لامی ماچه که ی دامه وه. من نایناسم و نازانم کییه. «قاریا» ی خوشکم وا ده زانیت که ئه و پیاوه مووره شه ناشقی ئه و بووه؛ بو به ئه مرۆ پیتی گوتم:

- ئه شقی من وایلیت کرده له و بهر بارانه بوه ستیت، هه ر چه نده سه راپای ته ر ته ر بووه، که چی هه ر له بهر په نجه ره که دوور ناکه ویتته وه..

پیم وایه قارا کیژیکی بیتا وه زه، ده نا چۆن ده شیت پیاویکی مووره ش ناشقی کیژیکی چاوه ئه برۆ ره ش بی؟

۱۷ / نوکۆبەر

دوینتی شهو، براكه‌م له‌سه‌فه‌ر گه‌رایه‌وه. فریای چوونه نیو جی و خه‌وتن نه‌كه‌وت، پۆلیس گرتیان و حه‌پسكرا.

۱۸ / نوکۆبەر

ئه‌و پیاوه خوێرییه، چه‌په‌ل و ناکه‌سبه چه‌یه. تازه بۆم ده‌رکه‌وت که له‌و ماوه‌یه‌دا نه‌ له‌به‌ر خاتری من ده‌هاته به‌ر په‌نجه‌ره‌که‌و نه‌ له‌به‌ر خاتری قاریا. به‌لکو بۆ گرتنی براهه‌که‌م، که پاره‌ی دایه‌ره‌یه‌کی دزی بوو، ده‌هاته ئه‌وینده‌رو تا قیبه‌ی ده‌کرد. به‌رێکه‌وت، ئه‌مڕۆش کابرای مووره‌ش-م له‌به‌ر په‌نجه‌ره‌که‌دا بینی. چه‌ند ساتییک به‌شه‌قامه‌که‌دا پیاسه‌ی کرد. پاش ئه‌وه‌ی شه‌قامه‌که‌ چۆل بوو، له‌سه‌ر دیواره‌که‌ نوسی: «له‌مڕۆوه ده‌ستم به‌تاله‌و کارێکم نییه، ئاماده‌ی فرمانی تۆم». له‌توره‌یی‌دا، ده‌موچاوم گرژ کرد. مۆره‌یه‌کم کرد. زمانم لێده‌ره‌هیتنا... حه‌یوانی پیس، خوێری.

هه مه کهریم عارف

* کهرکوکییه و له سالی ۱۹۵۱ دا له دایک بووه.

* له سالی ۱۹۷۵ دا کولیتی ئه ده بیاتی به غدای ته و او کردوه.

* له سالی ۱۹۷۷ وه به بهرده و امی نووسین و به رهه می ئه ده بی بلاوده کاته وه.

* نو سالی هه ره تی لاوی، بی وابه سته گی حیزی، له پیشمه رگایه تیدا به سه بر دووه و، وه کو به شداریه کی مهیدانی و، ویتدانی له خه باتی ره وای نه ته وهی کورد دا، شانازی پیوه ده کات و منه ت به سه ر که سدا ناکات، چونکه باوه ری وایه که پۆله ی میلله تی مه زلوم مه حکومه به پیشمه رگایه تی.

* جگه له ناوی خو، به تایبه تی له گوشاری گزنگی نووسه رانی کهرکوک، نووسه ری کوردستان، که لتور، رۆژنامه ی ئالای ئازادی تا ژماره ۲۲۲ به ناوی؛ گوڤه ند، زنا، سیپان، پاکزاد، محمادی حاجی، سیروان عه لی، دیدار هه مه وهندی، هیترا، ح.ع به رهه می بلاو کردۆته وه.

* له هه شتا کانه وه تا ئیستا راسته وخۆ سه ره په رشتی و سه رۆکایه تی لقی کهرکوک یه کیتی نووسه رانی کوردی کردوه.

* زۆر به رهه م و کتیبی چاپ و بلاو کردۆته وه، لی زۆریه ی هه ره زۆریان به نوسخه ی هینده کهم بلاو بوونه ته وه، له نرخه نه بوودان..

ته نیا ئه وه نده یه له فه وتان رزگار بوون و هیچی دی، هه ندیک له وانه:

۱- تیروژ، کۆ چیرۆک.

۲- کۆچی سوور، چیرۆک.

۳- به یداخ، چیرۆک.

۴- داوه تی کۆچه ریان، کۆ چیرۆک.

۵- له خۆ بیگانه بوون، کۆ چیرۆک.

۶- کوچ سرخ، کۆ چیرۆک به فارسی.

وه رگیتان:

۷- نینا، رۆمانی سابت ره حمان.

۸- نامۆ، رۆمانی ئه لبیتر کامۆ.

۹- ریبهر، رۆمانی مه هدی حسین.

۱۰- شکست، رۆمانی ئه لکسانده ر فه یداف.

۱۱- هاوماله کان، رۆمانی ئه حمه د مه حمود.

۱۲- بیناسنامه کان، رۆمانی عه زیز نه سین.

۱۳- قوریانی، رۆمانی هیترب میدو.

۱۴- دووره وولات، رۆمانی ع. قاسمۆف.

۱۵- ئازادی یا مه رگ، رۆمانی کازانتراکیس.

۱۶- هاوماله کان، ئه حمه د مه حمود «به رگی ۲»

۱۷- چیرۆکه کانی سه مه دی بیهره نگی، به رگی یه که م.

۱۸- چیرۆکه کانی سه مه دی بیهره نگی، به رگی دووه م.

۱۹- ئامانجی ئه ده بیات، م. گوڕکی.

۲۰- دلیری خۆ راگرتن، یاداشتنامه ی ئه شره فی ده هقانی.

۲۱- مه سه له ی کورد له عیتراقدا، عه زیز شه ریف.

۲۲- میژوی ره گ و ره چه له کی کورد، ئیحسان نوری پاشا.

۲۳- خه باتی چه کداری هه م تاکتیکه هه م ستراتیژ، مه سعود ئه حمه د زاده.

۲۴- کورد، گه لی له خشته برای عه در لی کراو، د. گوینته ر دیشنه ر.

۲۵- له مه هابادی خوتناویه وه بو که نارین ئاراس. نه جه ف قولی پسیان.

۲۶- گوزارشتی موسیقا، د. فواد زه که ریا.

۲۷- ده رباری شیعه رو شاعیر، ره زا به راهه نی.

۲۸- قنست فان گوگ، شانۆنامه، باول ئایزله ر.

۲۹- به دوعا شاعیره کان، شانۆنامه، جه لیله ئه لقه یسی.

۳۰- جوله که که دی ماله، شانۆنامه، مالرو.

۳۱- داد په روه ران، شانۆنامه، ئه لبیتر کامۆ.

۳۲- به د حالی بوون، شانۆنامه. ئه لبیتر کامۆ.

۳۳- چاو به چاو، شانۆنامه، گه وه ره مراد «غولام حوسین ساعدی».

۳۴- ریچار دی سییه م، شانۆنامه. شکسپیتر.

۳۵- گه مه ی پاشا و وه زیر، شانۆنامه، عبودللا ئه لبوصیتری «له هه شتا کانه وه لای کاک

مه حمود زامداره».

۳۶- کورد له ئه نسکلۆپیدیای ئیسلام دا.

۳۷- هونه ر و ژبانی کۆمه لایه تی. پللیخانۆف.

* ئەو بەرھەمانە و زۆرى دىكەى ئامادەن بۆ چاپ و ھەركەس وگروپ و لايەنىك تەماحى
بلاوكردنهوى ھەبن، ئامادەيە بەخۆرايى پيشكەشيان بكات...

- ۳۸- پىكھاتەى بەدەنى و چارەنوسى ئافرەت. ئىقلىن ريبىد.
۳۹- لىكدانەو ھەيك لەمەر نامۆى ئەلبير كامۆ.
۴۰- مندالە دارىنە، چيرۆكىكى درىژە بۆ مندالان.
۴۱- فاشيزم چى يە، كۆ چيرۆك بۆ مندالان، يەلماز گونەى.
۴۲- شوانە بچكۆلەكە، چيرۆكىكى درىژى چىنى يە بومندالان.
۴۳- دوژمنان، دوو كۆ چيرۆكى چىخۆف.
۴۴- ئەفسانەتىن گرىكى و رۆمانى.
۴۵- ھەلبىژاردەى چيرۆكى فارسى (۱) كۆ چيرۆك: لالە، گىژا، جى پى، كورته مېژووكى
ژوورەكەم، كىتېب.
۴۶- چوار چيرۆك و ھەلسەنگاندنيان: كامۆ، موپاسان، پيراندىللو، چىخۆف.
۴۷- چۆنەتى فېربوونى زمانى فارسى، ھەمەكەرىم عارف.
۴۸- فەرھەنگى فارسى كوردى پىتى (۱-۱)، ھەمەكەرىم عارف.
۴۹- نوسىنىت پەراگەندە «كۆمەلە نوسىنىتىكى ھەمەجۆرە»، ھەمەكەرىم عارف.
۵۰- چەندىن چيرۆكى بىگانە.
۵۱- چرنىشفسكى، فەيلەسوف و زاناي گەورەى مىللەتى روس.
۵۲- چايكوفسكى، ژيان و بەرھەمى.
۵۳- صادقى ھىدايەت، ژيان و بەرھەمى.
۵۴- خافروغ لە شىعر دەدوئى، ژيان و بەرھەمى.
۵۵- رىيازە ھونەرىبەكانى جىھان.
۵۶- ئەدگار ئالن پۆ، ژيان و بەرھەمى.
۵۷- يەلماز گونەى ھونەرمەندى شۆرشگىر، ژيان و بەرھەمى.
۵۸- ئەھلى دۆزەخ، جاك لەندەن، ژيانى بەرھەمى.
۵۹- رىبلىزم و دژە رىبلىزم لە ئەدەبىياتدا.
۶۰- كۆمەلنىك ئەفسانەى جىھانى.
* لەرپەرىنەو ھە تا نھوو چالاكانە بەشدارى بزاڤى ئەدەبى و رۆشنىبىرى كوردى دەكات و
بەرھەمى ھەمە جۆرى نووسراو و ھەرگىردراو بلاو دەكاتەو، بەتايبەتى لە رۆژنامەو
گۆڤارى: براپەتى، خەبات، رىگاي كوردستان، پەمیان، دەنگى مىللەت، رامان،
گولان، كاروان، مەتىن، گازى، پەيڤ، سەنتەرى براپەتى، رۆژنامەى يەكبوون.